

A mórás szellem nyomában

Szeged
2016

Nagyjából 25 éve kísért a dolog. Valamikor a 80-as évek közepén hallottam először, hogy a Mórának szelleme van. Aztán később, különböző szövegek környezetben újra és újra felbukkant. „A szellem a falak között van, ennek az épületnek szellemisége van, a Móra szelleme nem enged elszakadni, a szellem a hagyományokban él, a Móra szelleme köt össze generációkat, a Móra szellemisége teszi”, hangzott el különböző beszélgetésekben, emlékekben, tért vissza a gondolat a végzős búcsúztatókon. Szellemtudományokban jártas ismerőseim ugyan természetesnek veszik, hogy minden épületnek van szelleme, és ez alól a Móra sem lehet kivétel, de bennem mégis csak ott motoszkál a gondolat, hogy a szellemet azonosítsam, titkait felfedjem, szembesüljek vele, valahogy leleplezzem. Szellemet idézni, azonosítani a mai, hiedelmeitől, démonaitól megfosztott internetes világban ugyan eretnekséggel felérő gondolat, de mégis erőt véve magamon, kedvenc középkori inkvizitoraimat segítségül hívva, elindulok, hogy leleplezzem a falak között rejtőzködő démont. Mert ő titkok kulcsa, és csak ő segíthet. Hátunk mögött a fél évszázados múlttal, gazdag hagyományokkal, hírral, névvel, dicsőséggel, úgy érzem, napjainkra fogytán van az erő, régi dicsőségünk már csak nevében él, kiüresedőben hagyományaink, gyengül az identitás, veszélyben a közösség. Találkoznom kell vele, vagy valahogy definiálnom kell, hogy erőt, hitet és valami olyat adjon, ami muníciót szolgálhat a jövőre, hogy megmaradjunk, hagyományainkat, az ötven év minden apró rezdülését átörökítve, megőrizzük és tovább szolgáljuk ezt a csodálatos mikrovilágot.

A kollégiumi legendák egyaránt szólnak a rituális mágia és a démonológia által megidézhető, néha a folyosókon kószáló, olykor testet öltő szellemekről, és valamilyen különleges lidércről, amely ugyan teljesen megfoghatatlan, csak a szellemvilágban létezik, ugyanakkor a falak között mégis jelen van, folyamatosan figyel, hív, segít, megérint, veled van, de élő ember sohasem láthatja.

Miután az alapvető szakirodalmakból, mestereim tudós munkáiból (Bernard Gui: *Practica inquisitorum*, Nicolas Eymerich: *Directorium inquisitorum*, Bernard de Como: *Lucerum inquisitorum*) kellően felvérteztem magam, először a démonológia szellemeit kívántam felfedni, a legendák igazságtartalmát megerősíteni, vagy éppen elvetni.

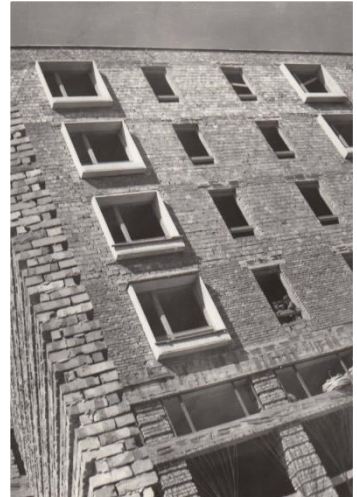
Visszajáró lelkek, éjjel járó rémek és bozontok, a mocsári szellem és társai

A kollégiumot a hatvanas évek közepén kezdték építeni, amikor a környéket még kukoricaföldek, apró kis házak és mocsár övezte. Újszegeden a tervező k munkáját nehezítette, hogy a Holt Maros és a régi Tisza ártere szinte mindenhol mocsaras vidéket hagyott maga mögött. A kollégium is egy hajdanvolt mocsárra épült, amely jól látható a XIX. századi térképeken. Ám a kádári konszolidáció '60-as éveiben, amikor az ország fejlődése megkövetelte, a szocialista ipar lendülete pedig biztosította a kollégiumi építési lázat, az újszegedi építkezés viszonylag kiszáritott, feltöltött területen kezdő dhetett. Ám a falak felhúzása lassan haladt, mintha valami mindig visszafogta, blokkolta volna az építkezés lendületét. Néhányak emléke szerint ekkor indult útjára az építő k körében a mocsár szellemének legendája, amiről ma már csak kevesek hallottak, és akik hallottak, azok sem beszélnek. A szellem híré, történetét csak néhány beavatott ismerte, beszélni róla viszont senki sem akart. Hosszas nyomozás, démonidéző könyvek sokaságának olvasata után jutottam

arra a meggyőző dőzsre, hogy a szellem ma már megbékélt, és csak ritkán merészkedik elő. Az épület dilatációs réseiben húzza meg magát, morgását esős időben néha hallani a törésvonal közeli helyiségekben, de látszólag visszavonult, elcsendesedett. Átká azonban kísért bennünket az épület süllyedésében, a dilatáció növekedésében, repedésekben és a falakban élő denevérekben. Mióta a kollégium egyik helyiségében kikerült az a térkép, ahol a mocsár még látható, a szellem mintá végleg megbékült volna.

A legendák a kollégium jó szellemeként, az éjszakázó, elcsigázott, vizsgára készülő diákok segítőjeként tartják számon a kollégium közelében fészket vert bagoly családot, akik főleg vizsgaidőszakban, éjszaka egészen közel merészkednek, és tekintetükkel, jelenlétükkel biztatják a tanulásba belefáradt, meggyötört diákokat. A bagoly huhogását és a fiókák sipitózását a másnapi vizsgára való szerencsekívánatként tartja a legenda, aki ilyenkor elúzi, vagy megjegyzéseivel bántja a baglyokat, másnap könnyen póruul járhat.

Az ezredfordulón a kollégiumban lakók több mitikusnak vélt, ám később személyükben azonosított legendával is találkozhattak. Az első a '90-es évek végén tűnt fel, és szőke bozontos fűrtjeivel főleg éjszaka kísértett. Tevékenysége főleg a hűtőkre koncentrált, névjegye pedig a margarinos dobozokban hagyott három ujj lenyomata volt. Egyesek egy két lábon járó, leginkább birkára emlékeztető lényről suttogtak, de gyanújuk soha nem igazolódott. Elképzelésüket erősítette, hogy a hűtő mániás éjszakai vándor előszeretettel fogyasztotta zöldségeket, különösen a kelbimbót, de arra már ő se tudták a választ, mi vonzhatta a csokoládéköcskák idéző fagyasztott tubifexben. A hűtőfosztogató birka Isten már csak legenda, de hívei ma is vannak, és szakrális igényeiket alkalmanként a hűtők dicsőítésével élik ki.

A birka Isten szelleme (azt, hogy birka, talán mitikus félelemből, ki sem merték ejteni a hallgatók, egyszerűen csak idegen szóval Pekót emlegettek) még éppen, hogy eltávozott, amikor egy forró nyáron egy másik éjszakai kísértet tűnt fel, és hagyott maga után jeleket. Névjegye a dunsztos üveg, és az

abban művészi módon megformált emberi végtermék volt. A kollégiumi szlengben csak sz.ó rémként elhíresült jelenség különösen a takarítókat és a portásokat kedvelte, általában nekik hagyott ajándékot. A műalkotásait hajnalban elhelyező szellem hol a portások asztalán, hol ajtóknban, konyhákban hagyta a dunsztos üvegből fagyiként kikandikáló bombáit. A nyár elmúltával démonunk is odébb állt, talán elfogytak a dunsztos üvegek, és helyét egy valódi visszajáró lélek foglalta el.

Szintén egy forró nyári éjszakán, nem sokkal Szent Iván-éjt követően, megrázó tragédia színhelye volt a sokat látott épület. Görögországi nyaralást követően a Mórában megszállt lengyel diákcsoport egy tagja szívelégtelenségben tragikusan elhunyt. Halálát követően sokáig tartotta magát a legenda, hogy Pável szelleme visszajár, és különösen éjszaka, a hátsó lépcső fordulóban dohányzókat zargatja. Talán a cigaretta is közrejátszhatott Pável halálában, ezért haragudott különösen az éjszakai pöfékelő kre. Ám mára Pável is eltűnt, a rossz nyelvek szerint necromantiához kapcsolódó eljárások is közrejátszhattak visszavonulásában.

Miután végére jártam a hivatásos kollégiumi szellemek történeteinek, arra a meggyőző désre jutottam, hogy nem őt keresem, az én szellemem egészen más, talán az a különleges lidérc, amelyik megérint, hív és figyel, a szellemvilág megfoghatatlan képviselője.

Akkor lássuk, eredjünk a hiedelemleány nyomába, amiről mindössze annyit tudunk, hogy a falak között van, nem látjuk, de érezzük, figyel bennünket, de ezt mi nem érzékeljük, van is meg nincs is. Mivel mestereim tudományos irományaival és a rituális mágia ismeretével sem sokra megyek, így a klasszikus eljáráshoz fordulok, megkérdezem őket, akik a falak között éltek, és élnek, hátha ők segíthetnek. A nyomozást a legegyszerűbb módon folytatom le, első sorban a közös helyiségeket járom körbe a portától a pályáig, az alagsortól a magassföldszintig, és kérdezek. Olyan kollégistáktól, akik gyakran időztek a közös helyiségekben, szerveztek, tettek-vettek, aztán majd meglátjuk. A kérdések többsége sztereotip: mikor volt kollégista, mit csinált, miként kötődik rendezvényekhez, eseményekhez, milyen élményei vannak, végül, úgy mellékesen rákérdezek a szellemre, hátha...

Porta

A kollégiumba belépve, akikkel először találkozhatunk, a portások. Róluk az a hír járja, hogy titkok és információk tudói, akik jó eséllyel találkozhattak a szellemmel, de legalább is hallhattak róla. A kollégium legendás portásait

évtizedek távlatából is gyakran idézik a nosztalgiazó mórások, igaz gyakran már csak a becenevek maradtak meg, „Szépasszony, Aggodalmas, Légy” és persze Eta néni, aki évtizedek óta visszajár farsangkor, hogy fánkot süssön a kollégistáknak. Saci néni, akit mindig rá lehetett beszélni egy cigire, Ilonka néni, aki a „68-as gazdasági reformok kidolgozója és országgyűlési képviselő is volt, a Marika nénik és sorolhatnánk még hosszan a neveket. A kilencvenes évek végén aztán Bélával megjelent az első hallgatói portás, mára pedig szinte természetessé vált, hogy a portán szolgálók a tapasztalt és a kollégiumban már jó pár évet lehúzó kollégisták közül kerüljenek ki. A portához tartozik egy portás pihenő is, ahova a régi szép idő kben esténként vissza lehetett vonulni. Egyes éjszakai portásoknál az a szokás járta, hogy csak hajnali 2-kor és 5-kor jöttek ki, így miután a hallgatók hiába nyomták a csengőt, letelepedtek a lépcsőre, átugrottak utánpótlásért a szomszédos éjjel-nappaliba, és kezdődhetett a buli utáni afterparty. Számos szerelem, barátság szövődött így, köszönhetően a „tapintatos” portásoknak. Egy ideig élt a gyanú, hogy a porta mögötti kis helyiségben egy szellem kísért, néha hangokat adott, de aztán a szellemirtó kommandó csak egy egérkét talált, aki volt olyan szemfüles, hogy az első számú szellemirtó Börcsök Sanyi nadrágján keresztül menekült. A ma regnáló portások közül a sok egyéb szerepet is vállaló Szabó Jánost (Kutyit) hallgattam meg a portáról és a szellemről.

Mióta vagy a Móra Kollégium lakója?

2005-ben érkeztem, olyan évfolyamtársakkal, mint Csenki Gergely, Réger András, Szűcs Dániel, Fajó Ádám, Rab Gyula, Hurton Csaba, és még sokan mások. Tehát immáron 11. éve lakom itt.

Milyen programok lebonyolításában vettél részt, milyen élményeid vannak a kollégiumi főzésekről, sportnapokról, Morgilláról?

A kollégium programjainak szervezésében, lebonyolításában számos alkalommal volt lehetővé számomra segíteni. Ezek nagy részét kollégiumi bizottsági tagként nagyon jó társaságban, profi módon működtető fiatalabb és idősebb kollégistákból álló csoportban szerveztem. A legmélyrehatóbban a Karközi kollégiumok Sportnapjának szervezéséből tudtam kivenni a részem Bruckner Zoltán (Bruki) szárnyai alatt a Herman Ottó kollégiummal közösen.

Azonban volt már részem több egy éjszakás kollégiumi közösségi rendezvény lebonyolításában mind szervezőként, mind pedig szereplőként. Ezek közé tartozik a Tök-ölés, Móra Farsang, Mikulás buli, ahol mikulásként és csapattagként is átélhettem a Móra szellemiség keresésének pozitív élményeit.

A kollégiumi főzések kapcsán pedig, ha szabad így fogalmaznom, egy igen szép karriert futhattam be. Már korai éveimben nagyon tetszett annak a pálya melletti résznek a hangulata, ahol a főzés előkészületei, valamint maga az alkotás folyik. Amióta ott szorgoskodom az évente megrendezett események kapcsán volt szerencsém olyan főző mesterek keze alá dolgozni, mint Szabados György, Balázs Gergely, Szűcs Dániel, Danka Balázs. Miután igyekeztem ellesni a művelet kisebb-nagyobb fogásait a tapasztalt mesterektől mostanában már előfordul, hogy jómagam vezényletével kell elkészíteni egy fogást 40-120 főre. Az itt kialakuló csapat mindig nagyon jó hangulatban, és igen hatékonyan dolgozik. Számos alkalommal alakulnak ki új ismeretségek öreg és fiatalabb kollégisták között, valamint van lehetőségünk olyan témákat megvitatni a mellettünk lakó emberekkel, melyekről a szürke hétköznapiok folyamán nem biztos, hogy elbeszélgetnének.

A morgillás élmények pedig, mint ahogy ez valószínűleg mindenkinél így van, mórás élményeim talán legkedvesebb és legterebélyesebb részét teszik ki. Az itt eltöltött időm alatt 10 Morgillán volt szerencsém részt venni, melyen voltam már csapattag, jelölt, amit követően csapatom győztesen került ki a küzdelemből, és végül szervező. Úgy gondolom, hogy barátaim nagy részével a Morgillák kapcsán sikerült olyan szoros és bizalmi viszonyt kialakítanom, mely a mai napig erősen összeköt bennünket. Itt, ahogyan ti is tudjátok, az embernek lehetősége nyílik, úgymond „tűzben megedzeni” azt a kötetelket, amely az évek során egymás mellé sodor bennünket, vicces és embert próbáló feladatok elvégzése során. Megtanít bennünket egy csapatban vagy riválisként úgy szórakozni, hogy közben láthatjuk kollégista társaink olyan oldalát is, amelyet eddig nem feltétlenül ismertünk, nem tudtuk, hogy az illető ilyen nagy szakértő adott témákban. A legmaradandóbb élmény a Morgilla kapcsán mégis az volt, amikor 2011-ben egy kicsi, ámde igen lelkes és dolgozó csapattal indultunk. A rendezvény közeledtével igencsak nagy különbségek látszottak a csapatok létszámai között, ahol a miénk volt a legkisebb. Mégis ahogy elkezdődött a Morgilla, azokat az embereket, akiket csapatomból volt, hogy szorosabban, de volt, hogy épp csak futólag ismertem, emberfeletti energiákkal és lelkeséggel láttam küzdeni a közös cél érdekében. Az első dleges szempont az volt, hogy jól érezzük magunkat, viszont ez a csapat csekély létszáma miatt

sajnos nagyon sok munkát és odaadást követelt néhány csapattagomtól. Ennek ellenére szeretem magam azzal nyugtatni, hogy a tagjai mégis hozzám hasonlóan gondolnak vissza a 2011-es élményeinkre, melyek számomra a legkedvesebbeknek mondhatóak.

Vannak e különleges történeteid, sztorijaid, szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen, portásként találkozál-e vele, hogyan értelmezhető ?

Nos, hát a különleges történetekből van elég. A történeteket viszont csak erő s idegzetű , „harcedzett” társaimnak ajánlanám, ugyanis az elbeszélések valós történéseket idéznek. Érdeemes fontolóra venni a történetek fő szereplő i cselekményeit olvasva, hogy az alany esetleg egy bizonyos természetfeletti hatása, a mórás szellem befolyása alatt cselekedett-e úgy, ahogy.

Az első történetet 2008 tájékára tenném. Az idő pont sajnos azért nem biztos, mert számos érdeemes esemény közül választom ki ezt, melyek ugyanebben az idő szakban történtek. A 3-as szoba „A” részében laktam ekkor Hurton Csaba, Ragány „Művész úr” Mihály és legújabb szobatársunk, Nyárai Márton társaságában. A történet egy kora este kezdő dött, mikor is éppen a szoba közösében beszélgettünk vacsora közben. Ekkor érkezett meg szobatársunk, Marci egy kiló kenyérral a hóna alatt. Első ránézésre a tapasztalatlan szem illuminálnak találhatta volna nagy népszerűségnek örvendő Marcinkat. A tapasztalt szem viszont átlát ezen az ignoráns feltételezésen. Márton barátom olyan volt, mintha valami megszállta volna. Sőt, ha szabad így fogalmaznom, mintha tető től talpig átjárta volna a mórás szellemisség. Miután üdvözöltük egymást, és Marci elmesélte, hogy a városban járt igencsak álmoska lett, így nyugovóra tért. Itt ragadnám meg az alkalmat, hogy azon kívül, hogy a városból érkezett, szegény néprajz szakos szobatársam, másra nemigen emlékezett – az emlékezetkiesést gyakran spirituális megszállások kapcsán, tünetként mesélik az alanyok. Míg Marci komám bent az igazak álmát aludta, Miska bement a szobába, majd nagy üdvrivalgással rohant ki a közösbe felkiáltva: „Gyertek be srácok, ezt látnotok kell!” Természetesen mindannyian belopódtunk a szobába, nehogy megzavarjuk a természetfeletti eseményt és a látvány valóban példátlan volt. Nyárai úr nagyjából minden 3. horkantása után evett egy falatot a kilós kenyérből, melyet, mint láthattuk magával vitt aludni és még mindig a hóna alatt tartotta úgy, hogy annak egyik vége épp a szájánál pihent. Miután Miska – pusztán kutatói indítatásból – telefonján rögzítette az esetet, kijöttünk a szobából, nehogy megzavarjuk fáradt, emlékezetkieséses szobatársunkat. Aztán körülbelül két órával később Marci felébredt és igen agresszív

hangulatban kijött közénk a szoba közösebe. Ott, mikor kérdeztük, hogy mi adhat neki okot arra, hogy álmából felébredve rögtön zaklatott legyen, azt válaszolta, hogy valaki megette a kenyerét. Mire mondtuk neki, hogy: „Kedves Marcikám, az bizony te voltál.” még idegesebb lett és mivel Miska volt hozzá legközelebb, ő t kezdte el hevesen kérdő re vonni. Ismét szeretném felhívni a rendkívüli viselkedési formára a figyelmet, mely olyannak tű nt, mintha Marci nem saját megszokott módján, hanem valamilyen anyag, vagy szokatlan tényező hatása alatt állt volna, melyet utólag, portás munkakörben eltöltött pszichológiai tapasztalataim segítségével csakis a mórás szellemnek tulajdoníthatok. Marci heves reakcióját aztán csak a telefonos bizonyíték lejátszásával sikerült csitítani, csak ezután volt hajlandó elhinni, hogy valóban ő volt az, aki álmában elfalatozott egy kiló kenyeret a lelkes horkolások közepette. Ezután természetesen jót neveltünk az egészen, és a történetet azóta is elmeséljük, ha az alagsori kávézóban épp egy erő sebb idegzetű, nyitott gondolkodású közösség gyű lik össze asztalunknál.

A második történet szintén az intézmény hangulatának egy színfoltját képezi. Több alkalommal is sor került hasonló esetre. A helyszín az alagsori kávézó. Az idő pont egy átlagos hétköznap este, mikor a végigtanult nap után a fáradt egyetemisták lementek az alagsorba kipiheni magukat. Ezek a pihenési folyamatok esetenként akár hajnalig is eltartottak. Attól függött, mennyire dolgoztuk ki magunkat elő tte a nap folyamán. A történet során jómagam is tapasztaltam az emlékezetkiesés tünetét, melyet ugyancsak nem tulajdoníthatok másnak, mint egy bizonyos felső bb erő nek, mely az alagsorban tartózkodó egyének mindegyikét átjárta. A mórás szellem idő nként olyan erő s hatást gyakorolt ránk, hogy többen nótákat kezdtünk énekelni, különösebb indíttatás nélkül. Ám mégis némelyekre erő sebb hatást gyakorolt, mint másokra, ugyanis ő k voltak azok, akik a régről felidézett nóták szövegeit a legszebben, legmarkánsabban tudták felidézni és elénekelni. Olyan egyének, mint Balázs Gergely, a fent említett Nyárai Márton, Ragány Mihály és még sokan mások rendkívül jó hangulatot kölcsönöztek a lent töltött estéken az egész közönségnek megcsillogtatva énektudásukat. Az eset sokadik megismétlése után, az énekes gárda, profizmusának tökéletes kiteljesedésének érdekében egy megfelelő bb akusztikával rendelkező termet keresett. Ez volt a magasföldszinti férfi WC, melynek hangzása úgy bizonyult, hogy éjfélkor volt a legkiválóbb. Ez a történet kiváló példája annak, hogy a mórás szellem nem csak egy személy egyidejű megszállására képes.

Záró történetként pedig a természetfeletti még egy különleges képességét szeretném bemutatni. Egy pécsi kollégiumi kirándulás során ugyanis a kiránduló kollégisták az épületen kívül estek áldozatául a természetfeletti hatásának. Ebben az esetben már a buszút során látszott, hogy a szellem kezdi átjárni kollégista társaimat. Mikor Pécsre érkeztünk, a napközbeni programok során a befolyás csökkenni látszott, mindenki nehézségek nélkül a tőle megszokott viselkedési formát követte. Kutatási szempontból a legközelebbi fontos idő pont a szállás elfoglalása után történt, itt ugyanis a Móra épületén kívül szintén igen erős hatásokkal kezdetét vette a tömeges megszállás. A szellem metódusa ebben az esetben megmutatta, hogy valójában nem feltétlenül földrajzi helyekhez, sokkal inkább emberekhez kötődik. Ahogy elérkezett az este páran úgy döntöttük megtámogatjuk a város vendéglátói iparágát. Számos egységet meglátogattva, megkóstolva a helyi szőlészeti és borászati remekeket mindenki egyre oldottabb hangulatban vált könnyebb prédájává a természetfelettinak. Visszatérve a szálláshelyünkre, mely egy középiskolás lányok számára fenntartott kollégium volt, a szellem kifejtette ránk teljes potenciálját. A mindig jól nevelt, visszahúzódnó, csendes barátai

társaságunk, melyből hárman a Móra dolgozói közé tartoztunk, hirtelen rendkívüli viselkedési normákat öltött magára. A szellem befolyása teljesen magától értetődő, hiszen nem tudok olyan körülményeket elképzelni, mikor baráti társaságom tagjai, vagy jómagam elhagynánk introvertált viselkedési formánkat. A kollégiumba beérkezve ugyanis, mindannyiunk úgy emlékszük, hogy teljesen visszafogott módon, kulturáltan beszélgettünk a szobák előtti folyosón. Mégis néhányan, akik ekkor már a kollégiumban tartózkodtak arról számoltak be, hogy a bennünket vendégül látó kollégium portása feljött szobánk szintjének folyosójára és közölte velünk: „Nem vagyunk tisztában a kollégiumi együttélés szabályaival!”. Ekkor a természetfeletti befolyásoltságtól mentes társaink arról számolnak be, hogy Kujbus Tamás, éppen helyettesítő portás kollégám, két palack borral felfegyverezve, erősen nyáriás öltözékében odafordult a pécsi portás kollégához, érdeklődve, hogy pontosan miért gondolja ezt. A kolléga pedig meglátva Tomit inkább nem korholt bennünket tovább, bosszankodva, de stabilan visszahátrált a portásfülkéjébe. Szegény Tamás azóta sem érti a felháborodás okát, a történetekről kérdezve nem tud koherens beszámolót nyújtani. Tehát biztosak lehetünk benne, hogy aki egyszer kapcsolatba lépett a Móra szellemével, az már nem csak az épületen belül, de bárhol a világban tanúsíthatja befolyásának hatásait.

Nagyjából ezek azok a történetek a kollégiumban töltött időm során, melyek eszembe jutnak a Móra szellem létezésének bizonyítására. Számos példa van még, melyek más szemszögből, más alanyok esetében mesélnek a természetfeletti létezéséről szerett kollégiumunkban.

Szabó János

*

A büfé (kávézó kultúrterem, kocsmá) és gyarmatai

Aki a portán bejött, ha nem felfelé indul, jó eséllyel a büfé felé veszi az irányt. A büfé, kávézó helyén a hatvanas évek végén még alagsori vendégszobák voltak, azután jött a híres falattörés, falrombolás, és a '70-es évektől már teaház és kultúrterem fogadta a szórakozni, feltöltődni szándékozó kollégistákat. Kiállítások, kultúrműsorok, kolibulik váltogatták egymást, majd jött a nagy ötlet. Kell egy büfé. Egyesek szerint, azóta a Móra szellemének egyik kedvelt tartózkodási helyévé vált a nagy népszerűségnek örvendő kávéház, büfé, kocsmá (kinek, hogy tetszik).

Győri Sándornál, az alapító atyánál, aki nem mellékesen Morgilla is, kezdem a faggatózást.

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

Büszkeséggel tölt el az érzés, hogy részese lehettem/lehetek a szegedi Móra Ferenc Kollégium immáron 50 éves történelmének, melynek 1992–97-ig voltam lakója.

Hogyan kerültél kapcsolatba a büfével, és mit gondolsz, milyen szerepet töltött be a büfé a kollégisták életében?

Bár akkoriban már egy kicsit lazult a kollégiumi élet hagyományos fogalma, miszerint a hallgatók a hétvégék nagy részét is távol töltötték családjaiktól, nem csak a tanulással töltött hétköznapokat, de az enyém még egyike volt az utolsó generációknak, akik péntek délután nem hanyatt-homlok siettek a vasútállomásra, hogy hazautazzanak, hanem különböző programokat szervezve a hétvégét is a kollégiumban, vagy annak keretein belül megszervezett eseményeken töltötték. Ezért éreztük a kollégiumot otthonunknak, ahová hazajártunk és a többieket családtagjainknak, akikkel megszthattunk minden örömről, bánatunkat.

Mindig szerettem részt venni a közösségi életben, ezért gyakorlatilag az első évtől fogva tagja lettem a Kollégiumi Bizottságnak. A Móra Kollégiumban akkor még nem volt büfé, sokszor irigykedve hallgattuk a többi kollégista „büfé” történeteit és hiányzott egy hely, ahová le tudunk ülni, beszélgetni, valamilyen alkalmat megünnepelni vagy éppen elolvasni néhány oldalt kedvenc könyvünkből. Ekkor merült fel a büfé kérdése a Kollégiumi Bizottság egyik ülésén, amit egységesen támogattunk és nekem jutott az a megtiszteltetés, hogy megszervezzem annak létrehozását.

Az újsághirdetés megfogalmazása és megjelentetése után sorban fogadtam a jelentkezőket. A „felhozatal” elég vegyes volt, a profi, sok egységet üzemeltető vendéglátóstól a kezdő egyéni vállalkozóig. Nem volt könnyű a választás, de az általunk felállított követelményrendszer sem volt nagyon csábító: legyen lehetőleg nagy választék, minden legyen mindig friss és olcsó... Ráadásul az első időszakban úgy döntöttünk, hogy az alkohol árusítását nem engedélyezzük. Végül is létrejött a büfé és nagyon hamar a kollégisták találkozóhelyévé vált. Jó volt, hogy egy-egy apróságért nem kellett messzire menni, cipőt húzni és kulturált körülmények között lehetett meginni egy kávé, teát.

Ezt a büfét egy kicsit mindenki a sajátjának tekintette, hangulata családias volt, a büfésekkel baráti viszonyok alakultak ki. Felpezsdítette a kollégiumi életet.

Mit gondolsz, mit jelent Morgillának lenni? Illetve szerinted a kollégiumi rendezvények, kirándulások hogyan befolyásolták a Móra szellemiségét?

A Móra Kollégium egyik legnagyobb hagyományos rendezvénye volt a kollégiumi bálvány, a „Morgilla” választás. Természetesen ennek lényege nem az volt, hogy a játékos, szórakoztató és gyakran nagy szellemi kihívást jelentő vetélkedőt ki nyeri meg, hanem az, hogy a kollégium lakói közös vidám programokkal töltötték együtt a hétvégét. Persze azért büszke vagyok rá, hogy abban az évben, amikor én is indultam a választáson, csapatom meg is nyerte azt! Igaz, talán a kollégium történetében egyedülálló módon, holtversenyben egy másik indulóval...

Nagyon fontos szerepet töltöttek be a kollégium életében a különböző előadások, beszélgetések, melyekhez nagyon neves előadókat, művészeket sikerült megnyerni, ezért mindig olyan nagy volt az érdeklődés, hogy a hallgatóság szinte a csilláron lógott.

Megemlíteném még a kollégium hang- és videógyűjteményét, melyet néhány évfolyamtársam hatalmas munkával alakított ki, és akkor is biztosította a szórakozást, amikor rossz idő járás miatt a szabadtéri programok elmaradtak.

A kirándulás-sorozat, melynek során meglátogattuk a történelmi Magyarország ma már határainkon túl eső területeit, felejthetetlen élményt nyújtott. Kárpátaljára, Erdélybe és Székelyföldre ezeknek a kirándulásoknak a keretein belül jutottam el először!

Én a középiskolában is kollégista voltam, ami egy 14–19 éves diák számára sokkal meghatározóbb élmény, mint az egyetemi kollégium. Az én időmben vezették be a kreditrendszert, aminek eredményeképpen gyakorlatilag egyetlen évfolyamtársam sem volt, akivel az egyetem öt évét végig együtt töltöttem volna. Mindezek ellenére nagyon jó szívvel gondolok a Móra kollégiumban töltött évekre, nagyon jó hangulata volt, sokszor jutnak eszembe szobatársaim, barátaim, akiket ki tudja merre vetett a sors... remélem, hogy még nagyon sok hallgatónak fog hasonló élményt szerezni!

Győri Sándor

*

Büfések jöttek és mentek, azután Somogyi Ferenc (Ficere), egy ihletett pillanatában felvetette, miért ne lehetne egy mórás a büfés. Ficerét és feleségét Zsanettet Malajziában értük utol, hogy emlékezzenek az ezredforduló Móra kollégiumáról.

Somogyi Ferenc vagyok, akit anno FICERE-ként ismert meg a szegedi egyetemi világ apraja, s nagya. Sajnos nem tudom garantálni, hogy a teljesség igényét kielégítve készítsem leírásomat, de igyekszem összeszedni, s felidézni a múltba ágyazódott élményeket a Móra Kollégiumban töltött évekről. Természetesen a kezdetektől, azaz 1997 szeptemberétől a Móra Kollégium lakójaként kerültem a szegedi egyetemi lét forgatagába. Mindenképpen jó csillagzat ragyogott felettem, mert igen rövid idő alatt kialakult azóta is szoros kapcsolatot tartó baráti körünk, az „ötösfogat”, amely mellett azonban még számos baráti kapcsolatom szövődött értékesebbnél értékesebb emberekkel. Mindemellett, a kollégiumi közösség is igen hamar befogadott, s Tóth K Józsi barátommal is kezdtük ontani az általunk szervezett rendezvényeket, melyeknek a bázisaként mindig a Móra Kollégium szolgált. Akkor még mondhatni klasszikus légkör uralkodott a koliban, mert könnyebben lehetett mozgatni a hallgatóságot egy-egy rendezvény tekintetében.

1997 őszén TKJ szervezésében elindult az első Szociológus Szakestély, melynek sikerre vitelében tevékeny részt vállaltam a már említett baráti kötelék tagjaival együtt, mint a buli DJ-je.

Röviddel ezután bekerültem a BTK kari HÖK-be, s onnan kezdve még inkább felpörögtek körülöttünk az események. Az ezt követő év elejére TKJ-vel megszerveztünk egy Egyetemi Farsangi Fesztivált, amelyet szintén első sorban Móra koleszos rendezői gárda segítségével vittünk sikerre. Közvetlen ezután pedig a Móra koliban rendeztünk egy „MÓRUM” elnevezésű kedélyes közösségi estet, ahol a fesztiválról megmaradt készleteket is felhasználtuk a jókedv fejlesztése érdekében. Pár hónappal ezután pedig szintén első sorban Mórás kalandorok társaságában célba vettem a Dél-Erdélyben lévő Retyezáti hegyeket, mely igen emlékezetes élmény maradt mindannyiúnknak. Igyekeztünk hozzáadni a kollégium sport életének fejlődéséhez is. Papp Laci (PETE) barátommal megszerveztünk egy Ökolívó Klubot, mellyel a Testnevelési Tanszék vezetőjének elismerését is elnyertük. Én a felszereléshez szükséges anyagi háttér megszervezését végeztem a Sportkuratórium tagjaként, PETE barátom pedig a szakmai munkát vállalta „névéhez méltóan”. Mindemellett szerveztem TKJ-vel a nyári Bölcsész Gólyatábort, melynek azt gondolom, hogy igen nagy megbecsülést sikerült kivívnunk. A résztvevők biztosan életre szóló élményekkel tértek haza. 1998 szeptemberétől pedig sikerült elindítanunk a már említett Ökolívó Klubot, majd szintén a jól bevált baráti kötelék újabb visszatérő programot indított el, a kirándulásokat Krakóba, Aushwitz-Birkenaubába, Wieliczkába a Felvidéken utunkba eső várak, s városok érintésével. Ezek az utazásokon is számos

mórás vett részt, s gazdagodott nagy élményekkel. Sikereink akkora mértékűvé váltak, hogy a Móra Kollégium berkein belül is megszervező dött egy hasonló utazás. Mi azonban minden ősszel, s tavasszal ellátogattunk Dél-Lengyelországba, mellyel, ha kis mértékben is, de mindenképpen hozzájárultunk a mindenkori lengyel–magyar baráti viszony ápolásához, mely mindenképpen illeszkedett a Móra Kollégium által képviselt szellemiséghez.

A BTK HÖK és egyéb kuratóriumok tagjaként természetesen igyekeztem mindig támogatólag fellépni a Móra Kollégiumban tartott rendezvények, s az erre irányuló pályázatok tekintetében. Majd az Egyetemi HÖK tagjaként ezt sikerült még magasabb szintre emelnem, mert újabb kuratóriumokba kerültem be, s igyekeztem befolyásom érvényesíteni a tehetséges hallgatótársaim szakmai fejlődésének elősegítésében, pályázataik támogatásával. Ezzel is a kollégiumi hagyományt ápolni, s lehetséges támogatásomról biztosítani a kulturális és sport rendezvényeket a Móra kőli keretein belül is.

Társszerzője és névadója voltam egy kiadványnak, mely egy szamizdat kiadványra reagálva védte a mórás értékeket és szellemiséget. Kiadványunk címe a "GERINC" volt, mely elismerést váltott ki mind a kollégium vezetése, egyéb dolgozói, s természetesen a hallgatóság körében.

Közben alapítottam egy kutatócsoportot is, mely a „Kelták Utódai” nevet viselte, s váltott ki elismerést az egyetemi közéletben publikációkkal, előadásokkal első sorban Írországról, annak történelméről, és az ír kultúráról értekezve, főként azután, hogy egy év halasztással Írországból tértem vissza tanulmányaimhoz.

Ezt követően több zenés, énekes előadást szerveztem tehetséges előadókkal Liska Zsanettel a Móra Kollégium berkein belül (akit egyébként szintén a Mórában vettem feleségül), s folytatva ezeket az előadásokat más egyetemi rendezvények kötetelkein belül is. Zsanett egyébként éppen a múlt hét végén 2016. május 8-án énekelt egy nagyszabású rendezvényen egy nagy kórus tagjaként, amelyet szimfonikus zenekar kísért a Kuala Lumpur Központi Koncertteremben, ahol a Carmina Burana-t adták elő teljes terjedelmében.

2003-ban Történelem PhD tanulmányokat kezdtem, amelyet azonban egy év után feladtam, mert a szakmai támogatottságot nem ítélték kielégítőnek.

2004-ben váltam hát ismét civilvé, s váltam meg a Móra Kollégiumtól, ahol oly sok feledhetetlen élménnyel, valamint tudományos és kulturális ismeretekkel gazdagodtam.

Mindenképpen meghatározó szerepet töltött be a kollégiumi közösség építésében a mindenkori büfénk. Ezért is ajánlottam be 2002-ben igazgatónknek, Erdélyi Ágnesnek az éppen egyetemi tanulmányait befejező Bán Fecó barátomat, aki legendássá nőtte ki magát a kollégiumi hallgatóság általi megbecsültség tekintetében.

Mórás szellemiség természetesen létezik, amelyet a kollégium hallgatósága magával hordoz későbbi életében, a világ bármely részén járva is. Itt, Indokínában, teljesen más értékek érvényesülnek, mint amelyek kitöltötték életünket Szegeden, de a szellemiség mégis visszavonz. Tervezem is, hogy jövő nyáron ellátogassak újra a napfény városába. Sok természeti szépséget láttunk már itt, Thaiföldön és Indonéziában is, honvágyunk már messze nincs, de a szellemi vonzerőt mégsem lehet levethetőzni magunkról, s nem is kívánjuk. Itt bármikor bármi képtelenség, logikátlanság megtörténhet, s a helyiek erre csak annyit mondanak: „This is Malaysia”.

A Móra Koli elhagyása óta, 6 év angliai lét, csupán 3 év magyarországi tartózkodás, s mostanra 3 év Malajziában töltött idő után is természetesen mindig nagyon kellemes érzéssel tölt el, amikor visszagondolok a mórás évekre. Az 50 éves jubileumon is boldogan részt vennék, de jelenleg ide kötnék kötelezettségeim, mely szerint egy Kuala Lumpur-i Nemzetközi Iskolában tanítok történelmet különböző szinteken, természetesen angolul, s a brit tanrend alapján, ezáltal itt akkor még tanítás lesz, amikor a Közép fasor zengeni fog az ünnepléstől.

Somogyi Ferenc - Ficere

*

Bán Ferenc, a hajdanvolt legsikeresebb büfés, jelenleg történelem tanár, és felesége Anikó, kommunikációs vezető ; Fecó jó szelleme, valamint gyerekeik, Balu és Boti, akik talán jobban kötődnek a Mórához, mint néhány mai mórás. Valljanak ők a büfé fénykoráról.

Mikor voltatok a Móra Kollégium lakói?

Ez a mi esetünkben igazán jó kérdés, hiszen 1997-2002 között, mint egyetemisták ténylegesen a koliban laktunk, azonban a diploma megszerzése után még megadatott további 5 év, amit a Mórában tölthettünk. 2007-ig, mint büfések voltunk részesei a kolis életnek.

Hogyan kerültek kapcsolatba a büfével, milyen szerepet töltöttek be a büfé életében?

Rögtön ahogy bekerültünk a koliba a kolis gólyatábor idején megismertük a büfét. Anikónak a banánturmix jut elsőként eszébe a büféről, nekem kicsit más termékek. Ami leginkább megmaradt a számos emlék közül első s koromból az egy kis történet Teó barátommal: a téli vizsgaidőszakban „az egész napos hajtás” után pihenésképpen lementünk a büfébe, megegyeztünk még a szobában, hogy ketten iszunk egy sört. A történet vége az lett, hogy a jó társaság és hangulat következtében a fogyasztásunkat is és az előre betervezett idő keretünket is túlléptük. A következő emléképpem:

Reggel 6 körül – kissé ittasan – guggoltam egy asztalnál és talán Milus Bettivel beszélgettem, amikor Marika néni a portáról behasított. Mikor megláttam, hátraestem ő pedig megkért, hogy térjek nyugovóra a következő szavakkal: *„Na, mostmá takarodjanak a szobájukba aludni részeg disznók!”* Ami mindkettőnk emlékeiben meghatározó, az a kapcsolatunk kezdete, ugyanis 1998. március 31-én, egy kolibajnoki meccs után, a büfében csattant el az első csók kettőnk közt és azóta is boldogítjuk egymást. A mi életünkben még az is fontos pillanat volt, amikor végzőként épp az 5. emeleti szobámban voltam, amikor Ficere barátom bejött és azt mondta: *„az igazgatónő büfést keres és én titeket ajánlottalak”*. Elvállaltuk, s így egyszerűen kaptunk munka- és szórakozási lehetőséget.

A büfé nyilván mindenkinek más-más szerepet töltött be az életében. A mi életünkben – ahogy az az előző mondatokból is kitűnik – nagyon meghatározó szerepe volt, mind diák, mind büfés korunkban.

Szerintem diákként, a mi korosztályunknak, amikor még ritkaságszámba ment a szobákban a számítógép, az egyik legfontosabb közösségi tér volt, ahol szakmai és az élet bármely más területét érintő beszélgetések zajlottak. Büfészként én magam is láttam több szerelem szövődését, igazi baráti társaságok kovácsolódtak össze, amik alapja első sorban a szobaközösség volt, de a büfében kiegészülhettek még új tagokkal más szobákból, vagy akár külső sőkkel. A *‘büfészakom’* idején voltak nagyon stabil közösségek, akiknek valószínűleg a büfé volt a legfontosabb részét töltötték ott.

Létezik e Mórás szellem?

A mórás szellem szerintünk létezik, bár nehezen fogható meg konkrétumokban, de az biztos, hogy akik közösségi emberek és a Mórában laktak, rengeteg ismerő st, valószínű leg néhány barátot is köszönhetek a kolinak és mindez jó esetben végigkíséri őket életük hátralevő részében.

A saját életünkben az itt összekovácsolódott barátság: Titkár, Teó, Pete, Ficere és köztem mind a mai napig létezik. A lassan 20 éves barátság a mai napig aktív, hiszen évente akár többször is találkozunk valakinél – immár családotól. Természetesen majdnem mindig van, aki igen, és aki nem tud részt venni az összejöveteleken, de az pótolja legközelebb. A lényeg az, hogy keressük egymást, ami a mai rohanó világban óriási dolog. Ezen a társaságon kívül van számos olyan nagyon jó ismerő sünk is, akikkel nagyon szívesen találkozunk, akiket a mórás éveknek köszönhetünk. Ezért megyünk azóta is minden évben vissza a Morgillára, mert szinte biztos, hogy találkozunk valamelyik régi ismerőssel, akivel szívesen beszélgetünk. És talán egyedülként, de a gyerekeinknél is kialakult egy Mórás ragaszkodás, amit nem mondanék mórás szellemnek, de nekik a kollégium csupa jó élménnyel teli, pozitív gondolatot jelent. Ezt talán egy idei rövid történettel tudom a legjobban alátámasztani: az idei Morgilla után a hazaúton kisebbik fiunk, Boti elsírta magát, hogy *“milyen kár, hogy véget ért a Morgilla és egy évet kell várni rá”*. Ehhez már csak annyit tennék hozzá, hogy a mi gyerekeink több Morgillán vettek részt, mint a diákok nagy része.

Bán Ferenc – Bánné Szalai Anikó

*

Fecőt egy újabb mórás pár, Kövesdi Gergő és Timi követte a büfé élén, ám a kollégiumi kollektív emlékezet nemcsak őket, hanem legendás alkalmazottjaikat, Lórit és Joe-t is jó érzéssel idézi fel.

Hallgassuk Lórit (Gosztola Lóránt), a büfé egyik emblematikus alakját.

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

A mórás pályafutásom a kollégium fennállásának 40. évében, Urunk születése szerinti 2006. évben kezdődött. Első félévemet a 7-es szoba lakójaként töltöttem el, majd a következő évtől kiköltözésemig (2014 nyaráig) a 2-es szoba oszlopos tagjaként tettem le az életemet.

Hogyan kerültél kapcsolatba a büfével?

Első kapcsolatom a büfével még Bán Fecóék (és természetesen Kriszti és Árpai) idején volt. Többnyire a reggeli-déli kávéadagom beszerzését végeztem ott. Később, amikor Kövesdi Gergőék vették át a büfé vezetését, az egyik kollégiumi "rekreációs est" – vagy egyszerűbben kifejezve – kolibuli alkalmával kiegészítőként ugrottam be. Ez annyira jól sikerült, hogy a legelső mozdulatommal, amit a büfé területén végeztem, összetörtem egy kb. 2-3 deciliter vodkát tartalmazó üveget. Ezután az első időmben főleg beugróként, majd későbbiekben kicsit több időt töltöttem a büfépult belső oldalán. Az

ember rengeteg élményt gyűjtött össze a büfében, valamint rengeteg emberrel találkozott és ismert meg, többek között én is itt ismertem meg a barátnőmet.

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a büféhez kapcsolódva, milyen szerepet töltött be a büfé a kollégisták életében? Szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen, tetten érhető volt-e a büfében?

A kollégium életében a büfé egyike volt az összekötő kapcsoknak, reggelente itt gyűjtötték be a diákok az elinduláshoz szükséges energiát (péksüti, kávé, energiaital), este pedig itt gyűltek össze, hogy a tanulástól megfáradt szervezetüket megjutalmazzák. A mórás életvitel meghatározó részét képezte a büfében való aktív jelenlét. A büfé adott helyet születésnapoknak, legény- és leánybúcsúknak, megemlékezéseknek, valamint a nagy felejtéseknek. Sok barátság született ezen a helyen. S hogy mi húz vissza a Móraiba? Ezek az emberek, akiket megismerhettem, akikkel megoszthattam életem egy jelentős részét, ezen a tradíciókat, hagyományokat teremtő és megtartó intézményben.

Gosztola Lóránt

*

Kövesdi Gergő örököse, Varga Zoli olyan szívvel lélekkel vezeti a büfét, mintha örök életében mórás lett volna. Megérintette és befogadta őt is a szellem, rajta nem fog múlni, hogy a büfé továbbra is a Móra üdő ereje maradjon.

A büfében „mindig történtek a dolgok”. Hajnalig tartó kártyacsaták, bor és pálinkamustrák, világmegváltó beszélgetések, borkóstolók és iszogatások tették, egyesek szerint a szellem számára is, oly kedvelté ezt a helyet.

Gólya Andrea, minden szerencsejátékok tudója és művelője, a legendás éjszakai kártyacsaták szervezője, hivatásos világjáró idézi fel a múlt eseményeit.

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

1997 szeptemberétől 2003 júniusáig laktam a Móra Kollégiumban. Imádtam Mórásnak lenni, és nagyon hálás vagyok, hogy odatartozhattam. Az egyetemi éveimnek nagyon meghatározó része volt a Móra Koli. Szuper volt a családias, barátságos, vidám légkör, és a közösségi szellem. Fantasztikus otthon az otthonon kívül. Számtalan felejthetetlen emléket és kedves barátságot őriz a mórás éveimből. Mindig nagy örömmel tekintek vissza az ottani idő szakomra, és mindig odatartozónak fogom érezni magam. Igazi ajándék az életben ilyen különleges helyre, emberekre és közösségekre találni, sőt, a részévé válni!

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz, a büféhez és a kártya partikhoz kapcsolódóan? Szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen találkoztál-e vele valaha?

Nehéz lenne csupán pár sztorit kiemelni, hiszen annyira sok van a Mórás éveimből! A lakótársak, a sok-sok jó barát, a poénok, a bolondozások, a kártyázások, a beszélgetések, a filmezések, a bulik, az esélykiegyenlítők, a vizsgaidőszakok „szünetei”, a Morgillák, a büfé, a telefonálások, a spontán események, a közös főzések és evések, az előadások, a vilmázás, az éjszakázások, a sok-sok hülyülés és nevetés – óráig tudnék mesélni mindezekről!... De jó évek is voltak azok!

A kártyázások, pláne a remszezés külön említésre méltóak, persze. Éveken át rendszeres programunk volt ez. Dóri, Attila, Üpi és én órákon át tudtunk kártyázni a büfében. Többször előfordult az is, hogy este nekiálltunk kártyázni, és annyira jól éreztük magunkat, hogy egész éjjel ott kártyáztunk, dumáltunk és nevtünk. Aztán ránk hajnalodott. Majd kinyitott a büfé, és megjelentek az első, fehér blúzos vagy inges, kiöltözött egyének, akik épp vizsgázni indultak nagy idegesen. Kaptunk pár csodálkozó és/vagy csúnya pillantást ilyenkor néha, amikor látták, hogy mi egész éjjel ott kártyáztunk és jól éreztük magunkat, míg ők a vizsgára készülés kínjai közt

őrlődtek. Sokszor a saját vizsgáink után is a kártyázás jelentette a kikapcsolódást. A vizsga után siettünk haza összeszedni a kis bandát, és kezdeni az újabb remesz-partit.

Nagyon sokszor gondolok a Mórára, az ott megismert emberekre, jó barátokra, az ottani éveim milliányi, számomra annyira kedves sztorijára, és valóban hálás vagyok mindezekért! Örülök, hogy aktívan részt vehettem a Mórás életben és eseményekben. Mivel messze élek, személyesen már nagyon ritkán tudok menni, de a szívemben mindig élénken él a különleges Móra Koli és közössége! Mindenkit szeretettel üdvözlök, mindenkinek a legjobbkat kívánom, és várom, hogy újra ott lehessenek Veletek, a régi és mostani Mórásokkal!

Gólya Andi

*

Ma már van két olyan kultikus rendezvénye a büfének, amely messze földről csábít ide vendégeket, sőt idén a NYATA nyári premierrel a körgáton átlépve, országos hírnévre is szert tehet. Bormustra és pálinkamustra mórás védjeggyel. Az ötlet a bormustra volt, de mégis csak az Alföldön vagyunk, az igazi sikert a pálinka hozta. Több mint negyven tétel, fergeteges, közösségformáló hangulat, de valljon erről az egyik ötletgazda, Horváth Zsolt.

Mióta vagy a Móra Kollégium lakója?

2011-ben költöztem be az épületbe, vagyis immáron ötödik éve lakom a kollégiumban, mely épület számomra meghatározó és nagyon fontos hely lett az életemben.

Milyen programok lebonyolításában vettél részt, hogyan kezdődött a pálinkamustra szervezése, milyen szereped van azóta is benne?

A kollégiumban évről évre számos rendezvényt szerveznek a kollégisták, illetve az intézmény vezető sége. Több program lebonyolításában is részt vettem, mint például a süti sütő, gólyatáborok, Morgilla, farsang. Amióta szakkollégiummá vált a Móra, azóta volt szerencsém két szabadon választható kurzust is vezetni. A leginkább hozzám közel álló rendezvény a Pálinkamustra, ami a 2015/2016-os tanévben már 5. alkalommal került megrendezésre – a kollégisták nagy örömeire.

A pálinkamustra ötletét még első éves koromban egy volt szobatársammal – Kovács Mártonnal – együtt vetettük fel, egy a büfében töltött este során. 2011-ben Kovács Attila és az akkori kollégiumi bizottság támogatásával kezdtük el a rendezvény alapjait lerakni. Minden évben egy szakmai zsűri és a kollégisták értékeli az épület lakói által hozott házi nedűket. Úgy gondolom, hogy ez a gasztronómiai rendezvény 5 év alatt egyre gördülékenyebben kerül megrendezésre. Ezt nagyban köszönhetem annak a csapatnak, amely évek óta segít a lebonyolításban és a szervezésben. Jelenleg a rendezvény koordinálásáért, a zsűri tagokkal való kapcsolattartásért, az ajándékok beszerzéséért és az adminisztráció egy részéért vagyok felelős. Az idei kóstolón 20 kollégista 42 pálinkája versenyzett egymással. Véleményem szerint ez a rendezvény elnyerte a kollégisták tetszését, és remélem továbbra is sikeres lehet a pálinkamustra estéje.

Vannak-e különleges történeteid, sztorijaid, szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen, miként érhető tetten, hogyan értelmezhető ?

A Mórás szellem mindenféleképpen létezik, leginkább a közösségben lehet megtalálni. Ahogy belép az ember az épületbe, rögtön látni egy táblát, amelyen ez áll: *„Itt mindenki köszön mindenkinek”*

Ezt a táblát nem csak az épület lakói, hanem a vendégek is betartják. A Mórás szellem leginkább még a közösségi, kulturális rendezvények alatt szembetűnő, ahol egy barátságos hangulat uralkodik, legyen az a rendezvény egy Ki Mit Tud?, farsang, mikulás buli vagy éppen egy filmklub. Számomra az is rendkívüli, hogy Szeged utcáin belül is köszönnek egymásnak a Mórások, és ez egyedülálló a városban. Több itthoni ismerősöm is pozitívan emlékszik vissza az épületre és annak lakóira, habár van, aki csak 1 éjszakát töltött az épületben, illetve olyan is, aki több mint 10 éve aludt az épületben és még mindig szép emlékeket őriz. Maga az épület rengeteg lehetőséget ad, akár szakmai tevékenység, akár szabadidő eltöltésére. Nagyon sok barátságot lehet kötni vagy éppen az ember a társát is megtalálhatja itt, ezért számomra

elképzелhetetlen, hogy valaki úgy költözzön ki, hogy nem szerette meg az épületet és a lakóit.

Horváth Zsolt

*

A büfé Bán Fecóék regnálása alatt annektálta a szomszédos kis termet, ami aztán csocsóteremként épült a kollégiumi emlékezetbe. A fénykor a 2000-es második fele volt, csocsó bajnokságokkal, csocsóligával stb.. Fecóék kisfiának korai szókincsében már szerepelt a csocsóbajnokság. Azóta fő leg Morgillán és bulikon él a hely. A nagy csocsócsaták élő krónikása Varga Bálint, ha valakitől, akkor tő le számomra fontos információt is szerezhetek.

Mióta vagy a Móra Kollégium lakója?

2007 szeptemberében költöztem a kollégiumba, akkoriban folyt a koli nagy felújítása, így nekünk elmaradt a gólyatábor, ám az így kimaradó élményeket bőven volt időm pótolni, hiszen a mai napig az 1-es szoba B részének harmadik ágyán alszom, ott ahova első sként költöztem.

Milyen programok lebonyolításában vettél részt, hogyan emlékszel a Morgilla jelöltségedre?

Az elmúlt 9 évben szinte minden kollégiumi program szervezésében részt vettem, akár egyszerű hallgatóként, akár a Kollégium Bizottság tagjaként, akár szeniorként. Büszke vagyok rá, hogy három évig voltam Kollégiumi Bizottsági tag, három évig dolgozhattam a büfében Kövesdi Gergő, majd Varga Zoli keze alatt, elmondhatom, hogy voltam Mikulás, valamint megmérkőztem Morgilla jelöltként is.

A 2013-as Morgilláról számos tiszta, és sok homályos emlékem van, ezek közül próbálok egyet kiemelni. Úgy gondolom, hogy azok, akik látták Szabó Dávid sportnap utáni produkcióját nem felejtik egy darabig. Előtte csütörtökön ugyanis azt kaptuk feladatként, hogy péntek este prezentáljunk egy tehetségkutató karaokét a tornateremben. A sportnapon Dávid jelezte, hogy Ő Zámbo Jimmy *Még nem veszíthetek* című klasszikusát szívesen előadná. Ezt követően eljött az este, Dávidra ráhajítottam egy parókát és belöktük a terembe, elindult a zene, mindenki sírva nevetett, ahogy Dávid kissé felkészületlenül elkezdte énekelni a számot, ekkor odaállt mellé Perei Zsolti és ketten összekapaszkodva üvöltötték a mikrofonba, hogy „*Most már ez vagytok*”

én, egy süllyedő hajó.” Igazgatónk, Attila utána csak annyit mondott, hogy szerinte az elmúlt 3-5 év legviccesebb és legő szintébb produkciója volt, persze a feladatot elbuktuk, de ez akkor senkit nem érdekelt, mert egy élménnyel lettünk gazdagabbak.

Rengeteg emlékem van az elmúlt évek Morgilláiról, elő fordult, hogy Morgilla szombat reggelén mentem a piacra tyúkot venni az egyik feladathoz, és utána még reggel 9-kor beálltam a srácokhoz elkiabálni a *Fear Of The Dark*-ot, de olyan is volt, hogy egy tanyáról béreltünk malacot a bevonuláshoz. Az is megtörtént, hogy Vajda Attila olimpiai bajnok kenussal mondtam be a kamerába, hogy támogatja Varga Bálintot és a Rock 'n' Roll csapatot. Összegezve egyszerű en nem ismertünk lehetetlent, ha a Morgilláról volt szó, többször mondtam már, hogy szerintem sokunknak a Morgilla nem egy esemény, hanem egy tudatállapot volt.

Hogyan emlékszel a csocsóbajnokságokra?

Ha röviden kellene válaszolnom, azt mondanám, hogy a legtöbbször a végére már igencsak homályosan. De komolyra fordítva a szót nagy élményt jelentettek nekem a csocsóbajnokságok, a kollégiumi élet elő tt, én már játszottam ezt a játékot, így az első bajnokságon, amin részt vettem 2007 ő szén csapattársammal nagy meglepetést okoztunk az idő sebbek számára, és megnyertük a bajnokságot, fiatalok voltunk és kicsit pimaszok is, így nem mi voltunk a legnépszerű bb csapat akkoriban, de ezt követő en már a bajnokság alaparcaivá váltunk.

Már több éve szervezem és játszom is a bajnokságokon, amiben azt szeretem igazán, hogy valóban oldott hangulatban zajló eseménye a kollégiumnak. Sok mindent láttam már a csocsóasztal mellett, voltak olyan versenyzők, akiket úgy kellett odaállítani, mert maguktól már nem találták meg az asztalt, érdekes volt, hogy komoly párkapcsolati feszültségeknek lehettünk tanúi a bajnokságokon, de mindez csak színesebbé tette ezt a kollégiumi eseményt.

Vannak e különleges történeteid, sztorijaid az 1-es szobához kapcsolódóan?

Számomra az 1-es szobában lakás volt különleges élmény ilyen hosszú időn keresztül is. 9 év alatt több mint 30 szobatársat fogyasztottam, volt, akivel alig néhány mondatot beszélünk fél év alatt, de egy jelentős hányadukkal komoly baráti kapcsolatot ápolunk. A társaság persze rendkívül heterogén volt, csak példaként említeném, hogy a legidősebb szobatársam 16 évvel volt több mint én, a legfiatalabb 8-al volt fiatalabb, ám mégis több dolog összekötött minket, például, hogy az 1-es szoba tagjai szinte kizárólag bölcsészek voltak, valamint általában nehéz családi körülmények közül származtak. A szobánknak komoly hagyományai voltak a kollégium történetében, már a 80-as években is egyfajta bölcsészműhelyként üzemelt a kolis berkekben, ezt a vonalat próbáltuk mi is továbbvinni a magunk módján. Én is szívesen emlékszem Kiss Máté (Tank) vagy Mátéffy Attila szobatársaimmal folytatott szakmai fröccsözéseinkre, melyekből rengeteget tanultam. Végezetül nem felejténém el kiemelni, hogy a szobánk már két igazgatót adott a kollégiumnak, és szerintem folytatódhat ez a sorminta.

Szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen, miként érhető tetten, hogyan értelmezhető?

Erről Gömbicz Nándi barátom szavai jutnak eszembe, aki néhány éve egy végzős búcsúztatón mondta titkári köszöntőjében, hogy aki egyszer mórás volt, az mindörökké az is marad. Úgy gondolom, hogy ezt igazán csak akkor érthetjük meg, amikor már kiléptünk, vagy legalábbis félig kiléptünk innen. Munkahelyemen a Makói József Attila Gimnáziumban 4-en vagyunk mórások a tanárok között, érdekes, hogy idén a pedagógusi minősítésemre elnöknek egy egykori mórás kolléganőt jelöltek ki, akinek a procedura után említettem, hogy van valami közös bennünk, erre Ő mosolyogva válaszolta, hogy jön ám az 50 éves találkozóra. Büszke vagyok rá, hogy egy olyan család tagja lehetek, amely generációknak jelenti ugyanazokat a dolgokat, mint nekem, a második otthont.

Varga Bálint

A dohányzó, a könyvtár, a fonó, a zeneszoba és szalon

Az alagsorban található szobák, helyiségek az évtizedek során többször is funkciót váltottak. Ami az egyik nemzedéknek könyvtár, az a másiknak dohányzó, a maiaknak meg szalon és folytathatnánk a sort. Ahhoz már a kollektív emlékezet mélyebb bugyraiba kell ereszkednünk, hogy megtaláljuk a tornaterem melletti helyiség eredeti funkcióját, talán raktár lehetett, de a nyolcvanas években már biztos, hogy kollégiumi könyvtárként működött. Több ezer kötet, főleg szépirodalom, klasszikus katalógus cédulák, először füzet majd számítógép. De, hála a Katedrális Bt fantasztikus könyvkínálatának és a '90-es évek pályázati konjunktúrájának, hamarosan kicsi lett a terem, és következhetett a költözés. Na, nem messze, csak szembe, a hajdanvolt zeneszoba és fonó helyére. Ezek a '70-es, '80-as években még látogatott és népszerű helyek a 2000-es évekre már csak tanulóként szolgáltak, így logikusnak tűnt a könyvtárt a helyükre költöztetni. Kivert fal. Kiásott vízvezeték, majd könyvek ezreinek mozgatása, és sorolhatnánk még a nehézségeket, de egyszer csak készen állt az új, gyönyörű könyvtár. A régeből meg, a dohányzásról szóló törvény egy pontját kreatívan értelmezve szivarszoba, vagy, ahogy a kollégiumi szlengben elhíresült, dohányzó lett. A régi jó dohi, és a benne lévő bútorok sok mindenről regélhetnének, de megteheti nekünk ezt az egyik régi „bútordarab” is, a ma már Angliában élő Kövesdi Dániel.

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

A Móra Kollégium életébe külső sként csöppentem bele, amikor Mayer Janiék kollégiumi zenekarukba kerestek énekest. A zenélés mellett így hamar átstem az első Morgillámon, 2010-ben, és ez erőteljesen összehozott a mórás társasággal, mintegy garantálva, hogy a zenén kívül a közösség miatt is folyamatosan visszatérjek. Mindez elvezetett ahhoz, hogy 2011-ben a Móra lakója lettem egészen 2013-ig, amikor egyetemváltás miatt átkerültem Budapestre. De ez természetesen sose akadályozott meg abban, hogy gyakran legyek a kollégiumi rendezvények látogatója.

Milyen élet zajlott a hajdanvolt dohányzóban, milyen élményeid vannak a könnyűzenei estekről?

A hajdanvolt dohányzó elvesztése sokunk számára jelent szívfájdalmat. Amikor az idei Morgillán elmondták, hogy nincs többé, belegondoltam, hogy a kollégium egyik legpezsztöbb helyszínét veszítettük el, ahol sokunk napja

kezdő dött és végző dött évekig, tele a legelképesztőbb beszélgetésekkel, dohányzós bulikkal, egy állandó keménymagnak szinte lakhelye volt, ahonnan voltak napok, hogy csak aludni mentünk vissza a szobába.

Morgillák fő hadiszállása volt, klipforgatással, tortadobálással/takarítással, improvizált alvóhelyszín a buliban megfáradt embereknek, ahol még a poroltó is elő került egy pörgős estén. Ez volt a hely, ahol a legtöbb mórás barátságom kezdő dött és szilárdult meg örökre.

A könnyű zenei est egy továbbgondolása és összevonása a Ki Mit Tud, a kollégiumi zenekar, és a komolyzenei est hagyományinak. Nagyon örültem, amikor ez a programsorozat elkezdődött, és nem csak mi a kollégiumi zenekarral szórakoztattuk a lakókat, hanem a lakók előjöttek a saját produkcióikkal, és olyan emberek ragadtak hangszert, mikrofont, akikről nem is képzeltük, hogy ilyen téren is tehetségesek. A spontán módon megalakult zenésztársaságok egyszerre jelentettek új kihívást és lehetőségeket, és meglepően sokan voltak kíváncsiak minden évben erre a programra. Örömmel fogadnánk sokan ennek a hagyománynak az évenkénti szervezését, mivel sok embert mozgat meg és további kultúrát és kapcsolatteremtést ad a lakóknak.

Szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen, hogyan értelmezhető?

Mórás szellem mindenképp létezik, habár nehezen megfogható és megfogalmazható, a lakók közvetlensége, a sok kreatív program és rendezvény, amit a kollégium szervez, egy új szintre emeli ezt a közösséget, ami nem csupán egy légtérbe zárt egyetemisták közössége, hanem egy társaság, ami figyel a tagjaira, gyakran összehozza egymást és sose tartogat unalmas napokat.

Kövesdi Dániel

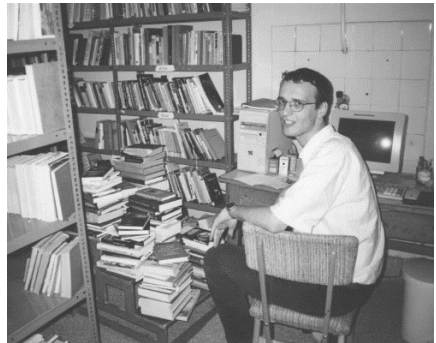
*

A dohi hatósági rendeletre megszünt, helyén születőben van a Móra Szalon, a kollégium legifjabb közösségi tere.

Ne feledkezzünk el a könyvtárról sem, a költözések koordinátora és szemtanúja, Hegyi Ádám szűkszávú emlékezetét Csengődi Erika részletes beszámolója egészíti ki.

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

1995-ben kezdtem el az egyetemet történelem és könyvtári informatika szakon és 2000-ben diplomáztam. A Mórában viszont sokkal hosszabb ideig laktam, mert az egyetem elvégzése után doktori képzésre jelentkeztem, amire felvettek. Ennek elvégzése után sem hagytam el a Mórát, mert néhány évig még mint szenior laktam a kollégiumban, amelyhez az biztosította a jogalapot, hogy tanársegéd lettem a bölcsészkaron.

Hogyan kerültél kapcsolatba a könyvtárral, milyen feladatokat láttál ott el?

A kollégiumi könyvtárat sokáig csak, mint olvasó használtam, emlékeim szerint Szuppinger Péterrel folytatott beszélgetésem után döntöttem el, hogy szeretnék kollégiumi könyvtáros lenni. Ezt sikeresen megpályáztam, majd később, mint szenior irányítottam a könyvtár működését. Ebben az egyik legnagyobb kihívás az integrált könyvtári rendszer bevezetése volt, valamint a gyűjtemény átköltöztetése új, nagyobb helyére.

Mit gondolsz, milyen szerepet töltött be a Móra te életedben?

Meggyőződésem, hogy a mórás évek nagyon sok segítséget adtak későbbi szakmai munkámhoz, ma is vannak olyan munkatársaim, akikkel a Mórában ismerkedtem meg először.

Hegyi Ádám

*

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

Régen kezdő dött már, annyira régen, hogy a mostani kollégistáknak biztos hihetetlenül fog hangozni. Úgy kezdő dött, hogy első re nem vettek fel. Engem se. Aztán egy félévnyi albérletes társas magányt és az első jól sikerült vizsgaidő szakot követően kaptam egy táviratot. *Táviratot!* A postára kellett menni érte és én elképedve mentem, aztán ujjongva jöttem el. Felvettek a Mórába! Ez körülbelül úgy hangzott akkor, mint fél évvel előtte az, hogy felvettek az egyetemre.

Én egy kis faluból származom. Amikor máskor kimondtam a nevét, már többen visszakérdeztek: *most hülyéskedsz?* Nem, tényleg. Kaskantyú. Namármost a kaskantyúiak között akkortájt csak egyetlen egy szegedi egyetemista volt, és az a Mórában lakott. Ha meg neki jó volt, nekem is jó lesz – gondoltam. Pláne azután, hogy felvételi eredménnyel együtt kaptunk egy kis füzetet is, amiben minden kollégiumról volt egy rövid leírás. Ez a leírás a Móráról kb. így kezdő dött: *“Itt-ott kissé hullik a vakolat, de...”* Nekem ennyi közvetlenség és őszinteség elég volt a nagy ismeretlenből, hogy ide akarjak költözni.

Hogyan kerültél kapcsolatba a könyvtárral, milyen feladatokat láttál ott el?

Itt az emberekbe is beleivódott a közvetlenség és az őszinteség. Az évek alatt, néha év közben is folyamatosan változó szobatársak, a közös nehézségek, élmények formáltak bennünket. Ráadásul nyaranta, ha maradtunk, tovább gyarapítottuk a valaha volt szobatársak létszámát. Így kerültem egy szobába egy könyvtárossal. Én előtte – buzgó magyar szakosként – közöttünk járó félistenként vagy minimum egy középkorból itt maradt titkos társaság utolsó képviselő iként tekinttem a könyvtárosokra. Azokra, akik fejből sorolják a kötelező irodalmak jelzeteit, az egyes oktatók kiadott szakirodalom listáit és egyáltalán: szinte mindent tudnak fejből, hogy melyik polcon van.

Aztán a könyvtárossal való nyári együttlakás / együttélés / tanulás / színházba járás / főzés / takarítás és a különféle musical-slágereknek mindeközben történő folyamatos együtt éneklése tette lehetővé az én könyvtárossá válásomat. Végzős voltam, amikor Andi szólt, hogy kellene valaki, aki... és hogy szerinte én jó lennék... Hát, én körülbelül tényleg úgy

éreztem magam ekkor, mint akit beválasztottak egy még létező középkori titkos társaság famulusai közé...

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a könyvtárhoz kapcsolódóan?

A könyvtárosi munka persze *“nem csak játék és mese”*, azaz egy jó adag közhelynek megfelel, de szerintem valójában a leginkább alázatosságra tanít. Ez bizonyára nagyon érzélgő sen hangzik, de szerintem ez a legjobb szó mindarra, amivel jár. Először is ez egy szolgáltatás, emberekkel kell foglalkozni, empátia és türelem kell, sok. Másrészt pedig ott vannak a könyvek, amik észrevétlenül mind, egy kicsit a miéinkké válnak. Többször eszembe jut, amikor épp feldolgozom őket, hogy minden példányon, amit kézbe vettem, feldolgoztam, azon rögzítettem az ujjlenyomatom is. [Banális, de az ETO-szám egy címkére kerül, amit celluxszal ragasztunk le.]

A könyvtárak misztikumát az is fokozza, hogy a könyvtár szak elvégzésekor a végzetek diplomájuk mellett megkapják a könyvtárosok etikai kódexét is. Nem vicc, tényleg. Mint az orvosoknál... Ebben benne foglaltatnak olyanok is, mint például *“feltáró munkájával a könyvtár teljes gyűjteményét hozzáférhetővé teszi.”* Igen, még vasárnap este tizenegykor is lemegy pizsamában, és kikölcsönöz pár könyvet a másnapi vizsgákhoz. Aztán *“legjobb tudása szerint hiteles, megbízható, teljes, megfelelő személyre szabott információt nyújt”* avagy még véletlen se ad olyan tanácsokat, hogy *“erre a vizsgára nem kell az összes szakirodalom, úgy is csak a nagyjósit fogják kérdezni, de azt szóról-szóra.”*

És persze minden könyvtárosnak vannak emlékezetes esetei, több is. Nekem az egyik legaranyosabb, épp egy nem is túl régi történet. A kollégiumba új takarító néni érkezett, aki az alagsor felelős lett. Egyik nap egy könyvet és egy üzenetet hagyott az íróasztalon a következő szöveggel: Szeretném kikölcsönözni ezt a könyvet. Lehet? Marika vagyok, az új takarítónő. (Takarítás még mindig délelőtt van, könyvtár meg este.) Én aznap este feldolgoztam a könyvet, kikölcsönöztem a nevére és ugyanott hagytam egy másik üzenettel. Marika másnap reggel elvitte a könyvet.

Milyen szerepet töltött be a könyvtár a Móra életében?

Szeretném azt állítani, hogy fontosat, de inkább csak remélem ezt. Arról, hogy milyen volt a könyvtárral a mi viszonyunk hallgató korunkban, arról lehetne regélni. Akkoriban szinte az egyetemisták természetes *“élő helyének”* számított. Nap-nap után megfordultunk nem csak egy, de több könyvtárban is;

órák, napok hosszú sorát ültünk bent és olvastunk – fő leg egy bölcsész, pláne egy magyaros.

Most más világ van. Mások és máshogy tanulnak az egyetemen. Abban azért bízom, hogy ebből az életformából sosem fog kikopni a könyvtár, mert ha másképp is, de most is működő közeg. Az utóbbi évek hozadéka például az Öntevékeny Csoportok Éjszakája, ami a kollégiumi könyvtár által meghonosított új hagyomány, egy kibővült könyvtári éjszaka. Emellett persze sokan kölcsönöznek és olvasnak, ami azt mutatja, hogy mindig lesz, aki a 11.000 kötet közt talál magának valamit. Arra pedig semelyik másik könyvtár nem képes, amire a Mórái: hogy este tizenegykor ki lehessen nyitni, mert nagyon kell valami...

Mi a véleményed a Móra szellemiségéről?

Amikor a 32-esben laktunk, Kinga feszt állította, hogy az "a" oldal második szekrényében egy szellem lakik. Mi a bében felsóhajtottunk, hogy ez úgy is odaát van, és ezzel tovább nem is akartunk tudomást venni erről. Aztán ott van a lift is, ami indokolatlanul lemegy az alagsorba és kinyílik az ajtó, bár nem száll ki senki... újabban meg a fotocellás bejárati ajtó random nyílik-csukódik... tehát a Mórában vannak szellemek. Ezt a tapasztalat is bizonyítja. De a viccet félretéve, aki mórás volt, az nem vitatja, hogy a Mórának lelke van. Ezek nem csak falak, asztalok, ágyak és székek, hanem egy kis univerzum: egész világok találkozási pontja: emberek, életek, lelkek és szellemek együttállásából kialakuló mikrokozmosz. Időről időre változik, alakul, formálódik, és végül mégis ugyanaz marad, mint ami: a Móra.

Mi az, ami fogva tart és visszahúz a Mórába?

Az, hogy ezek nem csak falak, asztalok, ágyak és székek, hanem egy kis univerzum: egész világok találkozása: emberek, életek, lelkek és szellemek együttállásából kialakuló mikrokozmosz. Szerintem ez Theseus hajója.

Minden benne van ebben... az is hogy emlékszel minden repedésre a szobafalon... hogy az új festékrétegek alatt ott vannak a te ezeréves falfirkáid, amikre már úgyis csak <<mi>> emlékszünk... hogy a hajnalig áttanult vizsgaidő szakok után ismered a falban lakó denevércsaládok sikongatásait vagy a Blues kert összes fellépő jének repertoárját... de benne van az életed egy része, az élményeid, az emlékeid, a barátaid, az idő d és a munkád. A munka, amit magadba, az egyetembe és talán a kollégium szellemiségébe is fektettél. A Móra talán nem is kövekből épült, hanem efféle alapanyagokból...

Csengő di Erika

*

A könyvtár a kollégium egyik misztikus tere. A szellemről szóló legendák és hiedelmek gyakran jelölik meg ezt a helyet, mint ahol valamit hallottak, láttak, érzékeltek. Több mint tízezer könyv, sok gyanús irománnyal. Nézzünk csak körül, hátha találok olyat, ami közelebb visz a megoldáshoz. Itt van például ez, egy furcsa emlékezés. A múltban íródott, és meggyőző d ésem, hogy az épületről szól, csak túl sok benne a szimbólum és az utalás, valamit titkolni akarhatott a szerző. Jó lenne tudni, ki volt az ismeretlen krónikás, talán már nem is él, megégették, vagy meghalt. Nyilvánosságra kell hoznom az iratot, nem semmisíthetem meg, hátha közelebb visz a megoldáshoz!

A repkény csigalassúsággal fonta körbe a falut. Nem telt ötven év sem, de már befordult az utcák sarkán és bekukucskált az ablakokon is. Aki csak távolról, átutazóban látta a falu körvonalaait, azt gondolhatta, hogy az egy idilli hely, ahol mindenki békésen morzsolgatja a rá kiszabott idő t, erő t. Nem gondolták volna, hogy a szép zöld keretbe foglalt aprócska mindenség egy egész kis organizált univerzum ebben a világban.

Az életben mindennek kerete kell, hogy legyen, mert csak akkor érezzük magunkat komfortosan. Az idő nek, a képeknek a falon, az elkölthető forintjainknak és magának az emberi életnek. Egy rendes faluban ugyancsak mindennek/mindenkinek megvan a maga helye. Mindenki köszön mindenkinek. A házak utcákban sorjáznak szépen egymás mellett, a házak lakói gondoskodnak saját portájuk rendezettségéről és néha kinyitják a

kertkaput, hogy jókat pletykáljanak a szembe szomszédokkal. Mindenki végzi a saját dolgát, avagy többnyire komótosan farigcsálják az idő sárga fémhúrjait és egyformán kiveszik a részüket nagy ünnepekkor a közös ünneplésből. Kisebb-nagyobb bálokkal, mulatságokkal mulatják az idő t év közben, hogy ne csak mindig a keserves munka töltse ki a napjaikat. Elméjük krumpliföldjét szántó ekék szarvát markolják keményen, hogy aztán vetésük meghozza dús termését a maga idejében. Ennek az egész éven át tartó munkálkodásnak is megvan a maga ritmusa, s az ismétlődik évről évre.

A falu legfontosabb törvénye ugyanis a kalendárium. Olyanformán, hogy szinte észre sem veszi az ember és eljárt felette az idő. Ezt a ritmust törlik meg a szabályos időközökbe rendezett közös ünnepek, lakomák, bálok és a spontán is kitörő torokszagató mulatozások. Mind közül talán a legnagyobb és legjobban is várt esemény az évben, a pünkösdi királyválasztás. Ilyenkor a lányok még szebben fonják a hajukat, többet bíbelődnek a külsejükkel, ruhákat válogatnak, megkurtítják a szoknyájukat, lobogókat hímeznek, minekután ez az esemény termékenységarázsló és párválasztási tradíció is egyben. A legények közben persze egymással vetélkednek: úgy erőben, mint torkuk mélységében. A legkiválóbbnak járó cím és tisztesség eredete már homályba veszett, de a jelentősége mit sem vesztett erejéből.

A központ a kocsmá. Ott mindenki megfordul – ki ezért, ki borért. A kocsmárosokkal mióta világ a világ és mióta falu a falu, mindenki igyekezett jóban lenni. Ez elemi érdek. Nem mindegy ugyanis, hogy a szomjas, de pénztelen emberen megkönyörül-e a boros üvegek fáradhatatlan nyitogatója. Meg hát az se mindegy, be lehet-e oda térni nyugodt lélekkel, hiszen a falu bírása után a kocsmáros örvend a legnagyobb tisztességnek. A kocsmái felfordulások nem voltak tehát jellemzőek, az ilyesmikre inkább a falun kívül került sor, de így lettek a másutt elkövetett kisebb kihágások hőstettek az idő múlásával arányosan. A nagyobb esetekről már csak mint legendáról mesélnek az ifjaknak... vagy igazak, vagy se. Ámbár nem is ez a fontos, hanem az, hogy mindenki mesélhesse és továbbadhassa aztán az utókornak.

Régebbi időben a menyecskéknak betérni az ivóba nem volt ám leányálom. A fonott hajú, kipirult arcú és lesütött szemű fehérnépek olykor csak annyit hallottak ki a sötét sarokban gomolygó férfiködből, hogy 'ez egy nyócas'. Aztán a legközelebbi mulatságban persze a férfiködben parázsló tekintetek nem átalították jól megforgatni és megtapogatni azt a 'nyócast'... Leányoknak a kocsmabútorokhoz való 'odatartozása' ritkaságszámba ment, a jog kivívásához szinte férfias virtus kellett evésben, ivásban és mulatásban. Onnantól kezdve viszont nem merte senki megkérdőjelezni a bátor menyecskét. Alig egy-két ilyen akadt. A falu szája névről ismeri mindet.

A kocsmá mellett közvetlenül – hol máshol – adtak helyet az iskolázottságnak is: előbb a fonó, meg a zeneház, majd könyvtár lett az egységéből. Eleinte tömegek várakoztak a nyitásra: ott sorakozott a földetlen fejű, akinek már nem ízlik a kapanyél,

a tanító meg a kántor fia/lánya, de a birtokos úrék rátarti csemetéje is. Aztán ennek a divatnak is leáldozott. Ahogy telt múlt az idő és kiderült, hogy ott bizony nem mérnek mást, csak tudományt, meg óvasnivaló' papírhalmozat, hát elkoptak a fiatalok. Mostmár csak a korosodó könyvtároskisasszonyok meg a Mariska néni, a sepregető asszony jár be oda.

Ha alkalomadtán idegenek bukkantak fel a faluban, az mindig esemény volt. Vásárkor átjöttek a szomszéd falu legényei és a kocsmában henccegték ivőtudományukkal meg próbálták lecsapni a szebb leányokat az otthoniak kezéről. Hogy olyan nagyon ne kanászodjanak el, arra mindenki ügyelt, de legfőképp a zsandárok. Azokkal illetlenség lett volna bajszot akasztani, s mert bár jámbor molnárképű legények, de egy szénégető megátalkodottságával vannak felkenve posztjukra.

Voltak ott még vissza-visszatérő vendégek, mint a vándorprédikátorok, akiknek okos beszédétől mindenkinél elállt a szava, a fehérlépnék meg könnybe lábadt a szeme. A merészebbje közt azért mindig akadt olyan, aki megpróbált szóba is elegyedni egy-egy nagytiszteletű úrral, bár nem minden hátsó szándék nélkül: hátha nem a fogadóban, hanem az ő ropogós fehér lepedő i közt tér nyugovóra. Micsoda tisztesség vóna'!

Ritkán, de jöttek azért még vándormuzsikások is, akik még a nagytiszteletű uraknál is népszerűbbek voltak a leányok közt, vagy a különféle elszármazottak, akik világlátottságukkal kápráztatták el az egyszerű népeket. Azoknak aztán kijárt ám a két legszebb szoba is a fogadóban!

A falusiakban még mindég közös, hogy – szinte – mindannyian hozzájárulnak valamivel a közösség életéhez, azaz hogy mindegyiknek megvan a maga originalitása. Bízóást mondhatjuk, hogy a falu bírója a legnagyobb ember. Nála nincs olyan ügy, panasz vagy ok, ami miatt meg ne fordulnának a népek. Viseli a gondjukat, tervezi a falu jövőjét és tán' még a kalendáriumot is ő írja... ki tudhatná azt!

Az ő nagyságos gondjainak csak részben viselője a gazdák választott tanácsa. Ez a fontos társulat mindenestre rendességgel ülészik és kisebb ügyekben döntéseket is hoz. Volt például olyan eset, mikor a törvény szigorával sújtottak le két ágaskodó legényre, ám ezzel csak a legények nimbuszát növelték még nagyobbra. Rossz nyelvek szerint, egy oldalszalonnával meg egy hordó sörrel meg lehetett győzni némelyeket választásukkor, de ez csak amolyan mendemonda.

Szintén nagy, de azé' másféle elismertségnek örvend a falu mindenkori bolondja. (Vagy bolondjai, néha több is akad.) A bolond mindig különleges szokásaival szórakoztatja a népeket: például hasra vágódik a piactéren és úgy hullámszik, mint a tó vize vihar idején; vagy előre jelzi a hirtelen időjárás változást és a holdtöltéket.

A jó mesteremberek is számíthattak a lakosok eszmei és tárgyiasult jóindulatára. Leleményességük általában nem ismert határokat: pótolták, amit senki se tudott, megjavították, amit nem lehetett és kitoldozták-foldozták, ami hiányzott. Természetesen az egyszerű emberek nem voltak hálátlanok, de azzal fizettek, amivel tudtak; anyagi javaik híján elfogadott volt a folyékony fizető eszközök hitelbe történő fölíratása is a kocsmában.

Újabbban megjelentek a bérkocsisok is a faluban, akik kevés pénzért – vagy más javakért – vidáman viszik az embereket “be a városba.” Ez már szinte úri huncutság, ilyesmi régen nem vót’, mondhatnák az öregek, de hát hol van az már!

A falusiak azonban egytől egyig kész hősök. A természettel, magukkal és szomszédjaikkal való folyamatos kemény küzdelmeik mellett munkálkodnak. Hallatlan kitartásuk eredményeképp többségük egyszer többre viszi. Elmennek. Más falvakban és városokban próbálnak szerencsét, és az itt megszerzett keménység és hallatlan kitartás, ami mindjűk sajátja, meghozza gyümölcsét. Egyesek fatalizmusnak, mások a véletlennek tudják, be, hogy ide vezette ő ket az idő ostora. Am mindegyikükben közös, hogy egynehányszor visszatérnek. Hogy miért, azt maguk se tudják igazán. Valójában a repkény tehet erről is: gyökeret ereszt és megbéklyóz az mindent – falut, követ és élő t is.

*

És itt egy másik szöveg. Legalább annyira gyanús, Luca napja meg egyebek. Jól gondoltam, a könyvtár lesz a titkok kulcsa. Mágikus szövegek, sok eretnek szerző, még több gyanús könyv. De nézzük, milyen kincset is találtam:

Kezdetek

Valamikor 2001 decemberében az egyik szobatársam felemlegetett egy régi hiedelmet, miszerint Luca napján résen kell lennie az ember lányának, mert bizony leendő férjének éppen az lesz a neve, mint annak a férfiúnak, akivel ezen a napon először találkozik. No, ettől kezdve nagyon odafigyeltünk erre a részletre. Ezért aztán december 13-án rend szerint úgy távoztunk a kollégium épületéből, hogy még véletlenül se essék pillantásunk a porta felé. Akkoriban ugyanis Szép Béla volt a portás, akit szerettünk ugyan, de hát a nők oly sok mindenben válogatósak, így a nevek tekintetében is, ezért igyekeztünk elkerülni, hogy jövendő belink a Béla névre hallgasson. Arra már nem emlékszem, hogy a többi szobatársam milyen szerencsével járt, nekem rendszerint árokásó segédmunkás meg kutyasétáltató bácsi akadt elsőként az utamba. Mivel fogalmam sem volt, hogy hogy hívták őket, így aztán a jóslás kudarcba fulladt. Míg nem egyik alkalommal, amikor Luca napjának reggelén rohantam lefelé a lépcsőn a negyedikről, kinyílt a 17-es szoba ajtaja, és elibém toppant Erdős Bertold. Nagyon mérges lettem, hogy micsoda hülyeség ez a babona, mert hol találok én széles e világban egy másik Bertoldot, aki ráadásul hajlandó lesz engem feleségül venni. Arra persze nem is gondoltam, hogy lehetne akár ő maga az a szerencsés, mert a „Bőrgatyás Berci” néven elhíresült betyár nem illett az akkori férjideáalomhoz.

Kibontakozás

Azt, hogy szerettünk a kollégiumban lakni, mi sem bizonyítja jobban, mint hogy nyáron sem akartuk elhagyni kedvenc szálláshelyünket. Egyik évben a jó társaság és a családi hangulat miatt nekem sem akaródzott hazamenni, így aztán én is Szegeden nyaraltam. Mivel a szobák többsége ki volt adva a vendégeknek, így minket, akik a „fészekben” maradtunk, az első emeletre költöztettek. Kovács Attila az évek során már többször bebizonyította, hogy különös ráérzéssel tudja egymás mellé rakni az embereket. Nem volt ez másként most sem. A miénkkel szemben lévő szobába ugyanis nem mászt költöztetett, mint a Luca napjáról már ismert Bertoldot. Mondanom sem kell,

nem tartott sokáig, míg összefonódtak azok a szálak, amiknek össze kellett fonódniuk. Így aztán Lucának mégiscsak igaza lett.

Valaminek a vége, egy újnak a kezdete

Az említett szálak végül annyira összefonódtak, hogy 2006 novemberében megszületett első lányunk, Erdős Cecília. Ha jól tudom, ő volt az első igazi mórás baba, aki a kórházból a kollégiumba ment „haza”. Meg kell mondjam, igazán fantasztikus volt a Mórában nagypocakosnak lenni. Ha tehetném, megismétném azokat az időket. Akkor éreztem igazán, hogy nagycsalád

vesz körül. Mindig volt, aki segített hazacipekedni a boltból, aki átadta a helyet a buszon, aki érdeklő dönt a hogylétünk felől. Tényleg odafigyeltek ránk. Nem felejttem el, amikor éjszaka elindultunk a kórházba, és Bruki, az éjszakai portás drukolt nekünk, hogy aggódtak értünk, mikor lesz már kint a baba, hogy Bán Fecő volt segítségünkre, amikor kijöttünk a kórházból. És azt sem, hogy minden ismerő sünk kedvesen

meglátogatta az új jövevényt. Sőt, volt egy srác, aki bekopogtatott a szobánk ajtaján, hozott pezsgőt, ahogy illik, kedvesen elbeszélgettünk vele, ahogy illik, majd amikor kiment, egymásra néztünk a párommal, hogy hát ő meg ki volt?

Fáj a szívem, amikor hazaköltöztünk a kollégiumból. Jó volt mórásnak lenni.

Erdősné Lévai Rita

*

Szerelem, szórakozás, élmények. Biztos, hogy kötődnek a szellemhez, lehet, hogy maga a szellem is aktív közreműködője volt az események alakításának, de menjünk tovább. Következzék a tornaterem, játékkerem, számos buli, vetélkedő és a Morgilla koronázások helyszíne.

Tornaterem

Amikor a '60-as évek közepén lendületet kapott a kollégiumépítési láz, a tervezők már arra is figyelmet fordítottak, hogy a legyenek közösségi terek, ahol a hallgatók megfelelő módon tölthetik szabadidejüket. E bölcs gondolatból vezérelve került kialakításra az alagsori tornaterem, ami különösen előnyös adottsága a Móra Kollégiumnak. A tornateremhez számos legenda kapcsolódik, van, aki állítja, hogy itt fogant a kisfia, mások a bulik hajnalán történt csodákról mesélnek. A hetvenes évek végén a tornaterem az életveszélyessé vált Bolyai Kollégiumból kimenekített fiúknak is menedékkül szolgált. Ahogy azután a fiúk felsorogtak először a magasföldszintre, majd az első és második emeletre, a tornaterem visszanyerte eredeti funkcióját. Ugyan a helyiség, felszereltségéből adódóan is, a sportolásra ösztönzött, de sokak csak a bulik, tökfaraók, farsangok és a Morgillák kapcsán tudják, néha elég hiányosan, felidézni itteni élményeiket. A terem befogadóképességét leginkább a Morgillák záró rendezvénye, a koronázás tesztelte, amikor több száz önfeléd kollégista tombolása közepette pajzsra emelték az egy évig regnáló Morgillát. Ez a negyedszázados hagyomány azután mélyen beleivódik szinte minden mórás tudatába, valószínűleg a szellemet sem hagyhatja hidegen. Szeidl Rezső egyike volt azoknak, akik a hagyomány születésénél bábáskodtak, Szentgyörgyi Szilárd pedig az első Morgillák egyike, aki a Morgilla-történelemben egyedülálló módon holtversenyben nyerte el a címet. Megkérdezve őket a '80-as, '90-es évek fordulójának legendás történései sejlenek fel.

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

1986–1991 között.

Milyen közösségi, kulturális programokat szerveztél, melyeken vettél részt, milyen volt a kollégium élete, hangulata a '80-as évek második felében?

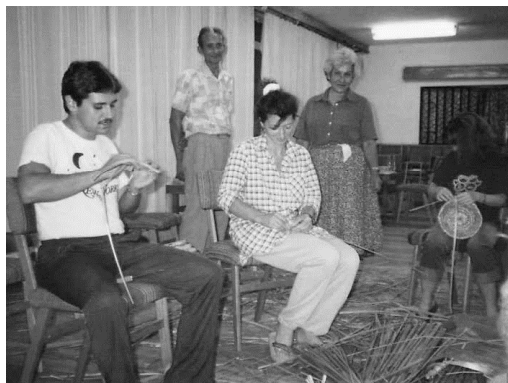
Ha jól emlékszem, 1987-től kezdve voltam tagja a kollégiumi bizottságnak. Tevékenységi körünkbe tartozott a kollégiumi rendezvények szervezése, és a kollégiumi jelentkezések véleményezése is. Részt vettem a Morgilla vetélkedő

létrehozásában. A név a Móra gorilla szóösszetételből származik, de az apropóra már sajnos nem emlékszem. Akkoriban ez még csak egy délutáni-esti vetélkedő volt vicces feladatokkal, utána bulival az alagsorban természetesen. Ezen kívül lelkesen vettünk részt a kollégium (első sorban Erdélyi Ági, akkor még nevelő tanár) által szervezett kulturális programokon, előadásokon, filmklubokon. És persze nem maradhattak el a spontán bulik sem, amelyek időpontját jó előre kiírtuk a magasföldszinti falújságra. Nagyon jó közösség volt akkoriban a kollégiumban, és erősen remélem, hogy nem csak az eltelt idő szépíti meg az emlékeket. Tulajdonképpen az egyetemi évekből főleg a kollégiumban eltöltött időre emlékszem, egy változó összetételű, 20–25 fős baráti társaságra, akikkel együtt jártunk kirándulni, szilveszterezni, együtt izgultunk a vizsgaidőszakokban, és akikkel azóta is tartjuk a kapcsolatot. Izgalmas időszakban voltunk egyetemisták. Akkoriban kezdtük érezni a változás lehetőségét, a szabadságot. Itt éltük meg a rendszerváltást, a március 15-i Király Zoltán-beszédet. Biztosra vettük, hogy minden rajtunk múlik, mi alakítjuk majd a jövőt, megvalósíthatjuk álmainkat egy új világban.

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz kapcsolódóan, szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen, hogyan értelmezhető?

A Móra kollégium ideális helyszíne volt baráti társaságok kialakulásának. Szobabeosztása miatt nem szeparálódtak el a kollégisták, volt hely arra, hogy akár 10–15-en is együtt legyünk a 2 szoba közötti tanulóknak. Én a 2-es szobában laktam, de személyes érdekltségem folytán sok időt töltöttem a 17-esben. (A két szobából egyébként akkor 3 házaspár is alakult.)

Emlékszem egy téli vizsgaidőszaki délutánra, amikor hirtelen áramszünet lett. Mivel nem tudtunk tanulni, beszélgetni kezdtünk. Hogy, hogy nem, rövid idő alatt legalább 10-en lettünk a szobában, előkerült 1–2 üveg vörösbor is. Már kezdtünk belemelegedni a beszélgetésbe, nevetésbe, amikor visszajött az áram. Meglepettünk, egy pillanatra megállt az élet. Ekkor valaki felugrott, és lekapcsolta a villanyt, így aztán nem volt akadály a további bulizásnak,

azt a délutánt már úgysem lehetett másra használni. A több, népesebb baráti társaság miatt igenis értelmezhető a „mórás szellem”. Talán úgy lehetne megfogalmazni, hogy ez egy közösségi élmény. Az egész kollégium gyakorlatilag egy nagy közösség volt, nem nagyon emlékszem olyanra, aki ne érezte volna jól magát. A honlap címdoldalát látva – ahol mindenki köszön mindenkinek – ez továbbra is így lehet.

Szeidl Rezső

*

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

Emlékszem, még a kezdeti daliás idő kben, az 1800-as évek derekán költöztem a Mórába – emlékszem, napsütéses, fülledt december volt... illetve 1989–1996 között laktam a Mórában, azaz a JATE-n töltött éveim alatt végig itt laktam. Mivel középiskolában nem voltam kollégista, nekem ezek az évek jelentik a kollégiumi életet. Az első öt évben matematika-angol nyelv és irodalom szakos hallgatóként a 6/B szobában laktam, aztán doktorandusz szeniorként a 2. emeleti szeniori szobában tanyáztam. Sok szempontból is jó idő szak volt ez: én nagyon élveztem, hogy egy igen vegyes összetételű társaság tagja lehettem, mert ekkorra már a bölcsészek mellett sok TTK-s és jogász is lakott a kollégiumban, és igen szerencsésnek mondhatom magam, hogy mindenféle háttérű emberrel sikerült barátságba kerülnöm. Ez a szobánkon belül is érezhető volt: először két felső bb éves angolossal, Ihász Gáborral és Újvári Lászlóval kerültünk egy szobába ketten újoncok Horváth Attilával, akivel egy osztályba jártunk középiskolában. Attila matek-kémiás volt, tehát ő teljes egészében a TTK-t képviselte, én pedig félig. Aztán az öregek végzése után Gálffy Lacival és Gyuricza Robival két újabb bölcsész (francia-töris) társunk lett, és ez így is maradt gyakorlatilag a külföldi ösztöndíjas távollétek kivételével a végzésünkig. Elég különböző ek voltunk/vagyunk és ennek ellenére vagy épp ezért elég jól kijöttünk egymással. Nem voltak látványos összeveszések, inkább jókat röhögtünk egymáson vagy épp magunkon. De inkább egymáson. A kollégiumi közösség olyan jól működött, hogy feleséget is itt szereztem magamnak, ahogy a szobánkból még ketten szintén, és ezzel még sokan voltak így. Hja, kérem az összezártság nagy úr! Nekem az is sokat jelentett, hogy ritkán jártunk haza, és így a hétvégéket is javarészt együtt töltöttük (részben) a koleszban. A legtöbben körülbelül havonta-másfél havonta jártunk haza, különösen azok, akiknek Szegedről rosszul

megközelíthető volt a lakhelye. Nyilván a hétvégéket bírtuk a legjobban. Mert akkor nyugi volt. Meg Nyugi, bár az volt hétköznap is.

Milyen rendezvényeken, eseményeken voltál aktív?

Szinte csak a tanuló körökben és a fonószakkörön vettem részt, mert semmi más nem érdekelt. Illetve egy-két másik rendezvényen azért ott voltam: az első Morgillán szobatársam, Gyuricza Robi csapatában tevékenykedtem, aztán a másodikon indultam is, és Győri Sanyóval megosztva lettünk bálványok. Azóta sem értem, hogy sikerült neki ilyen magasra kapaszkodnia (bocs, Sanyó). Takács Pistivel közösen tartottunk bulikat az alagsorban, ahol mi csináltuk a zenét, és vele együtt kezdtük el felfejleszteni a stúdió felszereltségét is, mert előtte eléggé mélyponton volt. De benne voltam a Gólyatáborok szervezésében, a Mikulás-ünnepségekben (Mikulás is voltam), a koleszkirándulásokban, és nem utolsósorban egy ideig kollbiz tag is voltam.

Hogyan élted meg a Morgilla jelöltséget és címet?

Jól, bár azóta is sokan zaklatnak aláírásért és dedikált fényképekért. A cím szerintem nem annyira érdekes, mint maga a rendezvény, amelyen azt a jelölt, vagyis inkább a köré szervező dött csapat elnyeri. Bár nem tudom mostanában hogyan megy, az első néhány évben, amit volt szerencsém végigcsinálni, ez

nem annyira a jelöltről, hanem sokkal inkább a csapatáról szólt. És mindegyik csapat jó csapat volt, ahogy emlékszem.

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz, a 6-os szobához kapcsolódóan?

Nincs, gyakorlatilag semmi érdekes nem történt nálunk, mindenki mindig csak tanult. Ami legendássá vált (legalábbis a szobán belüli köreinkben világhírű) az az első két évünkben még tartó, az 1-es és 6-os szoba között zajló háború volt Ihasz Gabiék és Kovács Attiláék között, melyben sor került szekrény beszegezésre, éjszakai ablaklopásra télvíz idején, reggeli ébresztő re jégkockáknak pizsamába való bedobása által, meg csupa hasonló bohóságra. Aztán ami még kiemelkedik a múlt ködéből az ahhoz az idő szakhoz kapcsolódik, amikor már szerencsére megszaporodtak a hú tő szekrények, és a folyosón levő emeletenkénti 1-2 hú tő felől a szobánkénti hú tő k felé mozdultunk el. Nekünk még nem volt saját hú tő nk, de lett. És ezt az egész szobának összehangolt csapatmunkával sikerült elérnie, melynek során egy (általunk) kontakthibásnak nyilvánított hú tő gépet az egyik 4. emeleti szoba kiűrtett, hogy azt javításra elszállíthassák/szállíthassuk. Aztán éjszaka ez a hú tő nem a mű helybe, hanem hozzánk került. Utána sajnos fel kellett mosni a folyosót, mert egy zacskós tej benne maradt, és négy emeletet folytattunk vele végig, úgy, hogy a nyomok a 6-os szobához vezettek, természetesen. Erre a tettünkre azért már nem vagyok olyan büszke. (De.)

Szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen, hogyan értelmezhető ?

A mórás szellem tudtommal az alagsorban lakik, a fonószobában, éjszakánként lehet látni. Emellett biztosan van ilyen átvitt értelemben is. Nekem első sorban az empátiát, a szoros közösséget, egymás segítségét és megbecsülését jelenti. És azt, hogy az első pillanattól kezdve mindenki mindenkit emberszámba vett. Nem volt érdekes honnan jöttél, milyen szakos vagy, milyen zenét hallgatsz, mindenki mindenkinek köszönt, mindenkivel beszélt, mindenkire számíthatott. Hallgató, kollégiumi tanár, kollégiumigazgató (big rizspekt Nelli néni és Erdélyi Áginak!), portás, takarítónő (Marika néni fő ztje, hmmm), szenior, mindenki. Jó, mondjuk, ebből le lehet venni az idő múlása által megszépített 15%-ot, de 85%-kal még mindig nagyon jól áll a Móra, azt hiszem. Ez jó is lesz végszónak. Kösz mindent, Móra!

Szentgyörgyi Szilárd

*

A Morgilla fénykorát a '90-es évek végén és a 2000-es évek elején élte. A közismert, lelkiismeretes szervező knek hála, ekkor épült a programba a városi vetélkedő, majd a kolimpia, a címért pedig fantasztikus arcok vetélkedtek.

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

1995-ben, első sként kerültem a Mórába, ami 2000-ig volt az otthonom.

Milyen rendezvényeken, eseményeken voltál aktív, minek köszönheted, hogy Morgilla is lehettél?

A legelső esemény, amin részt vettem, az egy „*vilmázás*” volt :) Ha a kollégiumi bulikat rendezvényeknek nevezzük, akkor természetesen azokon voltam jelen a legtöbbször, de kellemes emlékeim vannak a Mikulás ünnepségekről is. Szerintem óriási ötlet volt, hogy egy kívánságdoboz segítségével bármit lehetett kívánni egymástól (persze sajnos nem mindenki teljesítette ő ket, de hát nem lehet mindenki jó tündér). Felejthetetlen élmény volt pl. (dr.) Papp László (Pete) kollégával *megműteni* Kovács Attilát, vagy éppen a Pirooska és a farkas című négy nyelvű elő adásban szerepelni. Az események csúcspontja persze a

Morgilla volt (és lesz is mindörökké). 1998-tól 2015-ig szinte mindegyiken részt vettem, de természetesen az első volt a legemlékezetesebb, amikor tudtomon kívül indítottak a Morgilla cím egyik jelöltjeként. Ezt a szívességet az akkori, azt hiszem méltán híres 31-es szoba leányai (Balogh Babett, Milus Bernadett, Menyhárt Krisztina, Bonafert Helga) tették meg számomra, akiknek abban is oroslánrészük volt, hogy végül megnyertem a címet. Azt hiszem kuriózum volt a csapatom abból a szempontból, hogy rajtam kívül csak egy fiú volt benne (illetve a focimeccs idejére Bündü átállt hozzánk kapusnak). A győzelmet az azóta sajnos bezárt *Regő shen* ünnepeltük meg.

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz, a 13-as szobához kapcsolódóan? Szerinted létezik-e mórás szellem, és ha igen, mit lehet róla tudni, esetleg találkozál-e vele? Érzed-e azt, hogy valami „visszahúz” a Mórába, ha igen vajon mi?

Véleményem szerint a '90-es években egyfajta „kegyelmi állapot” volt számunkra, hogy élhettünk a rendszerváltás utáni szabadsággal a tanulás, az önszervező és a szórakozás terén is, ugyanakkor még nem kötött le bennünket az internet és a digitális világ megannyi vívmánya. Az időnk nagy részét – legyen szó tanulásról, óralátogatásról, sportról vagy szórakozásról – együtt töltöttük, baráti társaságok jöttek létre, ahol nem igazán számított, hogy kinek mi a kedvenc zenéje, milyen szakos, mennyi idő s, vagy hogy éppen kire szavaz. Pedig rendkívül élénk politikai élet zajlott a Móra falai között, vitákkal, szamizdat kiadványokkal, a kollégiumi újság lapjain megjelenő cikkekkel és reflexiókkal. Annyi élményem és emlékem van, hogy már többször gondolkodtam, hogy le kellene írni őket. Az én korosztályomnak – úgy gondolom – már olyan nevekről is anekdoták és „legendák” jutnak eszébe, mint Biolajos, Szabó Imre, Zjuganov, Stefa, Bündü, Ürnüld, Viking, Danceman, Pekó, Ricsi, Pete, Gabó, Üpi, Marci, Nyárikusz vagy Papír. Tudjuk, hogy miért íródott a Gerinc című egyszeri lap, ki volt az első büfés a koliban, kinek kapcsolt „fantomtelefonokat” Marika néni a negyedekre, miért Afganisztán az ostobák jutalma, ki volt Guido, miként játszotta Zoli bácsi a Círriben a „négybillentyűs”, s kinek írtak üzenetet a kollégium összes hűtő szekrényére, hogy ne nyúljon bele.

Emlékszünk Ragyásra, Ürnüld büfés kumiszára, Heidegger kedvencére, arra hogy miről híres a fagyasztott székelypókoszta, kinek áll ki virtuális ekevas a hátából, ki mentett meg egy újságírói karriert (s bánta meg mindörökre), miért nem segít a szemránckrém, s hogy kik a „világ söpredéke”.

Hogy miért köszön a Mórában mindenki mindenkinek. Egyedül az első emeleti vezeték falból való kitépéséről nem tudunk semmit... Azt hiszem, önmagáért beszél, hogy noha 2000-ben elballagtam a kollégiumból, barátaimmal máig tartjuk a kapcsolatot: kivel heti, kivel havi rendszerességgel találkozunk, közös programokat szervezünk. Minden nyáron pár napra összegyűlünk valamelyikünknel, majd a szervező tovább adja e „Móra-stafétát” valakinek, aki a következő év házigazdája lesz. A mórás szellemet szerintem könnyű megtapasztalni, le kell ülni valamelyik lépcső fordulóra vagy a büfé sarkába néhány percre, és nézni, ahogy él az épület. A kollégium fizikai valóságán túl azt hiszem, hogy a mórás szellem számomra leginkább az egymásra való odafigyelés, az összetartás szellemiségét jelenti.

S hogy visszahúz-e valami engem a Mórába? Naná! Már holnap beköltöznék újra!

Mangó Zoltán - Fritz

*

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

Én 1999–2004 között voltam a Móra lakója, méghozzá a legendás 3-as gettóban! Már az első napokban tudtam, hogy jó helyre kerültem. A szobatársakkal összecsiszolódva fantasztikus csapatot alkottunk.

Milyen programok maradtak meg leginkább az emlékezetedben, hogyan élted meg a Morgilla jelöltséget?

Nem tudnék kiemelni programokat, mert szinte mindegyiken részt vettem: farsangok, Morgillák stb. Persze, mikor jelölt voltam, az valami különleges volt! Összerántotta a társaságot egy cél érdekében, bulizva, de "*véresen komolyan*". Számomra az is nagyon sokat jelent, hogy a Mórában kezdtem el főzni, s ma ebből élek – nem is rosszul :) Számomra a Móra volt a második családom. Megtanított bennünket embernek, normális embernek lenni.

Barátságokat, szerelmeket adott. Egy kis biztonságos világot nyújtott számomra.

Szerinted létezik-e mórás szellem, s ha igen, hogyan értelmezhető?

Mórás szellem van, de én nem tudom szavakkal leírni, csak érzem! Találkozunk hamarosan... hiszen én mindig is Mórás leszek!

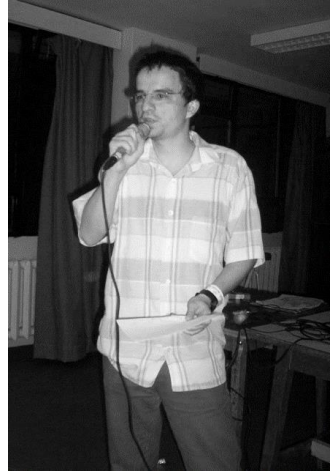
Bicskei Róbert – Bütyök

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

A Móra Kollégiumnak 1999 és 2005 között voltam lakója, ezek az évek kitörölhetetlen élményeket jelentenek számomra mind a mai napig, és azt hiszem, ez így lesz örökké.

Ha valaki megkérdezi, mi volt a legjobb döntés életem során, akkor két dolgot szoktam megnevezni: az első az, hogy Szegedre felvételiztem, a másik pedig, hogy a Móra Ferenc Kollégiumba adtam be a kollégiumi jelentkezésemet. Már akkor is úgy éreztem, elképzelhetetlen, hogy én Szegeden albérletbe költözzek.

Bármikor, ha a Széchenyi téren felszálltam (egyedül ritkán, hiszen mindig volt ott egy kolis társ) a 71 y-os vagy a 2-es buszra, tényleg azt éreztem, hogy hazamegyek a koliba.

Milyen eseményeken, rendezvényeken voltál aktív, milyen emlékeid vannak Morgillákról Gólyatáborokról?

A kollégiumi rendezvényeken leginkább szervezőként, ill. lebonyolítóként vettem részt, gyakorlatilag az összes kollégiumi programon jelen voltam. Ezek közül is kiemelném a Morgillát, a Ki Mit Tudot, a gólyatábort és a kolibulikat. A leginkább azt kedveltem ezekben a programokban, hogy rengeteg embert lehetett megismerni, akik közül sokakkal barátságot kötöttem. A szervezés során azt élveztem a legjobban, hogy a közösségért lehetett tenni, ezáltal is megvolt a közösséghez való tartozás élménye, amely máig meghatározó számomra. Illetve e programok révén rengeteg további embert lehetett bevonni a mórás közösségünkbe.

A gólyatáborok kapcsán azt tudnám kiemelni, hogy mindig vártam, hiszen ez jelentette az első programot a tanév során, amit augusztus közepétől már vártunk. Kíváncsian vártuk, kik lesznek azok, akik hamar beilleszkednek a kollégiumi közösség fergetegébe.

A Morgilla mindig óriási élményt jelentett, hiszen szinte a teljes kollégiumi közösség megmozdult, ekkor lehetett tenni igazán a társakért. Utólag visszagondolva nagyon sokat tanultam és tapasztalatot is szereztem, amelyet a

mai napig felhasználok, hiszen jelenleg Székesfehérváron egy kollégiumban dolgozom. Élmény volt a péntek délelőtti bevásárlás Horváth Adriékkal a Nagytescoban, hogy aztán éppen hogy beessünk a délutáni sportvetélkedőre, emlékezetes Kiss Zoli rendkívül precíz és megtervezett technikai előkészülete bármely morgillás programra. (ill. az összes kolis rendezvényre).

Emlékszem, hogy a városi vetélkedők előtt valami különös mórás képességgel majdnem mindig sikerült elkergetni az esőfelhőket, hogy aztán megmozgassuk a békésen sétáló szegedieket a Kárász utcán vagy éppen a Dugonics téren, illetve Forma 1-et rendezzünk a Múzeum előtt. Az eredményhirdetés és a Morgilla megkoronázása minden tanévben a legemlékezetesebb momentumok közé tartoztak.

A szombat esti Morgilla záróbuli Gáborral a teljes felszabadulást jelentette a résztvevőknek és szervezőknek egyaránt, amely több alkalommal vasárnap reggel 9-ig is eltartott.

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a 3-as szobához és a kollégiumhoz kapcsolódóan, szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen, mit lehet róla tudni?

A kollégium hármasszobájában töltöttem el a mórás éveket, amit mi csak Bicskei Robi után szabadon "hármasszobának" neveztünk el. Beköltözésemkor Korok Arnold volt az első ember, akivel hosszabban beszélgettem, és egyszerű kis gólyaként rendesen meglepődtem, hiszen elkezdett mesélni, hogy ő már régen nem gólya, hanem már tapasztalt mórás... :)

A hármasszobában nagyon remek közösség jött össze, néha kellőképpen hangosak voltunk, sok esetben hétvégén sem mentünk haza, ilyenkor Mándoki Zoli kérdés nélkül meghallgattatta velünk vasárnap a Kossuth Rádió "Jó ebédhez szól a nóta" című műsorát. Feledhetetlen volt!

Gerzson nálunk kezdte kollégiumi pályafutását 2002-ben, de rég is volt (Bocs, Gerzson!:) Ő is nagyon hamar beilleszkedett a szobai és a kollégiumi közösségbe is.

Egy nagyon személyes élmény, hogy a Zentáról származó Robitól hallottam először a Délvidéken a magyarság ellen a második világháború idején elkövetett vérengzésről. Emlékszem, ez is meghatározó élmény volt.

Szerencsések voltunk, hiszen a "gödöllői lánykülönítmény" – Fülöp Anival, Gaál Annával és Urbán Barbival – nagyon sokszor megfordult nálunk.

A mórás szellem mindenképpen létezik. Mindig azt éreztem, hogy úgy működünk, mint egy nagy baráti közösség. A vizsgák előtti vilmázások (habár én azon értelemszerűen nem vettem részt), az, hogy mindig tudtuk, ki miből vizsgázik, ismertük a más szakokon oktató tanárok főbb jellemvonásait, nem is beszélve a magánéletet érintő kérdésekről, csakis egy ilyen típusú közösségben alakulhat ki.

Bárhová mentem, legyen az a könyvtár Erikával, a porta Saci nénivel (illetve bárkivel), vagy Anikóék a büfében, mindenhol nagyon barátságos emberekkel találkoztam, akik mindig segítettek. Ez is a szellemisségünk része. Az épületbe belépőt fogadó "Itt mindenki köszön mindenkinek" felirat mindennél többet elárul rólunk.

A mórás szellemhez mindenképpen hozzátartoznak az esti előadások, ahol az adott tudományterület legjobbjai osztották meg gondolataikat a hallgatósággal. A Móra Kollégista képes arra, hogy miután egész nap óráról órára járt, még a Nagyterembe lemenjen, hogy tovább képezze magát vagy csak egyszerűen többet tudjon meg a világ dolgairól.

A szellemisséghez hozzátartozik természetesen Erdélyi Ágnes igazgatónő és Attila szellemissége is, akik nélkül a kollégium nem olyan lenne, mint amilyen.

Természetesen visszahúz "valami" a Mórába, ez pedig az alma mater érzése, ahova mindig jó visszatérni, ahol több mint 11 év után is otthon érezhetem magam Szegeden. Nagyon ritkán fordul elő, ha Szegeden járok, hogy ne forduljak meg a Közép fasor 31-33. szám alatt.

Kajcsa Szilárd

*

Ádám, te mikor voltál a Móra Kollégium lakója? Mi mindent szerveztél, milyen rendezvényeken, eseményeken voltál aktív, hogyan élted meg Morgilla jelöltséget és címet?

2005 őszétől majdnem 6 évig laktam a Mórában. Ugyan az egyetemi vagy tanszéki szintű hallgatói mozgalmak soha nem érdekeltek, de mivel a kollégium nekem otthonom is volt, kezdettől igyekeztem a közösség hasznos tagjává válni. Ez volt az oka, hogy már az első év végén jelentkeztem a kollégiumi könyvtár egyik megüresedett helyére. Azt hiszem, a büfé után ott töltöttem a legtöbb időt, hiszen, Igazgatónó nek és Attilának hála, szinte minden olyan kötet megvolt, amire egy bölcsésznek szüksége lehetett, meglehetősen nyugis volt, úgyhogy a tanulószobák helyett oda jártunk tanulni, s nem utolsó sorban volt számítógép, amin a beadandókat (és a szakdolgozatomat) írhattam. Ez persze ma már biztos komikusan hangzik, de 10 évvel ezelőtt még jó, ha szobánként 1 PC volt.

2007 őszétől voltam négy évig a kollégiumi bizottság tagja, az utolsó két évben, 2009-től 2011-ig pedig titkára. Eleinte szinte minden közösségi rendezvény lebonyolításában részt vettem többé-kevésbé, de leginkább a szakmai események szervezésében éreztem otthon magam. A néhány jelentéktelenebb előadás mellett arra a két sorozatra érdemes 1-1 mondat erejéig kitérni, melyeknek talán némi nyoma is maradt, legalább annyiban, hogy a „kollégista pályafutásomat” túléltek.

Az elsőt még 2006 ősze körül indítottuk Nagy Katával, aki akkor még seniorként lakott a kollégiumban, jelenleg pedig az SZTE Régészeti tanszékének munkatársa. A *magyar őstörténet vitás kérdései* című rendezvényeinken a magyarság honfoglalást megelőző történetének egy-egy fontosabb kérdését tárgyalták, jellemzően a téma legavatottabb ismerője. Talán a legemlékezetesebb a Fodor István és Róna-Tas András részvételével zajlott est volt. Az, hogy végül egy sikeres és viszonylag komolyabb visszhangot kiváltó sorozat lett, jórészt Kata érdeme volt. Tudtommal egyébként ennek folytatásaként szervezik manapság a *Korai magyar történelem vitás kérdései* című

beszélgetéseket. (A címben történt változtatás nyilván a ma divatosabb lett szóhasználatnak próbál megfelelni.)

A *Szeged története a honfoglalástól napjainkig* című sorozatot 2010 őszén indítottam, s miután 2011 tavaszán Budapestre költöztem, Attila még egy ideig életben tartotta.

Annak idején ugyancsak komoly feladatnak tűnt a Karközi Kollégiumi Tanácson és az EHÖK által szervezett informális találkozókon a Móra képviselője az egységes kollégiumi felvételi rendszerrel kapcsolatban, ma már azonban csak viharok tetszik egy pohár vízben, így több szót aligha érdemel.

Az, hogy személyesen milyen eseményeken voltam aktív, viszonylag könnyen megválaszolható: gyakorlatilag semmilyenen. Nincs kézügyességem, nem játszom hangszeren, pocskék színész vagyok, így gyakorlatilag valamennyi hagyományos közösségi rendezvény kiesett, hacsak nem számoljuk azt, hogy egyszer mi adtuk a kollégiumi Mikulást. Ennek ellenére nem volt jellemző, hogy a szobában ücsörögtünk volna. A rendezvényeken és az azokat követő bulikon azért ott voltunk, esténként, ha tehetjük, leültünk a büfébe 1-2 sörré. (Sokszor akkor is, ha nem tehetjük volna: nem véletlen, hogy a szobában senki sem végzett időben.) Fociban kétszer nyertünk kollégiumi bajnokságot a Kapitányok FC-vel, ami egyébként inkább volt köszönhető a lelkesedésünknek, semmint technikai tudásunknak. A legszebb élményem azonban mégis a Morgilla győzelmem volt, 2010-ben. Maga a jelölés annyira nem volt váratlan, de természetesen jólesett. A többiről azonban már nehéz írni. Felejthetetlen élmény, amikor a teljes baráti társaság, annak ellenére, hogy a másfél hétig tartó tivornyázásban a „sárga ördög” már-már mindenkinek legyűri az immunrendszerét, azért küzd, hogy végül a jelöltjének a fejére kerüljön a papírkorona. A Mórában töltött éveim legszebb pillanata volt, amikor végül megtörtént, azt hiszem, aki nem élte át, nem tudná megérteni, bárhogyan is próbálnám megfogalmazni.

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz, a 10-es szobához kapcsolódóan, szerinted létezik-e mórás szellem, és hogyan tudnád leírni?

Hozzávetőleg 5 évig laktam a 10-es szobában. Persze valamilyen mértékben cserélődtek a szobatársaim, de azért volt egy többé-kevésbé állandó mag: balra, az A részben Szabados Gyurka, Csomesz, Guli, Holler Atesz, szemben Csempesz Peti és Nagy Géza. Jó, ha kéthavonta látogattunk haza, így elég sokat

voltunk együtt. Rengeteg élmény köt minket össze: átborozott éjszakák, pacalozás a Cirbiben, bóklászás a Holt-Marosnál, a focik, a szentbékállai kirándulások, a közös tanulások a kolyi könyvtárban, és természetesen a Morgillák. Aztán a vasárnapok, amikor Gyuri bácsi a gyakorlatilag üres hűtőből főzött. (A tízesben ráadásul egy darabig még az én időmben is a közös hossz tengelyében, középen állt az asztal, hogy egymással szemben ülve tudjunk enni. Átéreztük azt a régi, szegedi mondást, amelyet még Dugonics András jegyzett fel: „ha szűk a konyha, minden falat jó ízű.”)

Tudom, hogy a tízes már előtünk is egy szerencsés szám volt a Mórában, de azt hiszem, ez a csapat is hozzátett valamit a folyosóvég legendáriumához. Van tehát élmény bőven, de mégsem kezdek el anekdotázni, mert úgy érzem, ha e gazdagságból próbálnék szemezgetni, az minden jó szándékom ellenére is olyan egysíkú lenne, hogy inkább járna veszteséggel az egészre nézve, semmint visszaadna bármit is az egykori életünkből. Kivált, ha nemcsak a szobát, hanem a szűkebb társaságunkat is figyelembe venném: a régi kilencest Nyíri Zolival és Kovival, aztán a hármast a Balázs testvérekkel, Ottóval, Nyárai Marcival, az ötödik emeletet Fricivel, Nándival, Atissal, Üpivel, a büfét Gergővel. Vagy ha azokról kolisokról sztoriznék, akiket alig ismertem, mégis bármerre vetődtem a városban, mindenhol ott voltak: a TIK-ben, a Béke Tanszéken, az Irinyi udvar fénymásolójában. Mindenütt elég volt egy cinkos mosoly, hogy mindenféle kedvezményekhez lehessen jutni, csak mert a Mórában laktunk. Nyilvánvaló volt, hogy egy közösséghez tartozunk. Az

persze más kérdés, hogy ha a kört esetleg tovább bővíjük, bevonva mindenkit, aki valaha is hosszabb időt eltöltött a Közép fasor 31–33-ban, ugyanúgy megfelelő kifejezés-e a közösség? Van-e valami tartalma is a „mórás meznék”, vagy ugyanolyan üres címke csupán, mint mondjuk a „szegedi egyetemi polgár”? Másképpen megfogalmazva, az egykori és jelenlegi kollégisták csoportja leírható-e akként, ahogy a társadalomtudósok az „elképzelt közösségeket” jellemzik, melynek tagjai ugyan személyesen nem ismerik egymást, talán nem is tudnak egymás létezéséről, ám mégis összetartozónak vélik magukat? Léteznek-e a valamennyiünk gondolkodásmódját meghatározó „mórás hagyományok”? Kaptunk-e olyan szellemi útravalót, ami generációkon átívelve teremt közös alapot számunkra? Amellett, hogy ennek boncolgatásához nincs illetékességem, hajlamos vagyok kételkedni benne.

Mégis van azonban valami, ami ad talán némi összetartozás-tudatot. A magam részéről hajlamos vagyok ezt a „mórás szellemet” mint kötődést felfogni, ahhoz a helyhez, ahol a legfogékonyabb éveinket töltöttük, ahol felnőtté váltunk, „boldogult úrfikorunk” színteréhez. Hogy ez mégis több mint egy rosszul értelmezett lokálpatriotizmus, három tényező együttesének tudom be. Az első, hogy a kollégium mérete akkora, hogy elvileg tényleg mindenki ismerheti a többieket. A második a büfé, aminek, mint egy falusi kocsmának, van közösségteremtő ereje. A harmadik, egyben talán a legfontosabb, azonban a mindenkori kollégiumi vezetés, az én korosztályom számára Erdélyi Ágnes és Kovács Attila rengeteg munkája: a számolhatatlan közösségi, kulturális, és szakmai rendezvény. Különösen ez utóbbiak segítettek megteremteni azt a légkört, melyben a kollégisták efféle fogékony része tényleges közösséggé vált, s így lett a Móra más, mint a többi szegedi kollégium. Ezzel készítettek elő a talajt ennek az összetartozástudat-magvacskának, melyet az olyan rendezvények is öntöznek, mint amely jelen kötet megjelenésének is okául szolgál. Ami miatt a nálunk 10–20–30 évvel idősebb, egykori mórások is sokat sejtetőn bólintanak, ha megtudják, mi is a Mórában laktunk.

Ugyan Attila mára egyedül maradt, a magam részéről mégis derűlátó vagyok a folytatást illetően. 2 éves kollbiz titkárságom és közel 10 éves barátságunk alatt volt módom belelátni abba a nagy munkába, melyet a kollégium és a kollégisták, közvetve tehát ennek az összetartozás-tudatnak fenntartása érdekében végez.

Fári Ádám

*

A '90-es évek végétől a közösségi élet új, népszerű rendezvényei, a tökfaraig versenyek és a farsangok is a tornateremben találtak otthonra. A 2000-es évek elején a farsangokra hónapokat készülő csoportok kreatív jelmezekkel és ötletekkel álltak elő. Ez volt a fénykor, sakk-csapat, a tarokk kártya figurái, a Titanic utasai, csocsómeccs élő figurákkal, Hófehérke és a hét törpe, doktor Bubó és csapata, hogy csak a legemlékezetesebb produkiókat említsük. Később a szervezők is bekapcsolódtak a mókába, és nem egyszer a konferansziék mutatták be a legötletesebb produkiókat és jelmezeket. Igaz ez néha egész bizzarra sikeredett.

Mióta vagy a Móra Kollégium lakója?

2008 szeptemberében költöztem be a Kollégiumba. Ekkor a testvérem Régeit András már 3 éve a Móra lakója volt, így már ismertem a kollégiumi szokásokat, részt vettem a 2007-es Morgillán és természetesen számtalan történetet hallottam a szobatársáról, a kolibulikról, a kollégiumi tanárról, aki minden buliban benne van, és az igazgatónőről, aki olyan bizalommal és támogatással fordul a hallgatók felé, hogy az már a mesélések alkalmával is túlzásnak tűnt. Mint később kiderült a történetek közel sem fedték az igazságot. Az igazság ennél sokkal több.

Beköltözésemkor, a szokásokhoz híven, régi kollégisták tömege várt a lépcsőn (köztük a testvérem is) és felkísértek a leendő helyemre. Örömmel tapasztaltam, hogy idő közben új ablakok, ágyak és szekrények vannak és a korábbi 8 ágyas szobák helyett már csak 6 ágyas szobába kerültem bátyám mellé. Egy-egy búcsúpuszi anyunak és apunak, aztán leültem a közösbe az asztalomhoz. Jött Gerzson (Balázs Gergely) és beszélgettünk... jött Dani (Szűcs Dániel) és kérdezett... jött a többi szobatársam (Bártfai Imre, Oláh Viktor, Szilágyi György) és mindenkivel órákig tudtunk beszélgetni. Attól a perctől kezdve tudtam, hogy itt soha nem leszek egyedül. Éjjel vagy nappal, örömben vagy bánatban, amikor szükségem van a

társaságra, vagy amikor nincs, akkor is ott lesz valaki mellettem. Körülbelül ez a beköltözésem története. Innentől tekintem otthonomnak a Móra Kollégiumot.

Milyen programok lebonyolításában vettél részt, hogyan emlékszel az általad szervezett farsangokra, illetve a kártya- és társasjátékkör létrehozására?

A Kollégiumi Bizottság tagjaként számtalan program szervezésében és lebonyolításában vettem részt. Voltak köztük jobb és rosszabb szervezéseim is. Legjelentősebb talán, hogy az akkori kollibizzel beindítottuk az Öntevékeny Csoportok Éjszakáját, ami azóta ha mondhatom így, hagyománnyá vált. A sors fintora, hogy a legrosszabb szervezésem is egy Öntevékeny Csoportok Éjszakája kollibizességem utolsó évéből. De a farsangokat szerettem a legjobban. Másod vagy harmadéves lehettem mikor bejött Gerzson, hogy farsangot kéne szervezni. Mondta, hogy keresztes lovag lesz, mert van egy jó jelmeze, beszervezte már Mókit (Csenki Gergely) papnak és vállalnám-e a hercegnő szerepét. Merthogy az lesz a sztori hogy: „A keresztes lovag leadja a nőjét a papokhoz, hogy vigyázzanak rá amíg ő visszatér a háborúból csak a hercegnő kicsit könnyűvérű...”. Természetesen igent mondtam. Aztán indultunk szobáról szobára embereket gyűjteni (inkább rábeszélni), hogy öltözzenek be. A jól sikerült műsort rózsaszín ruhában, csodálatos fejdíszben, szoknyában és magassarkúban vezettem le Gerzsonnal. Ezután még csináltam pár farsangot, voltam diáklány prostituált Varga Bálint (díler) Széplaki Tünde és Papp Mária (további diáklányok) mellett. Ekkor hajtott rám csocsó közben egy csávó, de az egy másik történet. Későbbi években szívtam fel szőllő cukrot meleg rockernek öltözve zsúriként, vagy parasztbácsiként konferáltam végig a farsangot. Végül 4 év után először, szervezőként ugyan de már csak kívülről néztem a felvonulókat továbbadva nálam lelkesebb embereknek a műsorvezetést. Később egyszer még beöltözőként, majd már csak mint néző vettem részt a farsangon.

A kártya- és társasjátékkör teljesen önszervező dőcek voltak. Az csak apró véletlen, hogy ez éppen egy nekem szánt kérdés. A kártyakör úgy alakult, hogy az akkori egyik kedvenc kisgolyám (Papp Ágnes) sokat kártyázott a barátaival én meg kollibizesként, azon belül is az öntevékeny csoportokért felelős tagként, mondtam, hogy akkor intézményesítsék kártyakörre. Na így lett bemondatva a hangosba esténként. Kezdetben egy büféasztalnál majd szép lassan megtelt majdnem minden asztal. Jó kis csapat voltak. A társasjátékkör meg igazából menyasszonyom, Németh Beáta, érdeme. Nagyon sok jó társasjátékot hozott

haza, amiket kipróbáltunk, és amelyik tetszett megvettük magunknak, vagy a kollégium megvette karácsonyra a kollégistáknak. Szép lassan kialakult egy nagy csapat, akikkel időről időre lejárunk társasozni.

Vannak-e különleges történeteid, sztorijaid a 4-es szobához és az V. emelethez kapcsolódóan?

Kezdjük egy 4-es szoba névsorral. Bártfai Imre, Réger Árpád, Szűcs Dániel, Oláh Viktor, Szilágyi György, Takács Gergely, Szabó János (Kutyi), Babcsány Benjámín, és a tiszteletbeli tagok Balázs Gergely és Varga Bálint. Velük laktam a legtöbbet együtt. Mesélhetnék furcsa pornófilmekről, esti filozofálgatásokról, érdekes és érthetetlen vitákról, hajnalban fekvő és este kelő szobatársokról, csaj-, és játékmániás szépfiúkról, művészfilmes második testvérekről, kőkemény érzelmekről, vagy ifjú padavanokról, betört fejekről, kitört fogakról, megmentett és elrontott párkapcsolatokról, de ezek csak szemelvények lennének abból a néhány évből, amit nekem a 4-es adott.

Az 5. emeletre már menyasszonyommal költöztem fel. Nagyon féltém otthagyni a megszokott kis helyem, de végül jól alakult a dolog. Az összes szomszédom egyben nagyon jó barátom is. Bár ehhez hozzájárult, hogy a körülöttünk lakó nagyon kedves PhD hallgatók sajnos kiköltöztek, és majdnem mindenki fel tudott költözni, aki sokat jelent nekem. Nem is tudnék egyetlen dolgot megnevezni, ami annyira különleges lenne. Illetve amit csak nagyon kevesen értenek majd, egy sms szövege Kutyitól 2014.05.11-én: „A bevetés indulhat”.

Szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen, miként érhető tetten, hogyan értelmezhető?

Tetten érhető például az éjszaka közepén kinyíló liftajtó mögött. Bocsánat, de ezt a legendát muszáj megörökíteni papíralapon is és gondolom senki nem merte beleírni. Úgy gondolom, hogy a mórás szellem leginkább abban a folyamatban van jelen, amikor a régi kollégisták átadják a „tudást” a frisseknek. Az a folytonos tenni akarás, amit ebben a kollégiumban a hallgatók folyamatosan fenntartanak. A szellem segít, hogy sose vesszünk el magányosan a gondolatainkban és, hogy mindig legyen valaki, akivel megoszthatjuk az érzéseinket. Szerintem a mórás szellem miatt szeretjük megennyre a kollégiumot és a kollégistákat.

Réger Attila

*

Persze a játékkerem a hétköznapiakon visszavedlett tornateremmé szervezett foglalkozásokkal, melyek közül legtöbbször Márti aerobik (Marci, a portás kommunikációjában zenés ugri-bugri) majd pilates óráit és Pfeffer Árpfi fegyencedzéseit emlegetik. Nem kerülhetjük ki, hogy ne hallgassuk meg ő ket, sok embert ismertek, sokat tudhatnak.

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

Hú , ezt tényleg be merjem vallani? 2000–2010 között voltam a Móra lakója.

Miben vállaltál szerepet, illetve milyen foglalkozásokat tartottál a tornateremben? Vannak-e ezzel kapcsolatos különleges élményeid, sztorijaid, mi a véleményed a Móra szellemiségéről?

Alakformáló aerobik órákat 2001-től, majd 2008-tól Pilates órákat is tartottam a lakóknak. Szerencsére nagyon sokan jártak az óráimra, ezért rengeteg különleges tapasztalatot, élményt gyűjtöttem az ottani "munkám" folyamán. Mindig sokat nevtünk a lányokkal, szinte minden órán történt valamilyen vicces incidens. Viszont ezek a történetek ott, a tornaterem falai között, a közösen megvívott nehéz edzések – mert az óráim mindig nagyon kemények voltak, még akkor is, ha a fiúk elő szeretettel csak "zenés ugri-bugri"-ként emlegették – közepette voltak igazán ütősek. Mindig nagyon büszke voltam a lányokra, olyan sokat fejlődtek, erő sődtek a tornák folyamán. Sokan kitartóan, több évig is jártak hozzám és az eredmény ilyenkor mindig látványos volt. Ezt a hermanos fiúk is tapasztalták, mert több alkalommal is próbáltak csatlakozni a tornákhoz, viszont a mórás lányok mindig lenyomták ő ket, úgyhogy nem sokáig tartott a lelkesedésük.

Érzed-e azt, hogy valami visszahúz a Mórába, ha igen, vajon mi?

Persze, hogy érzem, hogy a szívem visszahúz a Mórába! Életem olyan meghatározó pillanatai zajlottak a Móra falai között, amik hihetetlenül szép emlékek a számomra, amiket soha nem fogok elfelejteni, amiknek hatása meghatározza napjaimat, hiszen azóta a Pilates lett a hivatásom, sőt, arra tettem föl az életemet, hogy másoknak segíteni tudjak a torna és a testmozgás által. Ezt a Mórás aerobik órákon szerzett tapasztalataimnak köszönhetem. De itt ismertem meg a szerelmet is; itt találtam rá azokra az emberekre, akik a legfontosabbak a számomra, akik a mai napig mellettem állnak jóban és rosszban egyaránt. Úgy gondolom, hogy mindez a Móra szellemiségének köszönhető. Szerencsére nem olyan nagy ez a Kollégium, hogy elveszzen benne az ember. A közös programok, bulik, tanulások, főzések és beszélgetések lehetővé tették, hogy mindenki megtalálja a helyét, hogy mindenki jól és otthonosan érezze itt magát.

Hadik Márta

*

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

2006-ban költöztem be a kollégiumba, ahol 9 feledhetetlen, eddigi életemet meghatározó, évet töltöttem el. Szerencsésnek mondhatom magam, de nem csak azért mert ennyi időt tölthettem itt, hanem azért is, mert el tudtam indítani egy öntevékeny csoportot és immáron 5 éve működik töretlenül. Ez nem más, mint a Fegyencedzés néven elhíresült saját testsúlyos edzés, mely a mai napig a legnépszerűbb öntevékeny csoport.

Hogy kezdődött ez az egész? Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a tornateremhez kapcsolódóan?

Kezdetben egyedül járogattam le a tornaterembe, hogy mozgásigényemet kielégítsem és levezessem a felesleges energiáimat, melyeket a tankönyvek felett ülve nem lehetett. Ahogy járkáltam a szobám és a tornaterem között, többen felfigyeltek rám, hogy furcsa kötelekkel és vasgolyókkal járkálok. A Móra kólilakói mindig is barátságosak voltak így érdeklődtek, hogy mi az, amit én ezekkel csinállok, mire jók ezek. Nem kellett sokat mesélnem és szépen sorjában kérdezték, hogy csatlakozhatnak-e hozzám, kipróbálhatják-e. Nem kellett kétszer kérdezniük, mindenkit sok szeretettel láttam a tréningemen, ami egyre népszerűbb lett. Kis létszámban, de töretlenül haladtunk az edzésekkel, mint egy kis család, akik mindig ott voltak az adott napon az adott időpontban.

Egyik edzés közben felvető dött, hogy mi lenne, ha ezt meg is hirdetnénk és nem csak szájhagyomány útján terjedne a kolin falai között. A bátrak, akik először ki merték próbálni az edzéseimet, nagyon pozitív visszajelzéseket adtak, így bátorkodtam közhírré tételni, hogy alakul egy sportos öntevékeny csoport, méghozzá FEGYENCEDZÉS néven. Első élményem ezzel kapcsolatban, az, amikor visszahallottam, hogy "hú, fegyenc az biztos piszok nehéz és kemény lehet, nem merünk lemenni...". Természetesen voltak újabb bátor jelentkezők, akik le mertek jönni és olyan élményekkel gazdagodtak, amiket szívesen adtak tovább szobatársaiknak, barátaiknak, így rohamosan nőtt a létszám edzésről edzésre. Valószínűleg az lehetett a népszerűség hátterében, hogy olyan gyakorlatsorokat végeztünk, amelyeknek több különböző nehézségi szintje is volt, így mindenki a saját edzettségi szintjéhez tudta azokat igazítani, no meg az összegyűlt sporttársak kiváló hangulatú csoportja is szerepet játszott ebben. Egyre jobban összekovácsolódott a csoport. Sőt, volt nem is egy olyan alkalom, hogy a tornaterembe nem fért be mindenki, aki szeretett volna részt venni az edzésen. Ezt úgy tudtam orvosolni, hogy több időpontot hirdettem meg, hogy mindenkinek jusson hely, így normalizálódott a helyzet.

Ekkor úgy éreztem, hogy az egyik számomra nagy motivációt jelentő célokat elértem azzal, hogy meghirdettem az edzéseket. Szerettem volna, hogy többen megismerkedjenek ezen edzésforma szépségeivel és előnyeivel, valamint azt, hogy az egyetemisták napjainak nagy részét képező könyvek feletti szorgos munkából egy kicsit kiszakítsam a fáradt diákokat és fizikailag is lefárasztam őket, hogy felfrissülve tudjanak újra elmerülni a tudomány világában. Én duplán feltöltő dve tudtam kijönni minden edzésről, hiszen velük együtt végeztem el a munkát és egy jól eső érzés is ott volt mikor láttam az edzés végén a fáradt, ámbar büszke tekinteteket, hogy "igen, megcsináltam"!

Mi a véleményed a Móra szellemiségéről?

Ahogy egyre több idő t töltöttünk el együtt a tornaterem falai között, elkezdett alakulni egy olyan közösség (a kolin belül), ahol mindannyian úgy éreztük, hogy igen, mi ide is tartozunk. Nem csak a Móra kolin lakói vagyunk, hanem mi vagyunk a Fegyencek. Csapatépítő összejövetelek is szervező dtek, melyek még közelebb hozták a tornateremben együtt izzadókat, akik lehet csak az edzéseken találkoztak addig. Így sok új barátság is született, mely tényleg erő s közösséggé kovácsolta a csoportunkat.

Elnevezésünkre visszatérve, azaz a Fegyencekre, a kollégium berkein belül és kívül is elismerő arcok fogadták mindazokat, akik Fegyencnek mondhatták magukat. Természetesen itt a szó legjobb és sportos értelmét vesszük alapul.

Habár kollégiumi öntevékeny csoportnak indult ez a kezdeményezés, rövid időn belül a kollégium falain kívül is elkezdett terjedni a híre és elkezdtek szállingózni a kérdések, hogy: „Jöhetne a barátom is, úgy, hogy nem kollégista?“, „Lehet külső sőket is hívni?“. Szívesen láttunk minden érdeklő dőt, amíg volt hely a teremben.

Addig-addig épült a csapat, amíg felmerült az igény egy egyen pólóra, melyet nyár elejére tudtunk megcsináltatni. Az időjárás szerencsére jó meleg volt, a póló is jó minőségű vastag anyagból készült, de ennek ellenére mindenki büszkén viselte. Csapatépítő versenyre is sor került. Azon versenyezettünk, hogy ki milyen jó csapatépítő tud szervezni. Így jobbnál jobb programokon vettünk részt, legyen az frizbizés, bowlingozás, evezés, fürdőzés és még sorolhatnám a megannyi csodás emléket. Egyet még azért kiemelnék, azt, amikor külön farsangunk volt, ami egy önálló fejezetet érdemelne.

Könyvtárosainknak is jutott a jóból, hiszen a tornateremmel szemben voltak és hallhatták a megannyi számolást a feladatok végzése során. Ezek a hangos számolások sok kíváncsi fület odavonzottak a nyitott ajtókhöz és bekukucskálásra készítették őket.

A csapat összetétele folyamatosan változott, és a megnevezés ellenére volt olyan is, hogy a hölgyek voltak többségben, de természetesen az edzések

nehézsége nem változott, vagyis inkább csak nehezedett. Ahogy egyre edzettebbek lettek sportolóink, mert akik már rendszeresen jártak megérdemelték ezt a titulust is, úgy igényelték, hogy egyre nagyobb kihívásokat tűzzünk ki magunk elé, kezdve az edzések nehezítésével. Majd elkezdtünk nézelődni különféle megmérettetések után, melyek plusz motivációt jelenthetnek a csoport számára.

Meg kell, említsem a méltán híres Morgillát is, mely a kollégium egyik legnagyobb rendezvénye. Mikor közeledett az idő pontja, sokan kerestek fel minket, hogy csatlakozhassanak a csoporthoz, hogy a Morgillára jó formában kerüljenek.

Nagy örömöm volt/van még abban, hogy a különböző céllal érkezőknek lehetővé tudtam adni arra, hogy elinduljanak a kitűzött cél felé: régebben sportoltak és vissza szeretnék kapni az állóképességüket, vagy csak egyszerűen fogyni szerettek volna, ki szeretnék volna próbálni ezt a mozgásformát is. Napjainkban már olyan nagyszabású rendezvényeken is nagy létszámmal és magabiztos felkészültséggel tudunk részt venni, mint egy Spartan Race; a csoport legtöbb tagjának a legnagyobb motivációt az jelenti, hogy minél több versenyen részt tudjon venni és azokon is minél jobb időt tudjon teljesíteni.

Mi az, ami fogva tart és visszahúz a Mórába?

Nagyon büszke vagyok mindazokra, akik lejártak/lejárnak edzésre, hiszen látom, a fejlődést rajtuk. Akik már nem a kollégium lakói és az élet máshová sodorta őket, majd tovább folytatták a megkezdett sportolást, látni, hogy más edzéseken is megállják a helyüket nagyon ügyesen.

Már én sem lakok a kollégiumban, nehéz is volt elszakadni második otthonomtól. Teljesen nem is tudtam otthagyni, hiszen még most is folynak az edzések így a mai napig visszajárok. Az emberek cserélődtek, de a hangulat továbbra is jó maradt. Természetesen a csoport jelmondata örök: „Mindenki magának edz!”

Pfeffer Árpád

*

Az alagsor végén, a hátsó lépcső közvetlen közelében az ágynemű cserék színtere, a raktár ő rzi titkait. Nem véletlen, hiszen évtizedekig innen vezényelt minden idő k egyik leggyakrabban emlegetett, és mára legendává híresült raktáros, Marika néni, vagy, ahogy az ágynemű s füzetek aláírásai nevét megő rizték, Palócné. Ha valaki, ő a szellemet is megfegyelmehette, vagy éppen vendégül láthatta, lepénnyel, húslevessel és minden földi jóval. Mert Marika nénit rettegték vagy szerették, de érzelemmentesen nem lehetett viszonyulni hozzá. Az ő-ző nyelvjárás gyűjtő inek tökéletes alanya, aki a kollégium minden zugát ismerte, és pontosan számon tartotta a portáról kiadható ágynemű t. Tő le kapta az ukázt a kollégium egy másik legendás alakja, H. Z. Cs, hogy az ágynemű re vigyáznia kell, mert megy a csekk. Ezt követő en hó sünetet mindig aktatáskával lehetett látni, még fürdeni is, hogy mi lehetett az aktatáskába az olvasó fantáziájára bízom. A kollégiumi szóbeszéd sok mindent hozzárendelt a mágikus aktatáskához, ma már tudom, hogy a titok nyitja Palócné Marika néni. Marikát azután egy egészen más habitusú Marika követte, a reggeli teázást ki nem hagyhatta, kedves, kedélyes természete népszerű vé tette a hallgatók körében. Majd jött egy éles váltás, Taki a fiatal férfiember, akivel új idő számítás kezdő dött a raktár legendavilágában. Palócné Marikát csak megidézni tudjuk, Marikát és Takit viszont nyilatkoztatom a Móráról, a szellemről és raktári legendákról.

Raktár

Tina Turner, konzervdoboz, rendszeretet – a Móra Szellem az alagsori raktárban

Mikor, hogyan lett(él) gondnok?

Balogh Lajosné (Marika néni): 2000-ben kezdtem a kollégiumban dolgozni, mint takarító.

Nagyon szerettem a munkámat, sőt, amikor valami problémát, meghibásodást fedeztem föl az épületben, mindig szóltam Áginak (Erdélyi Ágnes igazgatónő – a szerk.). Lehet, hogy végül 2002-ben ezért is ajánlották föl nekem a gondnoki állást (2002. május 15-én kezdtem), mindenesetre nagy bizalmat kaptam, hiszen bárki mást is választhatott volna Ági, engem csak innen ismert. Elvállaltam, azt mondtam, nagyon félve, de megpróbálok. Egyébként is úgy voltam eleinte a mórás állással, hogy ameddig nem találok mást, addig jó lesz. Aztán végül is, még mindig itt vagyok.

Takács Gergely (Taki): 2009-ben költöztem be a kollégiumba és 2013 nyarán kaptam meg az állást. Erdélyi Ágnes igazgatónőnél jelentkeztem helyettesítő portásnak, gondoltam, jól fog jönni egy kis ösztöndíj-kiegészítés. Erre ő azt mondta, hogy egyeztetett a fiúkkal (Attis, Kutyi, Gerzson, Nándi) és bizalmat szavaz nekem, viszont idő közben Marika néni nyugdíjba ment a gondnoki állásból, így azt a feladatkört is be kellene tölteni. Természetesen rábólintottam, és így lettem helyettesítő portás/gondnok 4 órás munkaidővel, majd 2014 végén teljes munkaidős státuszba kerültem.

Mit szeretett/szeretsz a legjobban a gondnoki munkában?

Marika néni: Mivel 20 évig a Patyolatban dolgoztam, ezért közel álltak hozzám az ágynevelők, és egyébként is imádom a rendet – fizikai rosszulétem van a piszoktól. Így hát jó volt rendet tartani, figyelni a gyerekekre. A legjobb az volt, hogy itt szeretetben dolgoztunk, dolgozunk ma is. Se Áginak, se Attilának a hosszú évek alatt egy rossz szava nem volt, nem volt konfliktus. Sokat voltunk a portán is, jó volt a viszony minden kollégával, ide nem csak a gyerekek, mi is hazajártunk.

Taki: Szeretem, hogy rálátásom van a kollégium működéskére és szinte minden erőforrásomat a Mórának tudom szentelni, de leginkább azt szeretem, hogy a lehető legjobb munkaközösségben dolgozhatok. Mivel az összes dolgozó volt-jelenlegi Móra kollégista, nagyon jól megértjük egymást és hatékonyan tudunk együttműködni, illetve a munkán kívül is baráti viszonyt tartunk fenn, amiben szerepe van annak, hogy mindannyian itt lakunk. Az ember igyekszik az otthonával jól bánni.

Mi az a gyakorlat, amit az elő deidtól vett(él) át, mi a saját innováció(d)?

Marika néni: Nem nagyon alakítottam újat, én is azt csináltam, amit előttem a többiek. Ugyanúgy a raktárban dolgoztam, az ágyneműket intéztem és a szobákat tartottam rendben, mint a többi gondnok – és hát, amit ma Gergő is csinál. Igaz, sokkal több volt akkor a holmi, nem hozott mindenki saját ágyneműt, ezért több volt azokkal a munka. Amit mindenképpen átvettem – például Palócznétól is – az a szellemiség, hogy itt egy szeretetteljes környezet van, és mindenki szenvedéllyel végzi a munkáját, és az az első, hogy a hallgatónak jó legyen.

Taki: Nincs túl sok saját innovációm. Minden elemet Marika nénitől tanultam; ezeket Ági néni és Igazgató Úr segítségével igyekeztem és igyekszem folyamatosan úgy gyúrni, hogy nekem is, de első sorban a kollégáknak, a kollégistáknak és a kollégiumnak is megfeleljen. Persze próbálom hasznosítani az otthon és a középiskolában tanultakat is, plusz annak a néhány évnek a tapasztalatát, amit hallgatóként töltöttem itt el. Illetve van egy saját innovációm: konzervdobozokat raktam ki a kuli előtti lépcsőre, hogy a kollégisták ne szórják szét mindenfelé a cigi csikkeket.

Mit tart(asz) a legnehezebbnek a munkában?

Marika néni: Nem nagyon éreztem soha nehézséget, a mórás évekről egy rossz emlékem sincs. Az talán néha nem volt egyszerű, amikor egy-két hallgatót pluszban nevelni kellett – például lehúzni a már elfeketedett ágyneműjét, mert nem jött le cserélni.

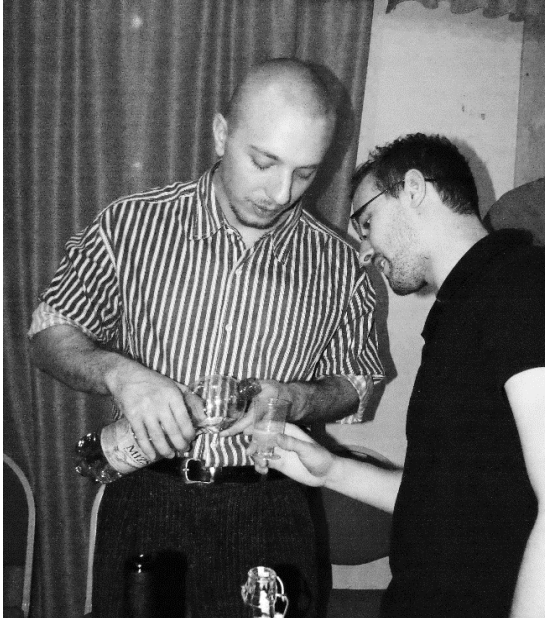
Taki: Azt, hogy mindig mindenről tudnom kellene. Azt, hogy minél hamarabb megoldjuk a problémákat. Azt, hogy mindig új ügyintézési- és eljárásrendeket kell megtanulni. Na meg persze rendre és illemre szoktatni a kollégistákat, bár utóbbi inkább a portásokat terheli. És elvonatkoztatni attól, hogy valaha egy kicsit én is rendetlen és nevetlen voltam.

Miben látja/látod a Móra szellemiség megnyilvánulását?

Marika néni: Szerintem a Móra szellemiség azt jelenti, hogy itt minden gyerek itthon volt/van, ebből ránk is ragadt, mi is éreztük ezt, a hallgató volt mindig is az első. Ezt a szellemet Ági is átadta, ma Attila is viszi tovább. Viszont régebben azért közelebb álltak egymáshoz a diákok, mi is közelebb álltunk hozzájuk. Akkor az ünnepek igazán gyönyörűek voltak, esténként a büfé teli volt, jó kirándulásokra jártunk. Sokkal családiasabb volt a hangulat, nem

tudom, hogy ez azért van-e, mert ma többet tanulnak a hallgatók, vagy egyszerű en csak megváltozott a világ – de mindenképpen más.

Taki: Úgy gondolom, hogy a Móra szellemiség az évek során erősen megváltozott. Amit én Móra szellemiségnek tartok, az az, hogy minden lehető séget megteremtünk magunknak, ami épülésünkre szolgál és a jó közérzetet tartja fenn az itt élő kben; mindenki kvázi barátként tekint a lakótársaira és az élet más területein is lojális velük szemben.

Az is hozzá tartozik, hogy a Móra és a közösség szeretete beépül az önazonosságba, és az illető büszke rá, hogy ide tartozik, és ezt nem felejtí el megemlíteni, ha az élet úgy hozza; a Móra Maffia mű ködik: a Móra szellemiség, ami többek között jó kapcsolatokon és az egyetlen közös ponton alapul, a volt és jelenlegi kollégistákon keresztül segíti a volt és jelenlegi kollégistákat a boldogulásuk útján. No és persze az egyik legfontosabb, hogy egy igazi Mórás mindig hazajöhet ide.

Mi volt az eddigi munka során a legmeghökkenőbb, ill. legkellemesebb élménye(d)?

Marika néni: Az volt eddig a legrosszabb, hogy a takarítók közül már ketten is meghaltak, mióta én itt vagyok – ez nagyon szomorú, közel álltunk egymáshoz. Kellemes élményt meg azért nehéz kiemelni, mert annyi van belő le... Imádom például, hogy júniustól az egész kollégiumot hársfaillat lengi be, ez csodálatos. De ami nekem azért a legnagyobb élmény volt mindig is, a Morgilla. Sokszor felléptem, azok nagyon emlékeztetnek – például amikor Guli mellett királyné voltam. De voltam Tina Turner és Paula is, szóval valamiben mindig részt vettem, meg hát, amikor körbejártuk a várost... De alapvetően az egész ittlétem jó élmény, a gyerekek, a munka egésze, a bulik is.

Taki: Ezt majd akkor fogom tudni elmondani, ha befejeztem az itteni pályafutásomat és visszatekintek rá. Talán a 60 éves kötetben.

Van-e esetleg még kikíváncozó gondolat, amit feltétlenül szeretne/szeretné megosztani az olvasókkal?

Marika néni: Mindig, amikor lement a tanév, felsóhajtottam, hogy hála az égnek, ebben az évben sem történt semmi rossz. Igaz, amikor a nagy építkezés volt, amikor a 8 hét alatt a vezetőket is kirángatták a falból, nem hittük volna, hogy szeptemberre itt be tudnak majd költözni a hallgatók. De végül sikerült, és ez is megoldódott. Örülök annak is, hogy a nyugdíjba vonulásom nem hirtelen történt, és itt maradhattam takarítóként, azt érzem, hogy van hasznom. Nekem ez a szenvedélyem is, azt gondolom, hogy ezt máshogy nem is lehet csinálni, csak szívvel-lélekkel.

Taki: Szeretek itt lenni és örülök, hogy aktív tagja lehetek a kolis életnek. Valószínűleg ilyen jó munkahelyem nem lesz több, és igyekszem a legtöbbet kihozni belő le, hogy a Móra mindig frankó hely legyen.

Marika néni – Takács Gergely

*

A korai бүдös, KB szoba, majd kéķterem

Felsétálva a magasföldszintre rögtön egy párnás ajtóba botlok. Mintha a '70-es évek vezető inek irodája köszönné vissza, és rövid nyomozás után kiderül, nem is járok olyan messze a megoldástól, korábban a helyiség KB szobaként is funkcionált. A KB persze esetünkben nem Központi Bizottságot, hanem Kollégiumi Bizottságot takar, de a párnás ajtó egy sajátos kort idéz. A szobába fészkelte be magát a '70-es évek végén néhány hónapra a később elhíresült „Bүдös” nyolctagú különítménye is, majd a nyolcvanas évek végén mozi teremmé alakult a KB szoba. Az Erdélyi Ági szervezte filmklubokon szocializálódott kollégisták elképesztő lelkesedéssel vetették bele magukat a filmnézésbe. Szinte minden éjszaka összegyűlt kisebb nagyobb csapat, hogy kultusz, művész, horror és erotikus filmekkel bővítsék filmes műveltségét. A kollektív emlékezet úgy tartja, hogy innen indult hódító útjára az utóbbi skandináv válfaja, Perlaki Miklós ismertette meg ezzel a műfajjal az első emelet érdeklődő tagjait, majd a sikeres premier után később a HBO programigazgatójaként a mozcatornát is meghódította. Ma már igazi kis mozi lett a párnás szobából, ahol vetítéstörténeti kiállítás és színvonalas filmklubok vizik tovább a mórás filmes hagyományokat. Ennek kapcsán két kollégiumtörténeti legendát, Milus Bernadettet és Géro Balázst kérdezek meg, akik oly sok minden mellett filmklubokat is szerveztek. Milus Betti horror történeti filmklubjának meghívott előadója lett volna egy később kádári világot idéző, Dunaújvárosi Acélműben forgatott magyar horrorfilm rendezője is, ám az illető az előadást megelőző hetekben váratlanul eltűnt...

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

1995 őszén kerültem a kollégiumba; akkor már egy évet albérletekben húztam le. Szerettem volna kisebb, igazi közösséget alkotó helyen élni, ezért aztán Újszegedre pályáztam csak. Ráadásul évfolyamtársaim közül többen laktak itt. Ez érdekes, mivel egy szobába részben pont azokkal az évfolyamtársaimmal kerültem, akikkel nem jöttem ki valami jól... Eleinte csak méregettük egymást, de aztán pár hét alatt összekovácsolódtunk, és életre szóló barátságok születtek akkor. Öt évet töltöttem kollégiumban, a 31-esben, szinte végig állandó „törzslakókkal”: Menyhárt, Babett, Napraforgó, Helga, Kávai, Borosági, Gina, Fődi Anita...

Milyen rendezvények szervezésében, lebonyolításában vettél részt, melyek voltak a legkedvesebb, általad szervezett filmklubok?

Két Morgilla szervezésében vettem részt – így visszaemlékezve a szervezést, lebonyolítást még jobban élveztem, mint amikor játszottam.

Másik nagyon fontos közösségépítő tevékenység az esti filmnézés volt, bármilyen furcsán hangzik ez. Néztünk együtt Dallas sorozatot, Tour de France-t, Zs-kategóriás akciófilmeket, művészfilmeket, találmára kikölcsozött kazettákat a kollégiumi videotékából, jártunk együtt moziba. Közben egymástól (is) tanultunk. Az egyik évben hirtelen felindulásból Kovács Attilával horror-filmklubot szerveztünk. Amennyire viccnek szántuk eleinte, végül annyira „mélyet merítettünk”: előástunk klasszikusokat, többféle Drakula-feldolgozást, és szép látogatottság mellett vetítettük őket a kékteremben. Csak sajnálni tudom, hogy a magyar remek kimaradtak a sorozatból... Ezt esetleg az újak feleleveníthetnék majd.

Már kollbizesként szerveztem a Ki Mit Tud? vetélkedőnket, divatos szóval élve: tehetségkutatónkat, és nyugodt szívvel kijelenthetem, egytől egyig ragyogó tehetségek mutatkoztak be a színpadon. Amíg élek, nem feledem Mateisz Lénárd néptáncszerű táncát, annyira beleégett a retinámba – de persze a komolyabb produkciókat (vers, ének, zene) is szeretettel fogadtuk. Külön öröm volt, hogy egyetemi oktatókat is sikerült a zsűribe szerveznünk.

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz, a büféhez, a filmklubokhoz, Morgillákhoz kapcsolódóan, szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen találkozál-e vele valaha. Érzed-e azt, hogy valami „visszahúz” a Mórába, ha igen vajon mi?

Nehéz kiragadni az egészből pár dolgot és rendszerezni őket: ma már leginkább emlékképek sorozata él bennem; egyik előhívja a másikat, néha teljesen összefüggéstelenül – csak egy-egy érzés, színek vagy szagok alapján. Nyilván a legnagyobb segítség most egy jó asztaltársaság lenne.

Talán első helyre tenném a különleges és meghatározó élmények között a mórás kirándulásokat: Eger, Villány, Balaton-felvidék (mintha egy kissé célzottan szervezted volna őket, Attila), és különösen a szabadkai-újvidéki kirándulás. Itt nagyon megérintett az újvidéki Magyar Szó szerkesztőjének segítségével tett látogatás, a NATO-bombázás nyomait magán viselő város látványa, valamint a színes-kávézós, pezsgő Szabadka. A mi időnkben ugyanis a

kollégisták egy része a Dunántúlról érkezett, és nem utazott minden héten haza, így a kollégiumban töltött hétvégék is több közösségi programra adtak lehető séget: kolibulik, Rizikó-csaták, közös szombati kijárások, de ezek mellett tanulni is ekkor lehetett a legjobban. Felejtethetlenné továbbá nyári összetartásaink a 31-essel és barátainkkal (Sziksósfürdő , Kardoskút, Borgáta, Tapolca, Mező túr, Tisza-tó).

Igazi közösség voltunk a hétköznapokon is. Közös fő zések, vacsorák, próbálkozások az Arnold-menzán, ahol minden étel kurkumától sárgállott. Segítség a bajban, a sebészeten, szemészeten. Esti elő adások a nagyteremben. Szegedi Kortárs Balett. Csütörtök esténként a Pető fi Rádió n Uriah Heep-sorozatot hallgattunk (fel is vettük kazettára), amelynek nyereményjátékára a szoba kollektíven küldte be a megfejtéseket, hogy Varga Tibi megnyerhesse a CD-t, a rocktörté nti kislexikont és egyéb nyereménytárgyakat. Illegálisan tartott háziállatok. Orgonától illatozó 31-es, melyet a környéken szedtünk, és a más illat élményeket visszaidéző közös hű tő . És a nem hétköznap i események: születésnapok, esküvő k, diplomaosztók, késő bb keresztelők.

Igen emlékezetesek a vizsgaidő szakok kínjai, sikerei és kudarcai, éjszakázás a tanulóban, alvás az olvasóban, vilmázás a tusolóban, levezetés a büfében... A nyári vizsgaidő szakban nem volt könnyű dolgunk, hiszen amúgy is a szabadba csalt a jó idő : vittük a pokrócot, könyvet a Ligetbe, kajákat a Tiszára, nyársat a töltésre, napszemüveget a Laposra.

Átmeneti idő szakot éltünk. Ma már vicces, de a kollégiumban küldtem elő szőr e-mailt, és itt, a számítógépteremben cseteltem elő szőr. Az első , immár nem írógéppel készült dolgozatomat itt írtam, és itt küldtem el ftp-vel. Telefon otthonról minden második-harmadik napon érkezett: Marika néni beleüvöltött a hangosba, én meg rohantam a folyosón a telefonszobához. Egy évvel késő bb az első mobiltelefonomat is még mórásként kaptam, amely véletlenül az Anita által beáztatott lábasban landolt - és némi szárítás után túlélte. Csoda! Vagy az első térfelügyelő kamera Szegeden... Apám persze egyből l tudta, hogyan érje el, és meg is csodált minket a Kárász utcán Szilveszter este. Merthogy több Szilvesztert is együtt ünnepeltünk.

A kirakós még korántsem teljes, és csak remélni tudom, hogy a többiek segítségével kikerekedik a történet, mit is jelentett sokunk számára életünk legmeghatározóbb éveit a Mórában tölteni. Mindenesetre egyfolytában mosolyogtam magamban, ahogy így 15 év távlatából felidéztem ezeket az emlékeket, és egy kicsit mérges is vagyok, hogy milyen gyorsan elszaladt ez a

pár év. Közben büszkeség tölt el, hogy veletek lehettem, mert végig valami klassz dolog részesei voltunk. Hálás vagyok ezért az érzésért.

Milus Bernafett

*

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

1995-től kezdtem el az akkori JATE-ra járni, és tulajdonképpen nem is volt kérdés, hogy melyik kollégiumot válasszam. Édesanyám is a Móra Kollégiumba járt és visszaemlékezéseiből az is kiderül, hogy még annak építkezésénél is besegítettek, téglát adogattak, ha jól emlékszem – tehát Móra. Amikor aztán személyesen is megláthattam az épületet és annak környezetét, már nem mentem volna más helyre. (Azért zárójelben megjegyzem, hogy ez a választás, de főleg a kollégiumba való bekerülés, az ottani bennmaradás nem volt olyan egyszerű, hiszen évről évre pályázni kellett; de én elmondhatom magamról, hogy amikor egy fél évre kikerültem onnan – akkor is gőzerővel azon voltam, hogy mihamarabb visszatérjek oda.)

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz, a stúdióhoz kapcsolódóan?

Nekem első sorban a közösségi élet volt a mindenem; mindig kerestem a lehetőséget, hogyan lehet minél sikeresebbé tenni egy-egy rendezvényt, hogyan lehet minél több embert bevonni a programok szervezésébe és az azokon való részvételbe. Én mindig azt vallottam, hogy első sorban kollégista voltam Szegeden, de az is lehet, hogy másodsorban is; és talán csak harmadsorban egyetemista. Ezt a mai napig is így gondolom; nekem Szeged és az egyetemi évek egyet jelentenek a Mórával.

Kollégistaként stúdiós (is) voltam, de hogy ő szinte legyenek, nem nagyon emlékszem, hogyan kerültem kapcsolatba a stúdióval. Ami biztos, hogy már általános iskolában is részt vettem a sulis rádióstúdiójának irányításában, aztán pedig a középiskolában is szórtuk a szövegmagot és a hanghullámokat az éterben. Talán ez az oka, hogy aztán itt is a stúdió lett az egyik fő hadiszállásom; mert nyugodtan kijelenthetem, hogy ez fő hadiszállás volt a javából.

Egy kicsit feszélyezve is érzem magam, mert szeretnék a legjobb tudásom szerint válaszolni azokra a kérdésekre, amiket ezen „iromány” kapcsán elvárhat az ember – de higgyék el, ha agyonütnek, akkor sem tudnám megmondani, hogy mely élmények voltak a legfontosabbak, legizgalmasabbak ezen évek során. Annak idején, akik volt mórásként be-be tértek a korábbi emlékeik helyszínére, ők számunkra inkább csak megmosolyogtató „földönkívülieknek” tűntek, „mit nosztalgizálnak itt ezek, nem is értjük”... – szóval, valószínűleg ami számomra, számunkra felejthetetlen élmény, jó buli volt, az azoknak, akik nem vettek benne részt és nem a mi kor-, illetve sorstársaink voltak, azok nyilván nem értik, nem érzik ennek megismételhetetlenségét. Például a tanulóban a vizsgára készülést, amit én szintén a közösségi kategóriába sorolnék..., ami két tétel megtanulásából, egy csocsómeccsből, aztán egy tétel megtanulásából, egy csocsómeccsből, aztán csak csocsómeccsből állt, hiszen a vesztés fél kihívása újabb játékot jelentett. Aztán ha nem fáradtunk el túlon túl, akkor mi fiúk összeverbuváltunk két

csapatot, hogy a kolesz melletti pályán folytassuk a tényleges testedzést. Arra azért emlékszem, hogy a meccset követő zuhanyozásnál érdemes volt figyelni a törülközőnkre, mert sokan (a balekok ☺) törülköző nélkül voltak kénytelenek visszatérni a folyosón a szobájukba.

(Egy-egy ilyen focimeccs egyébként sokszor úgy kezdődött, hogy az egyik szoba lakói figyelemfelkeltés céljából, avagy csak nevelő céllal... szóval néha el-eltűnt egy-egy szobaajtó valahova az épületen belül... No és amikor megtalálták azt a tulajdonosok, akkor az ajtón mellékelve ott állt a focimeccs, illetve a hibázásuk jóvátételeként sorolt feltételek listája).

Sőt, olyan is elő fordult, hogy valaki ágyastul a folyosón vagy a tanulóban ébredt, mert vagy túl hangosan horkolt, vagy csak egyszerűen nem tartotta be a kollégiumi szabályzatot... (Utólag is elnézést kérünk Igazgatótól az esetleges incidensekért...) Szóval kit érdekel ez rajtunk kívül? Talán senkit. Mint ahogy annak idején minket sem érdekelt, hogy milyen hangos a zene, ami bömböl a szobából, vagy az, hogy ki mikor vizsgázik, mikor szeretne már lefeküdni, mert korán kell kelnie; sokszor nem volt egyszerű az együttélés, de mégis...

Szerinted létezik-e mórás szellem, és ha igen, mit lehet róla tudni, esetleg találkozta-e vele? Érzed-e azt, hogy valami „visszahúz” a Mórába, ha igen vajon mi?

A felmerült kérdéseket, miszerint miért lettem stúdiós, vannak-e különleges élményeim a kollézszal, stúdióval, rendezvényekkel kapcsolatban, és hogy tényleg létezik-e „Mórás” szellemiség... én úgy érzem, hogy képtelen vagyok megválaszolni; talán a régi barátokkal együtt (akik az ország minden tájáról jöttek ide és szóródtak is szét a legnagyobb szívfájdalmamra) látnék valami esélyt; jelenleg csak arra vagyok képes, hogy felelevenítsek egy-egy dolgot, ami nekem fontos volt, amit úgy érzek, hogy mindenképpen meg kell említenem.

Hivatásos stúdiós akkor lettem, amikor megkezdődött a polgári szolgálatos kollégiumi tanársegédes korszakom, mellyel egyúttal úttörő vé is váltam. Arra biztosan emlékszem, hogy a filmek iránti szerelem is a kollégiumban kezdődött nekem - köszönhetően Erdélyi Ágnes igazgatónőnek is - nagy

lelkesedéssel vettem bele magam a videokazetták listázásába, címkézésébe, az újabb és újabb filmek beszerzésébe és felvételébe. Talán Attila és Igazgatónő segítségével én magam kezdtem el ezt a gyűjteményt (de ha nem, senki se haragudjon, ha ezt magamra vállalom), ami mára már CD illetve DVD gyűjteménnyé alakult át valami okból kifolyólag... Mi bakelitlemezt ugyan már nem, de magnókazettákat még használtunk a rádióműsorokhoz és a véget nem érő (holnapután hajnalig... ☺ tartó) bulikhoz. Aztán csináltam filmklubokat is a kéteremben – az én „tízest” listám ez volt például: *Egy asszony illata, A két Lotti, Három szín – Piros, Négy esküvő és egy temetés, Az ötödik elem, Hatodik érzék, Hetedik, És a nyolcadik napon, Kilenc és fél hét, és talán a Tíz kicsi néger.*

És a szerelem nem csak a filmek iránt kezdődött itt, hanem az itt másodévből megismert lány iránt is – 1996 óta, töretlenül-holtomiglan. Azóta van három gyermekünk, akik már jártak a Mórában és még az is lehet, hogy egyszer lakói is lesznek... De azóta is visszahúz valami a Mórába. Húsz év távlatából ez valószínűleg most már a fiatalság és az ismerős arcok felidézése, a jókedv, a biztonság, a felhőtlen álmodozás időszaka... a pirkadatkor hazafelé bandukolás.... a határozott hangon a hangszórókba bekiabált ágyneműcserére való buzdítás ☺...az a végtelen érzet, ami szerintem csak az ilyen kivételes helyen és kivételes emberek között lehetséges – természetesen kivételes időszakban. Szóval sorolhatnám, de aki ott élt akár egy rövidebb időszakot is, annak nem kell magyaráznom mindezt, akinek pedig ez nem adatott meg, szóval neki azt kívánom, hogy azért mindezt élje meg azért valahol, valamikor az életben, amit én, mert ez csodálatos! És végül egy szubjektív megjegyzés a szellemiséggel, illetve a szellemekkel kapcsolatban – azt nem tudom, hogy léteznek-e, de hogy *MÓRÁS szellem* létezik az biztos. (Aki nem hiszi, járjon utána...)

Gérol Balázs

A stúdió és a rádió

A filmklubok sikerének, valamint néhány lelkes és kitartó kollégista igyekezetének köszönhetően a kilencvenes évek elején létrejött a kollégiumi stúdió, amely azóta is büszkesége az intézménynek. A több mint ezer videofilm, valamint a közel hétszáz DVD az egyetem legértékesebb gyűjteményének tekinthető. Kialakításában Takács Istvánnak vannak elvülhetetlen érdemei, a technikai átszerelést pedig, a József Attila Tudományegyetem egyik emblematikus figuráját, Spájer Pált is megdolgoztató páros, Nyári Tamás és Horváth Imre vezényelte. Természetes volt, hogy megkérdezem őket.

Mikor voltál a kollégium lakója?

1989 őszén, amikor az ország maga is hatalmas változásokon ment keresztül, jomagam ezt duplán éltem át, mivel a biztos családi fészket a Móra kollégium 1-es szobájára cseréltem. A szoba egyik oldala híres volt rendszerváltó nézeteiről (Kovács Attila mostani kollégiumi igazgató úrral az élen, illetve az afrikai menekült Max-szal, akinek névnapját bármely nap ünnepelhetjük), míg az én szobámban lakott többek között Dominek Zsolt, a kollégium egyik üdvöskéje, aki mellett első évesen krampusz lehettem Mikuláskor vagy Engelbrecht "Endzsi" László, aki bevezetett az alternatív zenei kultúrába. Ebben a már így is sokszínű miliőben hogy is maradhattam volna kockafejű informatikus?! Az első év lassú akklimatizációjának végén még Nelli néniék hívtak meg a következő évi kollégiumi gólyatábor szervezői közé, de ez úgy elindította aktivitásomat a Mórában, hogy a következő években nem lehetett az ilyen események szervezői között nem számon tartani.

Első évem végén a kollégiumban még nem volt nagy videotár, a videokazetták száma kevesebb, mint tíz volt. Az elsőn a romániai rendszerváltás tévéről videokazettára rögzített eseményei szerepeltek, de a többi között is túlsúlyban voltak a dokumentum típusú filmek, s ekkor még a kollégiumi tanári szobában töltötték az év nagy részét. Ekkor a város bölcsész társadalmának filmesztétikai épülését megfelelő mozi híján kizárólag a

havonta rendezett Móra művészfilm-klub biztosította, ami persze a következő években is jelentős tényező maradt, de új médiák is kezdtek feltűnni.

Hogyan kerültél kapcsolatba a stúdióval, milyen feladatokat láttál ott el?

Ebben az idő szakban, kezdetben csak praktikussági okokból alakítottunk ki az első emeleti társalgó melletti helyiségből Szentgyörgyi Szilárd évfolyamtársammal egy stúdiót, ahová először csak azokat az audió eszközöket helyeztük el, amelyeket a koleszbulikon kívül másra nem használt senki. Aztán ez a stúdió hamarosan átvette, sőt kezdte továbbfejleszteni a videotárat is. A videokazetták elterjedésével egyre többen hoztak vagy kölcsönöztek különféle filmeket a kollégiumban, igaz finoman szólva vegyes művészi értékekben.

Folyamatos kihívást jelentett a divatos kommersz- és a művészfilm kultúra közötti aranyközéput megtalálása, vagyis a széleskörű érdeklődéssel bíró kollégista társadalom kívánalmait is kielégíteni amellet, hogy hűek maradjunk a nagy részben továbbra is domináns bölcsész kollégiumi szellemhez.

A legközkedveltebb filmek között volt például a Holt költők társasága, melyet volt olyan kollégista, aki egy vizsgaidőszak minden napján megnézte. :-). Azokban az években, az erősen korlátozott pénzügyi források is nehezítették a videó penetrációt, de még inkább az, hogy nem nagyon lehetett hozzájutni az országban igényes videofilmekhez sem kölcsönzőkben, pláne nem árusító helyeken. Így fő forrásként főleg a televízió állt rendelkezésünkre, ami akkoriban sem szolgáltatott bő séges forrásul. Nagy lendületet adott a

kollégiumi videotéka fejlesztéséhez, amikor pályázati úton a filmgyárból sikerült megszereznünk kb. 30–40 klasszikus filmet mű soros videokazettán. Anyagi forrásként a filmek kölcsönzésekor letétbe helyezett jelképes összegek szolgáltak, melyeket visszatartottunk, ha nem idő ben hozták vissza a hallgatók a kazettákat, az így képződött bevétel persze legfeljebb üres kazetták vásárlására volt elég.

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz és az 1-es szobához kapcsolódóan, szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen, hogyan értelmezhető ?

Visszagondolva, nagyon sajnálom, hogy kollégiumi éveimben nem érhettem meg nemhogy az internetes filmmegosztók, de meg az art mozik és Odeon video és DVD kölcsönző k megjelenését sem, melyek a tár exponenciális növekedését tették volna lehető vé. Ennek ellenére végzésemkor, így is több mint kétszáz kazettából álló videotár állt össze, de ahogy későbbi látogatásaimkor meggyő ző dhettem róla, azóta is folyamatosan növekszik, vagyis a Móra szellem mindig garantálja, hogy jó kezekbe kerüljön. Legutóbb Ági búcsúztatójakor régi és új ismerő sökkel beszélgettem úgy mintha sohase hagytam volna ott... milyen kár, hogy sokkal távolabb álló programozó évfolyamtársaimmal vannak csak rendszeres találkozóim és kollégista társaimmal nincsenek....

Takács István

*

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

Kollégiumból kollégiumba érkeztem a Mórába 1992-ben, ahol egészen 1997-ig maradtam, talán egy év maradt ki, de akkor is "visszajáró-bejáró" szellemként elég sokat voltam ott. A középiskolai kollégium után, már fiatal felnőttként, "üdítő leg" hatott rám az újszegedi környezet, a szabadság, a szabadság, nos és a szabadság mámorító élménye... Hála Istennek, hasonló háttérű, érdeklő desű

emberekkel zárt össze a sors, így a kialakult barátságok miatt, az öt év csak szemvillanásnyi időnek tűnt. Nagyon sok időt töltöttünk együtt, a híres – remélem nem hírhedt – 4-es szoba lakóiként, számos kalandban volt részünk, ami aztán vagy jól végző dött, vagy állhattunk a "piros szó nyeg szélére" az igazgatói szobában. Szakáli Lóri, Rigó Robi, Ferke Norbi, Baka Tibi, Ferkov Jakska és Nyári Tomi tartozott a kemény maghoz, velük a mai napig baráti kapcsolatot tartok fent, és nagyon szerencsésnek tartom magam, hogy ismerhetem őket.

Hogyan kerültél kapcsolatba a stúdióval, milyen feladatokat láttál ott el?

Mindez 1995 körüli történet, akkor már elérhető áron lehetett hozzájutni VHS-magnóhoz, így már a kolesznak is volt belőle kettő. Teljesen más médiafogyasztási szokások voltak akkor, már-már kőkorszakinak tűnhet, de csak szólok: még csak bő húsz év telt el azóta! Szóval, adódott egy lehetőség, amit felajánlottak nekünk Nyári Tomival, és elkezdtük szisztematikusan, videokazettán bő víteni a Mórás filmgyűjteményt. Kidolgoztuk a saját VHS-rendszerünket: "ViddHaza a kölcsönzőből és máSold le"... Szóval a "káeurópa" szeretetünknek köszönhetően szépen összejött egy gyűjtemény az ún. Ostblock országainak filmterméséből, amire nagyon büszkék voltunk és remélhetőleg mások örömeire is szolgált! Remélem, megvan még valahol, nagyon sok munkánk volt benne, hátha kitör majd a VHS retró hangulat és újból nézni kezdik!

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz és a 4-es szobához kapcsolódóan, szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen mit lehet róla tudni, esetleg találkozál-e vele?

Hogy van-e, létezik-e mórás szellem? Úgy vélem, hogy igen, elő fordult, hogy mi is találkoztunk vele hajnaltájt, de gyorsan eltűnt a szemünk elől. Úgy rémlik, olyan is elő fordulhatott, hogy beszélünk vele, de mire reggel felébredtünk, már nem emlékeztünk pontosan a üzenetére. Vélhető en ilyen nagy kérdésekről volt szó, hogy: "Mi az élet értelme?", "Mit érdemes 9 elő tt fogyasztani?", "Hús-e a pacal?" vagy, hogy "Erika-e a legjobb pincérnő a Nyugiban?". Vicces történetünk garmadával akad, de mivel nem vagyok felhatalmazva, hogy a nyilvánosság elé tárjam teljes részleteiben ezeket, így csak pár apróság jut eszembe. Például, valami miatt egy rigó egész délután a lépcső fordulóban ő rizte a folyosó békéjét, de olyan is elő fordult, hogy az ő szi avarban nem sünök vertek tanyát a kollégium falai mellett, hanem furcsa, idő szakos négy lábúak, és még sorolhatnám!

Horváth Imre

*

A stúdió az évek során egyre nagyobb befolyásra tett szert. Öntevékeny csoporttá vált, kollégiumi választásokon indított jelölteket, filmklubokat, filmes kurzusokat szervezett, valószínű, hogy a szellemet is egyre inkább izgathatta. A 2000-es évekről Lő csei Mártont és Németh Beát kérdeztem.

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

1998. szept. 9-én költöztem be és 2009 vége felé költöztem ki. Egy rövid (féléves) megszakitást leszámítva ez idő alatt a Móra volt az otthonom.

Hogyan kerültél kapcsolatba a stúdióval, milyen feladatokat láttál ott el?

Meglepő módon az első vizsgaidőszakomat sikerült olyan gyorsan abszolválnom, hogy maradt több mint 2 szabad hetem. Mivel a baráti körből szinte mindenki vizsgákkal küzdött még, ezt az idő t nagyrészt filmezéssel töltöttem. A vizsgaidő szak végére többen csak úgy emlegettek, hogy "a videós fiú", bár akkor még nem voltam stúdiós. Ez idő vel megváltozott - nagyjából akkor, mikor a stúdióvezető ráébredt, hogy jobban ismerem a filmtárat, mint egyes kölcsönző sök... Idő vel hozzánttem a stúdióhoz - minden felmerülő feladatot elláttam, a filmek beszerzésétől a katalogizáláson át a filmklubok szervezéséig. Stúdiósként költöztem ki, és kollégista létem ezen szegmense máig nagyon kedves emlék számomra.

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz, stúdióhoz, kollégiumi rendezvényekhez, emberekhez kapcsolódóan? Szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen mit lehet róla tudni, esetleg találkozál-e vele?

Rengeteg különleges élményben volt részem az évek folyamán, és annyi sztori van még most is a fejemben, hogy azokból kis túlzással könyvet lehetne írni. Azonban ezek szalonképesebb része (leszámítva a *Fegyelmi jegyző könyvet*) már biztos, hogy megjelent valahol írásban, a többi pedig jobb, ha úgy terjed, ahogy eddig: szájhagyomány útján. És hogy létezik-e Mórás szellem? Azt hiszem igen – de hogy pontosan hogy is lehetne leírni, arra nem vállalkoznék. Szerintem nagyjából minden volt kollégista érti, érzi, hogy hogyan is működik ez – például amikor egy beszélgetés közben kiderül valakiről, hogy ő is Mórás volt...

Érzed-e azt, hogy valami „visszahúz” a Mórába, ha igen vajon mi?

Nagyjából minden nap eszembe jut a Móra, mindig visszahúz. Rengeteg mindent átéltem a Mórában, oly sok emlék köt ide, hogy csodálkoznék is, ha nem így lenne. Nem csak rengeteg élményt, és barátot köszönhetek életem ezen idő szakának, de a feleségemet is, akit itt ismertem meg. Így egyértelmű, hogy a Móra életem kitörölhetetlen és nagyon fontos, nagyon kedves része.

Lő csei Márton

Mióta vagy a Móra Kollégium lakója?

2011 szeptemberében költöztem be.

Milyen programok szervezésében, lebonyolításában vettél részt, miként kapcsolódtál be a stúdió működtetésébe, vezetésébe, milyen feladatai vannak manapság egy stúdiósoknak?

A Kollégiumi Stúdió életébe 2011-ben kerültem be. Akkor már elvégeztem a filmelmélet és filmtörténet alapképzést, és első éves film mester szakos hallgató voltam. A stúdió működését akkoriban Kovács Attila – akkor még kollégiumi tanár – jelenlegi igazgató koordinálta, és felajánlotta, hogy csatlakozhatnék a stúdiósokhoz. Elképedtem, amikor megmutatta a félemeleti helységet, ami teli volt DVD-vel és VHS-sel. A sok esetben ritkaságszámba menő filmtörténeti csemegéktől kezdve a

mainstream vonulat igényesebb alkotásain át, a legfrissebb – mozivászonról éppen csak lekerült – aktualitásokig minden megtalálható volt néhány négyzetméteren. Ezután Attila megmutatta a Kék termet is, ami lényegében moziteremként funkcionált – és funkcionál a mai napig is – kényelmes foteljeivel és vetítő vásznával. Itt talán a leginkább a polcokon kiállított régi diavetítők és fényképező képek nyűgöztek le. Szóval a két hely varázsa egyből megfogott, így lettem stúdiós Balog Mártival, Gubó Ricsivel, Turai Kristóffal és Szilágyi Gyurival egyetemben. A feladatunk az volt, hogy minden nap tartson valamelyikünk kölcsönzési ügyeletet a stúdióban, így a kollégisták kaució ellenében filmet kölcsönözhetnek. Emellett filmklubokat szerveztünk és egyéb filmes rendezvények hagyományait teremtettük meg. Például rögtön 2012-ben indítottam egy filmklubot, melynek a témája a tudathasadás volt. Csekély számú, ám annál lelkesebb kis csapatommal minden héten néztünk egy kapcsolódó filmet a Kék teremben, majd beszélgettünk róluk. Ezek általában nagyon jól sikerültek, hosszas eszmecserekre adtak okot, melyek közben mindannyian picit többek lettünk, érzésem szerint. Még ebben az évben Gubó Ricsi megálmodta a 24 órás film-maratón ötletét – azaz egy olyan péntek estétől szombat estig tartó filmklubét, melyen a stúdiósok

közreműködésével 24 órán keresztül filmeket vetítünk. Erre az azóta is töretlen népszerűséggel bíró rendezvényre minden évben sor kerül.

Szintén ugyanebben az évben került megrendezésre az első Öntevékeny Csoportok Éjszakája, ahol a stúdió is népszerűsítette magát különböző játékokkal: filmzene felismeréssel, filmjelenet felismeréssel, 13+1-es totóval és filmes Mindent vagy semmit!-tel. Az Öntevékeny Csoportok Éjszakája – és vele együtt a stúdiós program is – mára már hagyománnyá vált. Nagyjából 2013-tól koordinálom én a Stúdiót, mint régi motoros. 2013-ban és 2014-ben lehetővé kaptam filmes szakkollégiumi kurzus szervezésére is. Mindkettőhöz Kék termes filmnézős-beszélgetős filmklub is tartozott. Az évek peregetek, 2011 óta stúdiósok mentek, újak jöttek. Jelenleg Almási Évivel, Muzsai Evelinnel, Papp Ágival, Szegedi Esztivel, Horváth Zsoltival, és Régert Attilával dolgozunk együtt, nemrégiben pedig csatlakozott hozzánk György Máté is. Nagyon lelkes kis csapat, akikre minden rendezvény kapcsán lehet számítani, ezért nem győzők elég hálás lenni nekik. Egyetemi tanulmányaik mellett nem sajnálják az időt rá, hogy ha kell, filmrészleteket vágjanak össze a filmjelent felismerésre, vagy hajnali 2-től reggel 8-ig ügyeljenek a 24 órás film-maratonon, ha épp így lettek beosztva. A legjobb persze az, hogy minden programunknak van közönsége, akikért megéri csinálni, legyen szó maroknyi csapatról, vagy a Kék terembe beszüföldött kollégisták tömegéről. A stúdiósok száma minden évben változik, de ez így normális. Faladatunk a mai napig a kölcsönzési ügyelet megtartása, szkenelési ügyelettel kibővítve. Az internet térhódításával a kölcsönzők száma ugyan némiképp visszaesett, de igyekszünk folyamatosan bővíteni a filmállományt, hogy ezzel is vonzóbbá tegyük a kínálatot. A stúdiósok feladata a filmek beszerzése is. Emellett nagy hangsúlyt fektetünk hagyományos programjaink színvonalas megszervezésére: a már említett 24 órás film-maratonra és az öntevékeny csoportok éjszakájára, továbbá alkalmasszerűen filmklubokat és kurzusokhoz kapcsolódó vetítéseket is szervezünk.

Szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen, miként érhető tetten, hogyan értelmezhető?

Mórás szellem egyértelműen létezik. Nehéz megfogalmazni, hogy mi is ez pontosan. Talán nem is lehet, mert minden, ami eszembe jut az közhely. Mint amikor meg kell fogalmazni, hogy mi a szerelem vagy a szabadság. „Mórásnak lenni” – ezt érezni kell, nem lehet elmondani. Aki volt Mórás, annak nem kell elmagyarázni, aki meg nem volt, annak meg úgyse lehet. De talán egy példa a Stúdió kapcsán. Stúdióssá válásomra úgy gondolok, mint egy nagy

lehető ségre, amivel rögtön ideérkezésem évében megtiszteltek. Bizalmat és ezzel együtt felelősséget kaptam, ami meghatározta későbbi kollégiumi pályafutásomat, ahogy az egyetemem és munkahelyit is. Megmutatkozott miben vagyok jó, milyen módon tudom szolgálni a közösséget úgy, hogy közben magam is hasznos tapasztalatot szerzek. Hiszen az első lehetőség után jöttek a nagyobb volumenű feladatok, például különböző rendezvények lebonyolításában való közreműködés, a karácsonyi műsorszervezés, a kollbiz. Szerintem ez nagyon fontos és jellegzetes dolog a Mórában. Mármint az, hogy aki lehetőségét kér, az kap. Aki tenni vágyik, azt engedik tenni. Lehet szó bármiről. Itt támogatják a vállalkozó szellemet, a nagy ötleteket, a formabontó gondolatokat. Ha van egy ötleted, tuti találsz még pár embert, aki azt mondja: „Persze, gyere, csináljuk!” És a kóli ezt maximálisan támogatja a lehetőségeihez mérten infrastrukturálisan, anyagilag és humán erőforrás tekintetében is. És talán részben ennek is köszönhető a Móra szellemség másik fontos része: a közösség. Nem megyünk el egymás mellett, nem hagyunk senkit sem magára. Jó, persze, mindig vannak nagy barátságok, nagy összeveszések, örök szerelmek, drámai szakítások, csúnyán egymásra nézések, többet szóba nem állások, egymásra borulós találkozások, sírva bocsánatkérések, de ez így normális. Hiszen osztozunk örömben, bánatban.

Németh Beáta

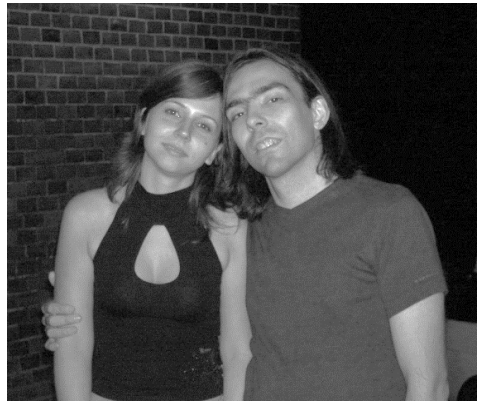
*

Rádió

Egy ideig a stúdió részeként működött, majd önálló útra térve, a 2000-es évek végén a kollégiumi rádió is saját helyet vívott ki magának. Közismert, népszerű kollégisták (Kanyári József, Tóth Gábor, Gaál Anna, Jagyugya Erik, Gódor Niki) kísérleteztek a műsorszerkesztéssel, a hallgatók meg, ha tetszett nekik a szerkesztők mondanivalója és zenei ízlése, lelkesen hallgatták a műsort, ha nem, akkor pedig szépen lehalkították a szobák közönségében a hangszórót (gyanítom ez történt gyakrabban). A kollégiumi életben aktív hallgatókra jellemző, hogy egyszerre több dolgot is kézben tartanak, szerveznek, vezetnek. Lutz Gábor, aki több mint fél évtizedig kollégiumi titkár is volt, ennek máig élő példája. Morgillák szervezője, a kollégiumi bulik fantasztikus Dj-je, számos hagyományos kollégiumi rendezvény kiagyalója és megvalósítója, és nem mellékesen a kollégiumi rádió egyik motorja. Vele is beszélnem kell, mert a szellem őt is megkönyékezhette.

Visszatérek!

Visszatérek. Vissza oda, ahol 10 éve abbahagytam. Hiszen pontosan tíz éve volt, amikor a Kollégiumi Bizottság akkori titkáráként Nelli nénivel, igazgatónő vel és Attilával együtt aláírtuk az akkori kötet köszöntőjét. A most is örömmel fellapozott kiadványban nemrég még azon tűnő voltam, hogy a 40 éves találkozás is „a kollégiumi múlt egy darabja lesz”. Most eljött az idő, megérkeztünk: Mórás közösségünk újra kerek évfordulót ünnepel.

Mindig visszatérek. És nem csak arra, amit tíz éve írtam, hanem vissza a kollégiumba. Arra a helyre, ahova 2006 óta is ezer szál köt. Ahol akkoriban elsőként mutattam meg a legjobb közösségi programokat barátnőmnek, akivel később egy komolyabb Mórás különítmény szeme láttára házasodhattunk össze. Vissza oda, ahonnan rendszerint a hajnali órákban indultam el első munkahelyemre, miközben gyakran előző este (nem, inkább éjszaka) még valaki ült az ágyam szélén, hiszen a 11-es szobában filmnézés volt. Arra a helyre, ahonnan még gondosan vigyázott cipős dobozokba összegyűjtve vittük el az első CD lemezeinket a JATE Klub kistermébe.

Visszanézek a portára, és beszélek Kutyival vagy Gergővel (a legtöbbszörnek Móki, de nekem akkor is Gergő), aki korábban évekig a világ egyik legtürelemesebb szobatársaként színesítette a kollégista mindennapjaimat, és ahol a tudományt Attis, a kisgolyák lelki világát pedig Gerzson kutatja. Ők szinte annyi ideje részei a kolinak, mint én. Benézek Zolihoz a büfébe, és egy kicsit az „egykori” dohányzóba, ami a Mayer Jani-Mester Peti-Csenki Gergő Morgillák ideje alatt ezen csapatok legfőbb központja (valamint a 2010-es Morgilla spontán darabokra szaggatott tortájának céltáblája) volt. Szétnézek a földszinten, Öntevékeny Csoportok Éjszakáinak színhelyein, és a KoliRádió egyik-másik stúdiójában, amelyek magnókazettákon őrzik a 2002 ősz - 2003 tavaszi élő szobabeszélgetéses interjúk felvett anyagát. Az 1. emeleten Attila szobája kolis tervekről átbeszélgetett órákat idéz fel. A 2. emeleti 14-est ma már fiúk lakják, de a 11-esben még ott a gondosan beszerzett mikró, és a (2004-ben

Fecó ötlete alapján beszerzett) hú tő polcai is ugyanúgy fel vannak a mi nevünkkel (Zoll, Dzsi) címkézve.

Visszatérek a 3. emeleti szeniori szobába, ahol Vikivel az együttlakás első élményeit szeniorként átélhettük. A helyre, ahol mindennel együtt 16 m² területen miénk volt a világ – még ha a hú tőnk és a ruhaszárítónk ki is szorultak a folyosóra. A 4. emeletre, ahol a 34-es szobával (a kollégium elektromos hálózata szempontjából mondhatni veszélyesnek minő sített) régi típusú sütő ben meleg szendvicseket gyártottunk, és ahol a tanulóban állandó helyem volt a vizsgaidő szak éjszakai óráira. A 36-os szobába, ahol együtt szerveztünk Morgillát vagy raktunk össze egy Móra Nyúzt, és ahol Mészáros Orsinak egyszer az az ötlete támadt, hogy mi lenne, ha majd én lennék a DJ az esküvő jén. Felmegyek az ötödik emeletre, ahol egy ideje a helyi Lila akác köz lakói élík kollégiumi közösségi- és magánéletüket.

Visszatérek oda, ahol mindig szívesen várnak. Ahova nem lehet úgy belépni, hogy az „ötperces” beszélgetés ne alakuljon kedves félórává. Ahol Mórás családunk minden tagja akarva-akaratlanul hozzájárul ahhoz, hogy a kevésbé bátor végző s gimisekből ne csak egyetemistákká, hanem egy támogató közösség és egy legenda szerves részévé, Móra kollégistákká váljunk.

Amit 2006-ban éreztem, most is megerő síthetem: „könnyű dolgom van”. Igaz, az ágy (ami a kolinak hála azért a mai napig megvan) már nem az enyém a jobb sarokban, de a dj pult továbbra is rám vár az alagsorban. „A Metallicától a Waka-Waka-ig, avagy a kollégiumi zenei ízlés egy évtizede”: képzelt riport a kolibulik zenei elvárásainak változásáról. Miközben a meg nem született cikk a számkérések alakulását tárgyalta volna, a lényeg azonban minden zenei tracken túlmutat. Könnyű dolgom van, mert rendezvényről rendezvényre visszaadhatok egy kicsit abból a szellemiségből l, inspirációból, lehető ségből l, amit kollégiumi életem során a Mórától kaptam. Én továbbra is visszatérek, és most egy kicsit mindannyian visszatérünk: hamarosan találkozunk!

Lutz Gábor

*

Számítógép-terem

A rádió és a stúdió azért is válhatott ketté, mert a korábban a magasföldszintet uraló gépterem szépen lassan elvesztették látogatóikat, majd létjogosultságukat is. A fénykorban három gépterem működött, több mint húsz géppel, valamint sorban álló, szabad gépre váró hallgatókkal. Ekkor a kollégium ütő ereje a szerverszoba volt, akik pedig rajta tartották a kezüket, a rendszergazdák voltak. Tudományuk a rózsakeresztesek és szabadkő művesek ismereteit idézték, mindig egy sajátos misztikum vette körül őket, a szerverszoba maga volt a csodák világa. A modern kor mágusairól néha azt érezhették a hallgatók, hogy élet halál urai, mert tőlük függött, hogy lesz-e és milyen gyorsaságú net. Megkérdezem, hogy éltek meg ezt a felelősséget, mit jelentett rendszergazdának lenni.

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

2003-tól 2010-ig voltam a kollégium lakója 1 év kihagyással.

Milyen közösségi programok szervezésében vettél részt?

Ha jól emlékszem, akkor minden évben részt vettem a Morgilla szervezésében, illetve videóztam a kollégiumi rendezvényeken. A programokon többnyire szervezőként vettem részt.

Rendszergazdaként mi volt a feladatod, hogyan nyert egyre inkább szerepet a hallgatók életében az informatika világa?

Rendszergazdaként a szerverek és a géptermekek karbantartása, a hallgatói gépek szervizelése volt a feladatom. Az internetezés ekkor már szerves rész volt a mindennapoknak és szinte minden hallgatónak szüksége volt internetelésre. Megengedhetetlen volt, hogy ne működjön az internet akár egy órára is. 2010 környékére már több mint 200 hallgatói gép volt regisztrálva a kollégiumban.

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz kapcsolódóan, szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen, hogyan értelmezhető?

Igen, vannak és sok szép emlék fűz a Mórához. A közösségi programok, Morgilla, foci a kóli mellett, közösségi élet a folyosó végén, büfében. A csocsót majdnem el is felejtettem és biztos sok olyan van ami most hirtelen nem jut az eszembe. A párommal is a Mórában ismerkedtem meg, aminek pont idén lesz 10 éve.

közvetlenségnek és nyitottságnak, ami az egész kollégiumot jellemezte. Nagyon szerencsésnek érzem magam, hogy a kollégium lakója lehettem és Mórásnak mondhatom magam. :)

Igen, létezik mórás szellem. A Mórát mindig is többnek éreztem egy szimpla kollégiumnál. Otthon és biztonság, ahova mindig haza lehetett menni. Legelőször amikor beléptem a legszembetűnőbb az "Itt mindenki köszön mindenkinek" felirat volt és talán ez az egyik oka is lehet annak a

Ratkai Edit

*

Mikor voltál a Móra kollégium lakója?

A kollégiumba már az első egyetemi évemben beköltözhettem, ez 2008-ban volt. Számomra a Szegedre költözés volt az első lépés az önállóság felé, és úgy gondolom, szerencsés voltam, hogy egy olyan jó közösségbe kerültem, mint a

Móra kóli. Bevallom kicsit tartottam attól, hogy idegenek közé kell költözni, terjeng pár urban legend nem túl szimpatikus kollégiumi sztorikról, de ezekkel ellentétben, a Mórában kedves, segítőkész emberek vettek körül. Úgy gondolom hamar sikerült beilleszkednem, habár sosem voltam az a kimondott "party arc". Szerintem az olyan embereknek, akik a tanulás és a kikapcsolódás között meg akarják tartani az egyensúlyt, Szegeden a Móra a legjobb választás a kollégiumok között. Én az ott töltött pár évem alatt azt tapasztaltam, hogy javarészt olyan emberek választják, akik komolyan gondolják a tanulmányaikat, már dolgoznak és kezdeni is akarnak valamit az életükkel.

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz, a rendszergazdasághoz, számítógépteremhez kapcsolódóan, szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen hogyan értelmezhető?

A rendszergazdasággal, ha jól emlékszem, komolyabban a második féléveimtől kezdtem el foglalkozni, akkor még a szobatársam, Pap Zoli révén, aztán miután ő kiköltözött, én vettem át a helyét. Úgy gondolom jó tapasztalat volt ezt csinálni két okból is: először is ez volt az első komoly, felelősségteljes megbízásom, másrészt, ha valakinek gondja volt az internettel, vagy a laptopjával, akkor minket – rendszergazdákat – kerestek, és ez mindig jó ok volt az ismerkedésre. A feladataim közé tartozott a hálózat üzemeltetése, az internetelés biztosítása, illetve ha bárkinek bármi problémája volt a gépével, mindig szívesen segítettem.

A különleges élményt szerintem kimaxolhatom azzal, hogy a Mórában ismertem meg azt a lányt, aki később a menyasszonyom lett, és pont idén július 16-án lesz az esküvőnk. Éppen ezért sajnos nem tudunk elmenni a rendezvényre, de a mórás szellemet mindenképpen tovább visszük.

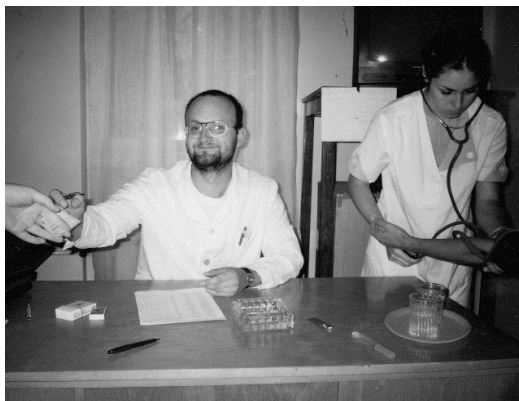
Husza László

*

A 45-ös

A magasszintűn egészen a '90-es évekig működtek hallgatói vendégszobák. Ezek közül a kollégista szlengben 45-ösként ismert szoba mutathat fel gazdag múltat. Itt lakott többek között Alimi Laskar és Salah Ibrahim, akik ugyan egy év múlva szétváltak, Alimi az 1/A szobába került, Salah pedig, ha már egyedül maradt, egy parányi Közel-Keletet alakított ki a szobából. A kiváló séf, Salah ma is népszerű alakjai Szegednek, amikor éppen nem Irakban okítja a nebulókat mindenféle tudományra. Salah távozását követően a szoba számítógépteremként, orvosi szobaként, tanulóként, ma pedig modern szakszemináriumként funkcionál. Azokban az időkben, amikor még nem szólt át mindent a PC, és a hallgatók személyiségi jogaira sem voltak

annyira kényesek, mint manapság, humoros, játékos orvosi vizsgálatok zajlottak itt. Ki ne emlékezne a véres köpenyben befutó, hentesként aposztrofált Miklós doktorra, az alkoholista Arnold doktor úrra, és a mindig unott képet vágó (hallgatók által csak tipikus házi orvosnak vélt) Csutak doktorra. És persze a kedves és mosolygó ápolónők, Erika, Ica és Zita, akik az orvosok helyett

is dolgoztak. A terem akkor vált igazán érdekessé, amikor a Társadalomtudományi Szakkollégium vette birtokba. Számítógépekkel, nyomtatóval jól felszerelt szoba lett, ahova csak a kijelölt személyek léphettek be. Ez pedig sokaknak nem tetszett. De, hogyan is jutottunk ideig. Mikor és miért alakult a szakkollégium, kik alapították, milyen céllal és mivé vált. Az alapító atyákat idézem meg most is, Rigó Róbertet és Szakáli István Lorándot, valamint egy hajdanvolt kurzusvezetőt, Kurucz Évát.

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

Határon túli hallgatóként, akit 1993-ban vettek fel a József Attila Tudományegyetem történelem szakára, hatalmas lehetőség és egyben segítség volt, hogy felvételt nyertem a Móra Ferenc Kollégiumba. Hat éven keresztül laktam a Móraba, ebből 4 évig a 4-es szobában, majd pedig az újonnan átadott

5. emeleten, kétágyas szobában. Őszintén megvallva, életem eddigi talán legmeghatározóbb idő szaka volt a Mórában eltöltött néhány év. Amellett, hogy a 4-es szobában megismert személyek közül kerülnek ki mai napig a legjobb barátaim, Horváth Imi, Rigó Robi, Ferkov Jakab, Ferke Norbi, a feleségemet, Kurucz Évát is a Mórának köszönhető en ismertem meg. Ő a 34-es szobában lakott néhány évig és egy kollbiz. választás kapcsán ismertük meg egymást. Az volt az egyetlen alkalom, amikor is megpróbáltam a bizottságba bekerülni, de sikertelenül. De az a plakát, amivel kampányolni próbáltam, örökre megváltoztatta az életemet! Az idén 19 éve vagyunk együtt, amiből 15 éve házasok is, és van két gyönyörű gyermekünk, Emese és Anna. Őket a Jóisten mellett, a Mórának is köszönhetjük.

Milyen szakmai programok szervezésében vettél részt, miként emlékszel a szakkollégium alapítására?

Szakmai programok terén is, nagyon intenzív idő szak volt a Mórában eltöltött néhány év. Mondhatom, a koleszben szerzett élmények, tapasztalatok, kapcsolatok legalább olyan meghatározóak voltak életemben, akárcsak az Egyetem, remekül kiegészítette egyik a másikat. Viszonylag hamar, személyesen is bekapcsolódhattam a szakmai programok szervezésébe, amire nagy hatással volt a már akkor is „fiatal” új kollégiumi tanár, Kovács Attila feltűnése. Engem első sorban a közéleti témák, azon belül a politika, a közgazdaság és a nemzetpolitikai témák érdekeltek és ezeken a területeken vállaltam szervező munkát is. Nagyon nagy dolognak tartottam és tartom, hogy a mórás szakmai esteknek köszönhető en lehető ségünk volt találkozni az adott idő szak meghatározó politikusaival, közgazdászaival, közíróival, történészeivel, szociológusaival. Azáltal, hogy a Mórába eljöttek elő adást tartani mind a konzervatív, mind pedig a baloldali vagy éppen a liberálisnak nevezett politikusok és köz- vagy újságírók, a manapság unortodoxnak és ortodoxnak, akkortájt növekedéspártinak, illetve egyensúlypártinak nevezett közgazdászok, vagy például a klasszikus illetve a kettő s honfoglalás elméletet képviselő történészek, sikerült a dolgokat több szemszögből is megvilágítani. Ez hatalmas segítséget jelentett egy a világra nyitott, kíváncsi és a mindennapok mű ködési logikáját megérteni akaró fiatalembernek ahhoz, hogy ezt a tudást saját értékrendjével ötvözve kialakíthassa saját véleményét, amelynek megfelelő en élni és dolgozni kíván. Később, első sorban a 4-es szoba emberanyagára építve indult el a Szegedi Társadalomtudományi Szakkollégium szervezése, amihez komoly segítséget nyújtottak a már mű ködő budapesti szakkollégiumokkal (Rajk, Bibó) kialakított kapcsolatok. Nagy öröm számomra azt hallani, hogy mai Móra kolesz életében meghatározó

az 1996 környékén megalapított, első vidéki szakkollégium, melynek megalapítását számos vita és akár személyes konfliktusok is öveztek. Kellemes az érzés, hogy mindehhez legalább egy kicsi közöm nekem is volt. Nagy köszönet illeti az akkori kollégiumi igazgatót, Erdélyi Ágneszt, aki annak ellenére, hogy politikai irányultsága számunkra egyértelmű volt, erről a különböző beszélgetések és viták során nyíltan beszélt, teret adott minden nézet és irányzat megjelenéséneknek, sőt egyenesen biztatott bennünket, hogy aktív szerepet vállaljunk a kollégium szakmai életében.

Milyen emlékeid vannak a 4-es szobáról?

Az akkori 4-es szoba híres volt az ott lakók szakmai munkában vállalt szerepéről és hírhedt volt a szórakozási, „kikapcsolódási” szokásairól. Emlékeim szerint, legalább két alkalommal álltunk a kollégium vezetése előtt a kollektív kicsapás veszélyétől fenyegetve, a túlzásba vitt szórakozási szokásainknak köszönhetően. Nagyon összetartó, együtt bulizó társaság voltunk. Többnyire a más szobákban lakók, vagy külsős cimborák is a mi kezdeményezésünkhöz csatlakoztak és ilyenkor gyakran szabadultak el az „érzelmek” is.

Szerinted létezik-e mórás szellem?

Kollégiumi létünk során meghatározóak voltak a Móra környékén található szolgáltató intézmények, a kolesz mögött a csak Ragyásnak nevezett italdiszkont, az utca végében a Pocakosnak nevezett kocsmá, a Sanyinak nevezett Fásor vendéglő, vagy éppen a Non-egérnek elnevezett éjjel-nappali

bolt. Külön öröm volt, hogy valamikor 97 körül kinyitott a kollégiumi büfé is, amit a kollbiz kezdeményezésére Peti hozott létre. Komoly forgalmat köszönhetett nekünk, de ha jól emlékszem első sorban nem a chipset, kenyeret és csokit vásároltunk. A Morgillák, a kollégiumi bulik fontos események voltak, azonban ezek emléke homályba borul és külön öröm, hogy akkor még nem léteztek digitális fényképező gépek és kamerák. Rossz nyelvek szerint, a kollégista lányok körében is viszonylag népszerűnek mondható voltam, de engem legfeljebb az ismerkedés vágya hajtott. Minden mást tagadok. Komoly szerepet játszott életünkben a csocsózás, bajnokságot is szerveztünk, ahol általában a 4-es szoba két csapata játszott a döntő t. Akkoriban azt mondtuk, hogy annyi energiából, amit a csocsóba fektettünk, akár egy újabb diplomát is szerezhettünk volna, de egy másik nyelvvizsgát mindenképpen.

1997-ben, azért mert szakkollégista voltam, beköltözhettem az újonnan átadott 5-ik szinten található szobába, ami egy teljesen más életminő séget nyújtott. Csak ketten laktunk a szobában, ahol külön zuhanyzó és mosdó volt, sokan irigyeltek ezért akkoriban. Legfeljebb a nyári forróság volt nehezen elviselhető. Nem tudom, hogy az azóta eltelt idő szakban felszerelték-e a szobákat légkondicionálással.

Hogy létezik-e külön mórás szellem, nem tudom megmondani. Az én életemben mindenképpen meghatározó az ott eltöltött idő szak. Azóta több személlyel is találkoztam, akikről utólag kiderült, hogy szintén voltak mórások. Ők szinte kivétel nélkül remek EMBEREK és ez azért mégsem lehet csupán véletlen mű ve!

Egyértelmű en igen! Eleinte, amikor már nem voltam mórás, ha tehettem és Szegeden jártam, igyekeztem mindig útba ejteni a Mórát és felkeresni néhány még ott lévő barátot. Kovács Attila azóta is biztos pontnak számít. Nagy megtiszteltetés, hogy már én is voltam a Mórában meghívott elő adó! Azonban ha a feleségre nézek, vagy legjobb barátaim némelyikére gondolok, összeköt bennünket a Móra. Egy szomorú apropó kapcsán – 2008-ban elveszítettük az egyik legjobb nem mórás, de szegedi barátunkat, Lóczi Tibit, aki gyakori vendég volt a Mórában – minden év augusztusában találkozunk a régi barátok Szegeden. A temető meglátogatása után benézünk a koleszba, alkalom adtán a Mórában is szállunk meg. Tavaly a gyermekeinket is elvittük a Mórába és megmutattuk nekik, hogy hol találkozott elő szőr anya és apa.

Szakáli István Loránd – Lóri

*

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

1992 és 1998 között laktam a Mórában.

Milyen szakmai programokat szerveztél, miként látod a szakkollégium létrehozását, szerepét a Móra életében?

Abban az időben, amikor a Mórába kerültem, első sorban kortárs írók, költők nagyon hangulatos estjeit rendezte Erdélyi Ágnes igazgatónő. Először egy előadássorozatot szerveztünk, Mayer János segítségével, melyre a rendszerváltás jeles szereplőit hívtuk meg (Kiss Gy. Csaba, Kőszeg Ferenc, Elek István, Stumpf István, stb.), amihez a Soros Alapítványtól kaptunk támogatást. Ezt követően Hafner Zoltán – akkori kollégiumi tanár – vezetésével Pilinszky János munkásságával foglalkoztunk egy féléven át. Ekkoriban a kollégiumi bizottság titkára voltam, és hosszas viták során új Szervezeti- és Működési Szabályzatot dolgoztunk ki, mindhárom kollégium számára. A kollégiumi bizottság a közösségi és kulturális élet szervezésére is nagy energiákat mozgósított (4szintközt újság, büfé és kávézó kialakítása, kortárs magyar filmek gyűjteményének erősitése, rendszeres filmvetítések, bulik, csocsóbajnokságok). Ebben az időszakban jött vissza Kovács Attila a Mórába kollégiumi tanárnak, és vele kezdtünk el dolgozni azon, hogy magasabb szintre, szakkollégiummá kellene szervezni a meglévő előadássorozatokat, szemináriumokat. Budapesten felkerestük Chikán Attilát, a Rajk László Szakkollégium akkori igazgatóját, hogy segítsen nekünk ebben a folyamatban, majd meghívott bennünket Lakitelekre, a szakkollégiumi találkozóra. Ezzel egy időben történt a kollégium tetőterének kialakítása, ahol elindult a szakkollégium. Ahogy közeledtem a tanulmányaim befejezéséhez, és a szakkollégium vezetése is átalakult, némi vita után háttérbe kerültem. Nagy örömmel tapasztalom, hogy a szakkollégiumi álmok az utóbbi években valósággá váltak, és sokszínű, színvonalas szakmai, kulturális kurzusokon, programokon vehetnek részt a kollégium lakói és magam is tarthattam nekik előadásokat.

Milyen élményeid, sztorijaid vannak a kollégiumhoz, a 4-es szobához és az V. emelethez kapcsolódóan, szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen, hogyan értelmezhető?

Az élményeimet és emlékeimet napokon át lehetne mesélni, amikor találkozunk a fiúkkal, ezeket rendszerint meg is emlegetjük. Az egymás megviccelésének hihetetlen tárházát tudtuk felvonultatni és a 4-es szobában

minden este történt valami. Szóval gondtalan, tartalmas, szép évek voltak. A Mórás szellemiség számomra a közösséget és barátságot, a kulturális nyitottságot és az értelmiségi vitákat, beszélgetéseket jelenti ma is. Ezt kaptam a Mórától és ennél többet nem is adhatott. Az itt kötött barátságok a mai napig mű ködnek, rendszeresen beszélünk, találkozunk. Sajnálom, hogy a szobátársaink egy része mára eltávolodott, de a barátság fenntartásához energiákat kell mozgósítani, e nélkül nem megy, és mindenkinek magának kell eldöntenie, hogy mit tart fontosnak az életében. A Mórának köszönhetem azt is, hogy elindított egy értelmiségi, kutató pályán, nyitottá tett a kulturális értékek és a másik ember felé. Ma is ez a felső oktatás egyik legfontosabb feladata és a Móra ezt adta, ha nyitott volt rá az ember.

Érzed-e azt, hogy a világ végéről is valami „visszahúz” a Mórába, ha igen vajon mi?

Igen, mindaz, amit eddig elmondtam. Természetes, hogy az ember felelősséggel tartozik azokért az intézményekért, melyektől útravalót kapott az élethez, ezért bármikor szívesen jövök vissza a Mórába és segítek, ahol tudok. Nem mellesleg, ha a többiek, a régi barátok, ismerősök is itt vannak és találkozunk az nagy öröm és jó alkalom a beszélgetésre, az emlékek felidézésére.

Rigó Róbert

Milyen szakmai programokat szerveztél, miként látod a szakkollégium létrehozását, szerepét a Móra életében?

Bölcsészhallgatóként én magam is szerveztem szociálpszichológiai tárgyú előadásokat, pódiumbeszélgetéseket a szakkollégiumban. Úgy emlékszem, hogy a programokat igen sokan látogatták, azok is, akik más szakirányon tanultak, de mégis felkeltette az érdeklődésüket a téma. A Móra Szakkollégium ereje éppen abban állt, hogy egyrészt jól kiegészítette az egyetemen tanultakat, másrészt további kérdéseket vetetett fel, párbeszédre, értelmes vitára ösztönözve az oktatókat, hallgatókat. És nem utolsó sorban a

szakmai műhelymunka mellett erős közösségformáló erővel is bírt a szakkollégiumi munka.

Milyen élményeid vannak a kollégiumhoz, kapcsolódóan, szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen, hogyan értelmezhető?

Sokat gondolkodtam azon, hogy ebben az internet és okostelefon uralta világban vajon hogyan tudom elmagyarázni a gyermekeimnek, hogyan éltünk mi a Móra Kollégiumban – ahol a folyosó végi telefonfülkében hetente egyszer egyelőre megbeszélte időpontban hívtak minket a szüleink, és SMS helyett a folyosói hirdető táblán üzentünk egymásnak, hogy mikor és hol találkozunk, és mégis minden fontos dolgot elmondtunk egymásnak – arra jutottam, hogy inkább elviszem őket, és megmutatom a „Helyet”, ahol „fel nőttem”, és mégis kicsit gondtalan gyerek maradhattam. Így már együtt szívtuk magunkba én újra és megint, őket először, de remélem, nem utoljára a „Móra éthoszáét”. A falak, a lépcső, az ajtó pont ugyanolyan, mint 15 éve, ismerős arc már alig, de ismerős helyzetek tömkelege zúdul rám. Na, ez a Móra szellemissége... amely egyrészt az egyetemista létből fakad a maga felelősen, fiatalos, jókedvű varázsával, de ott van az elvitathatatlan felelősség is, hogy itt gondolkodni, tudni vágyó, leendő értelmiségiek élnek, akiket formálné néhány év, hogy aztán majd ők alakítsák a jövőt.

A képek ismerősek, hiszen minden mórás átélte, de mindenki egy kicsit máshogy: a 34-es szoba nyári hófényben lecsavarozott ablaka, a sokszor klubhelyiségnek használt tanuló, a tükör a lépcső fordulóban, ahol mindenki megnézte magát, a büfé, ahol először ittam málnás Apentát, és a porta, ahol árgus szemekkel figyelték, ki látogat kit...

És hogy mi húz mindig vissza a koleszba? Azon túl, hogy későbbi férjemet, és gyermekeim apját is a Mórában ismertem meg, van egy csíkos blúz is, amelyet egy mórás lánynak kölcsönadtam anno, még nem kaptam vissza...

Kurucz Éva

Egy kicsit a sors iróniája, hogy néhány év számítógéptermi működést követően a szoba újra szakkollégiumi szemináriumként funkcionál, igaz a kulcsát bármely kollégista felveheti.

Folyóiratolvasó

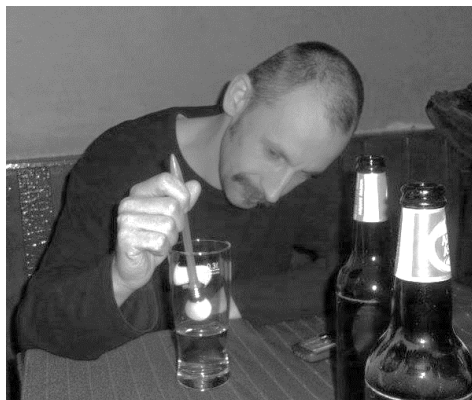
Talán a legnagyobb karriert a kollégiumi közös helyiségek közül a magasföldszinti olvasó futotta be. Egészen a '90-es évek közepéig egyszerű tanulószoba volt, néhány székkal és asztallal. Egyedül Morgillák idején kapott nagyobb szerepet, ugyanis itt rendezték a „Pali bácsi” sörivó versenyt, mely a Morgilla egyik betétrendezvényeként komoly presztízsű eseménnyé nőtte ki magát. A Pali bácsi forgatókönyve nem volt túl bonyolult, egy órán belül kellett minél több üveg sört meginni. A győztesek általában két számjegyű eredményt értek el, így tisztelegtek a névadó pocakos kocsmáros (vendéglős) előtt. A tanulóból '96 után vált könyvtári olvasóterem, először csak szakkönyvek kerültek a polcokra, majd, miután a könyvek szép lassan eltűnőgettek a polcokról, folyóirat olvasóként működött tovább. Ma előadóterem, ahol számos folyóirat megtalálható, sokan csodájára járnak a szabadpolcról levett közel százötven éves kiadványoknak (A Századok összes száma 1867-től elérhető az olvasóban). Számos kiváló előadó megfordult a kis előadóteremben, és a politikai pártok ifjúsági tagozatai is kellek ihletet éreztek, hogy itt tárgyalják meg a magyar közélet megoldandó problémáit. Itt alakult újjá a szegedi Fidelitas, innen indult útjára (pontosabban a szemközti Nyugiba) a Jobbik, amely akkor még az összes jobboldali párt ifjúsági közösségét jelentette, itt tartotta üléseit a LIFT (Liberális Fiatalok Társasága), és olykor, ha éppen nem volt máshol helyük, a Societas is bekéredzkedett a terembe. Az olvasó nyitott és plurális volt, az ezredforduló politikai történéseinek izgalmas kis szigete. A szakma és a politika mellett a kollégium öntevékeny csoportjai is gyakran vették birtokukba a szobát. Itt rendezkedett be a kollégiumi rajzkör, és tartotta szerkesztő ségi üléseit a kollégiumi újság, a Móra Nyúz. A ma sajnos tetszhalott állapotban lévő, hajdan oly sikeres csoportokról nyilatkozzanak a közismert vezetők és publicisták. Mátéffy Attilát, a kollégium egyik legendás alakját (akinek esetében egy pillanatra fennállt a lehető ség, hogy apa és fia egyszerre legyen kollégista egy szobában, de ez az esély elbukott) a rajzkörrel és a kiállítással, Pintér M Lajost a szegedi médiavilág egyik közismert és meghatározó alakját, valamint Salamon Dórát a Móra Nyúzról, a kollégium hírvivőjét, a honlapszerkesztő publicistát, jelenleg muzeológus Illés Andrászt pedig kollégiumi élményeiről interjúvolom. Személyükben és tevékenységükben a kollégium szelleme is megmutatkozhat.

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

2006-ban vettek fel az SZTE-BTK Néprajz BA levelező szakára, de aztán hamar rájöttem, hogy nem jó üzlet levelező hallgatónak lenni: se ösztöndíj, se

komolyság, se kollégiumi hely. Így aztán valamikor október vége, november eleje táján kérelmet nyújtottam be Forgács Tamás oktatási dékánhelyettes úrnak, amelyben kértem a nappali szakra való átsorolásomat. Mihelyst ez sikerült, jelentkeztem a Móra Kollégiumba, mivel addigra már tájékozódtam a szegedi lehető ségekről, s hogy hova érdemes; Varga Sanyi és Csempesz Peti barátaim, akik akkoriban még a koliban laktak, a Móra Kollégiumot ajánlották, s én nem kételkedtem a szavuk hitelességében; ráadásul Petinél pár alkalommal már addig is megszálltam (ezt ne írjátok le, ha nem szeretnétek nyomtatásban is látni). Aztán a második félév kezdetével, talán 2007 februárjában be is költöztem az 1-es szobába. Ott is maradtam majdnem végig, talán egyszer kellett kényszerű ségből a másik oldalra költözni, amikor visszajöttem valamilyen külföldi ösztöndíjamról, nem is emlékszem, az hányas szoba volt, mert annyira nem laktam máshol, csak az egyesben. A Gerzson-Marci-Ottó-szoba. De az egyesben aztán három ágyon is az évek során, változó szobatársakkal, de néhányukra örökre meleg szívvel fogok emlékezni. Na, Bálint. Ő volt az, akivel az első pillanattól az utolsóig együtt laktunk. Egyetlen veszekedés nélkül; mondjuk ez neki köszönhető, nem nekem. Mai napig úgy köszönünk egymásnak, hogy: DAI! Ezt a töri-szakosok értik, más nem hiszem. De nem is lényeges. Bebes Árpi. Meséljek? Szerintem még Tápén is ismerték Árpi gyöngéd ajtókezelési szokásait. Egyszerű en nem volt kegyelem. Csókás elvtárs, a munkásmozgalmista. Komolyan, ő a fő szerkesztő je, vagy mije a Munkások Újságának. Múltkor találkoztunk Pesten egy kocsmá előt t a Klauzál téren, nagyon jól beszélgettünk. Máté (Csókás – a szerk.) volt az örök ellenálló a szobában. Tántoríthatatlan, ilyen én még nem láttam, komolyan. Mindig csak olvastam az ilyen arcokról, egy Rejtő -könyvben simán elérne. Tank érkezéséről Bálint értesített email-ben, amikor Ulánbátorban voltam részképzésen, mert vele még akkor is folyamatosan tartottam a kapcsolatot. Mondja, illetve írja, jött egy gyerek az „egyesbe“, csak tankokat rajzol. Állandóan. Minden tanknak fejből tudja a nevét, típusát, mittudomén, leánykori nevét, mindent. Na, gondoltam, meg vagyunk mi áldva, hogy fogom én ezt elviselni. Aztán hazajöttem, és ő lett az egyik olyan figura, akire mindig jó szívvel fogok emlékezni. Csókás elvtárs, Bálint gazda, Tank, velük laktam a legtöbbet. Meg Árpival. Árpi, aki nem csak a nyílászáróknak volt szakavatott mestere, azon az eltántoríthatatlan véleményen volt mindvégig, hogy az alvás az kispolgári csökevény. Egészen reggelig, amikor mi elmentünk órákra, ő meg lefeküdt aludni. Éjjel zajongott, lehető leg minél hangosabban, babrált Bálint számítógépével, aztán amikor mi hazaértünk délután, ő már megint

ében volt. Ez így ment évekig. Mi voltunk a pöcsök. Szóval az egyes szoba felejthetetlen, de nyilván így van ezzel minden más szoba egykori és mai lakója, hogy a saját szobájának a történetei felülmúlhatatlanok. Másfél év Ankara, fél év Ulánbátor, ezeket az idő szakokat leszámítva 2012 nyaráig laktam a Mórában. Az évre nem emlékszem annyira, de az utolsó pillanatra igen. Egy életre bevéső dött az emlékezetembe. Cipeltem le a bedobozolt és a bedobozolatlan cókókjaimat a Móra-lépcsőn, várt egy lány a kocsival, oda kellett lehordanom, mentünk utána Pestre, s a lépcsőn ültek páran Mórások, mint szinte mindig, valami júniusi napsütéses péntek lehetett, vagy ilyesmi. És kezemben valami hülye kartondobozzal, tele a rongyaimmal, vagy a könyveimmel megyek le, és Fári Ádi kérdezi a lépcsőn ülve, hogy van-e egy cigim. Soha nem volt. Akkor azt hiszem,

volt egy fél doboz előző éjjelről az ingzsebemben. Letettem a kartondobozt, visszamentem a lépcsőn, és otthagytam neki a fél doboz cigit. Nem azért mesélem, hogy lássátok, milyen májer gyerek vagyok én, mert ilyen talán soha nem fordult elő a bruttó hat év során, amit Mórásként töltöttem, hogy fél doboz cigiket osztogassak, csak valahogy akkor ez így jött ki jól. Nem gondolkodtam rajta, csak láttam, hogy nálam van, megyek el, Ádi marad, szívja el ő. És azt hiszem, ez volt az utolsó élményem még Mórásként. Akkor beültem a lány kocsijába, talán még kiintheztem a kocsiból, valószínűleg másnaposan, nem tudom, s elhajtottunk. Azóta voltam már a Mórában, jó hosszú éjszaka volt az is, de ezzel a fél doboz Ádinál hagyott cigivel szüntettem meg Mórásnak lenni. De azért az vagyok még most is, ugye? ;-)

Hogyan kerültél kapcsolatba a rajzkörrel, milyen élményeid, emlékeid maradtak róla?

Ennek, legalábbis szerintem, érdekes története van, amit talán még Attila (Kovács Attila) sem ismer részletesen. Mivel ekkor én már 34 éves voltam, két gyerekkel és munkahellyel Budapesten, az egyetemi tanulmányok mellett valami pénzkereset után kellett néznom. Ehhez jó lehetőség lett volna, ha korábbi képző művészeti tapasztalataimat (öt év alkalmazott grafikai és

festészeti tanulmányok, színházi díszletfestészet, magán rajztanítás, grafikai és festészeti munkák) kamatoztatva festménymásolásból keresném a kenyerem. Akkoriban volt is egy ilyen lehető ségem, egy ezzel komolyan foglalkozó festő munkájába kellett volna besegítenem, s Jack Vettriano képeket másolnom, olaj, vászon. Na, ehhez kellett volna egy helyiség, s ekkor merült fel elő szőr, hogy mi lenne, ha elindítanék egy rajzkört a Mórában, s annak a helyiségét használnám erre a munkára is. A rajzkörhöz az eszközeim (rajzbakok, cerkák, rongyok, lepedő k) részben megvoltak, s aztán, amikor felvettem a lehető séget Attilának, helyiség is került. Amint beindult a Rajzkör, jelentkeztek vagy ötvenen. Lehet, hogy csak harmincan, de a félszáz jobban hangzik. Szóval sokan. Asszem, annak a listának a hatására változott a helyiségünk az emeleti olvasóra, amely a korábbi zugunknál lényegesen nagyobb volt, de erre már nem emlékszem pontosan. Na, vakartam a fejem, hogy fognak elérni harmincan (asszem, tényleg harmincvalahányan voltak) a teremben. Lementem az első kurzusra, s tényleg tele lett a terem; lányokkal. Nem tudom, ez a képzet hogy terjedhetett el, hogy rajzolni csak lányoknak szabad, de ez aztán végig megmaradt. Arányról, ugye nem beszélhetünk, mert 33-0 volt a lányok javára. Bánni mondjuk nem bántam, de érdekes élmény volt ez az első alkalom. Aztán a másodjára már csak a fele jött el, s utána be is állt az öt-tíz rajzolás létszám. Na, az aztán igazi műhelymunka volt! Nem a Rajzkör fényezése miatt mondom, hiszen nekem ehhez a tényhez semmi közöm nem volt, de néhányan igazi csillogó tehetségek voltak. Különösen hárman álltak hozzám közel a rajzegyéniségükkel, és aztán egy negyedik lány is csatlakozott hozzájuk. Talán mondhatok keresztneveket is? Csilla, Gyöngyi, Sára és Andi, majd egy kicsit később Edit, de nem szeretnék megbántani senkit azzal, hogy kihagyom ő ket, Anna is ott volt egy darabig. Mindannyiuknak más volt az egyénisége, de még a rosszabb rajzaiknak is volt íze. Nekem ehhez semmi közöm, ez belülről fakad. Fejlesztteni lehet, sokat is, de egy egyéniséget kiölni reményeim szerint, egy egyéniséget teremteni meg bánatomra nem lehet. Pizok jó melókat szállítottak hétről hétre, s tényleg Rajzkör lett belő le, nagybetű s. Ő k tették azzá. Aztán már nagyon hamar a Kollégium is segített minket, hogy még jobbak legyünk, pályáztunk az egyetemnél támogatásra, így lett aztán lámpánk a bevilágításokhoz, több is, tudtunk már súrolt fényeket is elő állítani, akvarellünk, pasztellünk, olajkrétánk, terpentínünk, Ingres papírjaink, tudtunk már egyes technikás cuccokat is csinálni, szén, fixatív, ceruza, rajztáblák; otthonról hoztam kancsókat, a piacon vettünk gyümölcsöket

csendélethez, egyszerű en nagyon beindult. Állati jól éreztem magam közöttük. Nem tudom, pedagógiailag helyes-e, de ezekről a lányokról pár szót szeretnék külön-külön is szólni, mert Ők voltak a Rajzkör. Sára rövid ideig járt csak, egy ösztönös zseni volt a csaj, tépte, szakította a papírt, aztán hamar el is tűnt a körből. Sajnáltam, hogy nem tudok neki többet nyújtani, mert szerettem volna, ha tanulnak a többiek tőle. Csilla aztán, amikor Erasmus-ösztöndíjjal

kimentem Ankarába tanulni, átvette tőlem a Kört, ő pályázott, s nyert újabb támogatást eszközökre, ő vezette hivatalosan is ezt a csodálatos Workshopot. Ő eleinte nem bízott eléggé a rajztudásában, pedig már első alkalommal is látszott, hogy jó keze, jó agya van. És aztán egyre jobb lett.

Egyszerűen ott, a Móra Rajzkörben nem lehetett rossz melót csinálni. Addig

gyötörte mindenki a sajátját, míg jó nem lett. Meg még jobb. Ezt a keveset talán sikerült átadnom nekik, hogy minden rajzzal lehet valamit kezdeni, még a legrosszabbul sikerülttel is. Szerettem Csilla rajzait; felismertem őket, s felismerném még ma is, évek után is. Gyöngyi; na, ő volt a másik született tehetség. Finom munkákat szállított, otthon is rajzolt, ezzel lenyűgözött. Nem csak a Rajzkör négy-öt órája idejére érdekelte a dolog, hanem ez benne volt a szívében-lelkében, a sűrűállományában. Bár közelebb állt Csilla munkáinak a logikája ahhoz, amit én addig a rajzról gondoltam, de Gyöngyinek mentek gyorsabban a dolgok. És remélem, hogy nem csak így hiszem, de tán mindketten jobbak lettek az olvasóban eltöltött órák által. Kíváncsi lennék, most miket rajzolnak, rajzolnak-e egyáltalán. Andi egyszerűen nem lehetett irányítani, ment mindig a feje után. Aztán egy idő után feladtam, és milyen jól tettem! Vastag, izmos rajzokat csinált, tele energiával! Nála láttam a legnagyobb fejlődést az évek során. És aztán egyszer felmerült a halvány esélye, hogy talán lehetne egy csoportos kiállításunk; akkor én már talán diplomáztam, vagy megint mentem Törökországba, már nem emlékszem, de nem nagyon volt időm semmire. Mondtam Andinak, hogy figyelj, ezt nektek

kéne megszerveznetek, mert nekem erre nincs időm. Kicsit lelkiismeret furdalásom volt emiatt, mert éreztem, hogy ezzel azt mondom: vergő djetek ti, mert ebből úgysem lesz semmi. És aztán jött Andi megint, hogy ezt intézte el, azt intézte el, aztán hívott, hogy ehhez kéne egy aláírás, ahhoz kéne, és egyszer csak beállított, hogy lesz hely, lesz passzpartú, lesz minden. Nem akartam hinni a szememnek, a fülemnek; ez a lány mindent elintézett, ajtókat döngetett, minden összejött, és lett egy zseniális kiállításunk, amit Ági néni nyitott meg a magasföldszinti folyosón. Imádtam azokat a melókat, amik kikerültek. Jobb lett a folyosó tőlük, és utána szerettem figyelni a kollégistákat, akik a képek előtt pusmogtak, hogy ez de jó, az olyan, mintha Cézanne csinálta volna, ilyet én is tudnék, stb. Szép lezárása volt egy korszaknak, bár én nem éreztem akkor, hogy ennek vége lesz nemsokára. Amikor Mongóliában voltam, 2010–2011-ben, Erika vette át a Kört, és emlékeim szerint ő is nyert támogatást hozzá, s lelkesen nyomta, ami az egésznek a lényege. Mivel őt az Altajisztika szakról már korábban ismertem, s kedveltem, plusz tudtam, hogy jól és szívesen rajzol, sajnáltam, hogy vele nem tudtam együtt dolgozni. Utánam aztán Tank csinálta tovább, bizonyára igazán jól, de erről már ő tudna mesélni.

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz, az 1-es szobához kapcsolódóan, szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen mit lehet róla tudni, esetleg találkozál-e vele?

Hát, mórás szellem, az baromira létezik. Én egy rakás gyerekkel beszéltem Szegeden, főleg amíg ott éltem, de azóta is találkoztam arcokkal, akik máshol laktak. No chance, a Mórát nem lehet „beelőzni”. Ennek nyilván egy csomó összetevője van, de szerencsére ezt nem kérdeztétek meg. Az biztosan jót tesz a Mórának, hogy itt van a park közel. Kicsit olyan Újszegeden élni, mintha nyaralóövezetben lenne az ember. Ezen igazából sosem gondolkoztam, csak most, hogy ezt a kérdést kaptam. Szerettem reggel a zsúfolt buszon állni, vagy hazagyalogolni a hídon, a parkon át. A Mórában tényleg lehetett jó arcokkal találkozni. Némelyiküktől idegbajt kapott az ember, de jó volt este beesni a szobám ajtaján, és a röhögő fejeket látni, hogy ez a barom, vagy a másik mit csinált már megint. A tanulóban mindent lehetett, csak tanulni nem, de még ma is mosolyra görbül a szám, ha eszembe jutnak az ott töltött órák. Éjjel kettőig ültem ott az oszmán-török szövegek fölött. És hallgattam a büféből felszűrődő, ne eufemizájunk: feláramló hangokat. Eséseket, csuklásokat, ajtócsapódást, valami csöpögést, röhögést. Egyszerűen úgy lett megtervezve a tanuló, hogy az ott próbálkozó még egy plusz nehézséggel tanuljon meg megküzdeni. Ha most kéne beülnöm, akkor is tudnék ott, ebben a tanulásra

teljesen alkalmatlan helyiségben tanulni. Mórás szellem. Azért mindannyian egyetemisták voltunk, volt valami kis tartás bennünk. Igyekeztünk nem nagyon elvetemültek lenni, ez néha sikerült is. Nem tudom, itt most meg kéne-e említenem a programokat a Mórából, amiken részt vettem. Sütisütő -verseny, borkóstoló, Morgillák. A büfé; egy török kulturális sokkot kapna attól, hogy van egy kollégium, ahol lányok és fiúk vegyesen vannak, alkoholt árusító büfé is van benne, s mégis komoly koponyák laknak, dolgoznak benne. Nem magamra gondolok. Inspiráló szellem. Mindig kirázott a hideg a nyakkendő nek még a látványától is; a Móra Kollégium, vagy ahogy mi hívtuk, a Mórakoli egy olyan tudományos mű hely, ahova nem kell nyakkendő t kötni. Otthon voltam a Mórakoliban.

Érzed-e azt, hogy valami „visszahúz” a Mórába, ha igen vajon mi?

Hú, nagyon. Azt szerettem a Mórában, attól a pillanattól kezdve, amikor megismertem ezt a szellemet, hogy valami mindig zajlik itt, valami mindig vibrál a levegő ben. Lehet, hogy csak utólag látom így, erről l persze másokat is meg kéne kérdezni, de ezt most kérdeztétek meg, s ezúttal tő lem, s most én így emlékszem vissza ezekre a dolgokra. Másrészt a Móra nem volt egy arisztokratikus hely, kiegyenlítette a különbségeket, úgy értem, a benne lakók társadalmi különbségeit, és az állandó viták, programok, együtt létezés által csiszolta össze a lakóit. Nem akarok semmi rosszat mondani más kollégiumokról, de hallottam sztorikat olyan helyekről, ahova nehéz volt bekerülni, s pont olyan is volt benne lakni. Hát nekem egy pillanatig sem volt nehéz a Mórában laknom. Pedig idő sebb voltam a többségnél, ugye én 34 évesen kerültem be, de nagyon sokat tanultam a 18-30 éves “kölyköktől”. Mindenki értett valamihez, s mindenki máshoz. Megoldották a béna gondjaimat mindig: biztonságban voltam, tényleg. S akárhányszor visszatérek, azt látom, hogy olyan arcokkal is összefuthatok, akik hozzám hasonlóan már régen nem laknak itt. Tehát ő k is visszajárnak. Nem tudom, mi lesz, majd ha már senkit nem fogok ismerni innen. Az rossz érzés lesz. Bálint még itt van. Bálint, ne menj sehova!

Mátéffy Attila

*

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

1998 szeptemberében költöztem be első éves történelem–német (tanári) szakos hallgatóként az SZTE Móra Ferenc Kollégiumba. Ezt megelőzően a felvételi idején is bent töltöttem már egy éjszakát, és ízelítő t kaptam belő le, milyen nagyszerű közösségi élet jellemzi a kollégiumot – Nádasi István (persze akkor még nem tudtam, hogy ő az) és társai kommentálásában, üvöltésében, tombolásában élvezhettem végig a vendégszobából az argentin-angol foci vb-nyolcaddöntőt: nem volt olyan perc, hogy ne tudtam volna, mi történik a pályán. :-). Szép felvezetésként szolgált ez a következő tíz évhez, hiszen 2008 nyaráig élveztem a kollégium vendégszeretetét. A hosszú idő alatt azért én is megpróbáltam viszonzni ezt a szeretetet, és amennyire energiám engedte, hozzátettem a Móra közösségi, szakmai és sportéletéhez.

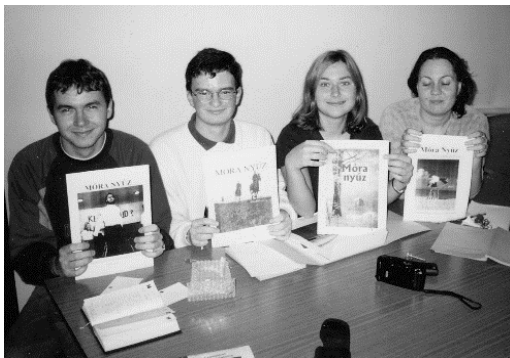
1998-tól 2003 nyaráig az akkor legendásnak számító 9-es szobában laktam együtt olyan kiválóságokkal, mint Nádasi Gabó, Dékány Zoltán, Szalai Zsolt, Kovács Ferenc (A részleg, ezt színesítettem magam is), Holler Attila, Nyíri Zoltán, Hegyesi László, Simó Zsolt, Hegyi Attila, Tasnádi Dániel és Kovács Gábor (B szekció). 2003 őszén költöztünk fel az V. emeleti 1-es szobába párommal, Nagy Katalinnal, aki azóta a feleségem, a gyermekem édesanyja. 2008 nyaráig lehettünk a kollégium szeniorai Erdélyi Ágnes igazgató, Kovács Attila kollégiumi tanár és a mindenkori kollégiumi bizottságok jóvoltából. 2008. augusztus 31-én (erre a dátumra pontosan emlékszem, mert mi rettentő módon sürgöttük már a két hónapot csúszó lakásfelújítást, az V/1-be érkező k pedig teljes joggal bennünket...) költözünk ki – no, nem mentünk messze, egy sarokkal arrébb vettünk lakást, tehát nem tudtunk elszakadni a Móra vonzásától.

Hogyan kerültél kapcsolatba a Móra Nyúzzal, milyen élményeid, emlékeid maradtak róla?

1999 őszén barátaim rábeszéltek, induljak el kis csapatuk tagjaként a kollégiumi bizottsági választáson. Magam is meglepődtem rajta, de másodévesként beválasztottak a kollégiumi bizottságba, ahol a szakmai programok, történelmi, közéleti tematikájú rendezvények szervezésében való részvétel mellett az újságszerkesztés feladatát vállaltam magamra. Ha jól emlékszem, akkor éppen hosszú idő óta nem működött diáklap a Mórában, és a kollégium vezetése az új bizottsággal együtt arra törekedett, hogy felélessze a régi hagyományokat. Szalánczy Dorkával, kollégiumi bizottsági társammal közösen fogtunk bele a lap készítésébe, melyet Móra Nyúznak kereszteltünk.

Három évig, 15 megjelenésen keresztül (fő)szerkesztettem az újságot, de persze azt követő en is (örömmel!) írtam bele, amikor csak tudtam.

Rengeteg emléket, élményt őrzök erről a munkáról, nagyon nehéz kiemelni ezek közül néhányat. Megszámlálhatatlan éjszakát virrasztottunk végig Pap Dániel és Vernyik Zénó tördelő szerkesztő barátaimmal Erdélyi Ágnes igazgatói irodájában – igen, akkoriban az ő igazgatói számítógépén készült az újság, hiszen még nem volt mindenkinek minden egyes

szobában saját laptopja, gépe, internetelérése. Tényleg éjszakákban mértük az időt, tekintettel arra, hogy nap közben egyéb teendőink miatt nem tudtunk az újsággal foglalkozni. Bár a fáradtságtól sokszor már alig láttunk (itt cseng a fülemben, ahogy Dani azt ismételteti: „Ölögem van!”), minden egyes számot a lehető legnagyobb lelkesedéssel és alaposítással állítottunk össze. Odafigyeltünk arra, hogy mindenről beszámoljunk, ami a kollégiumban, a kollégistákkal történik, bemutattuk azokat a lakótársainkat, akik valamiben kitűntek közülünk, emellett kitekintettünk az egyetem, Szeged, az ország és a nagyvilág történéseire, folyamataira is – akár több lapszámon keresztül nyúló, parázs vitákat is generálva. Élveztük, amit csinálunk, és nagyon sokat tanultunk belőle.

Kivételes idő szaknak tartom ezt a pár évet a Móra Nyúz életében, hiszen olyan szerzők írtak bele, akik néhány éven belül az országos vagy a helyi média ismert szereplőivé váltak, tehát innen indulva komoly pályát futottak be a sajtóban. Biztosan kihagyok valakit, attól elnézést kérek, de szeretnék azért elindítani egy kis felsorolást, érzékeltetve, milyen páratlan a névsor: Baji Anita, Bencze Mariann, Farkas Judit, Hegyi Áron, Horváth Nándor, Hraskó István, Illés András, Papp László Tamás, Parti Tamás, Veress Krisztina, Wéber Balázs mind-mind a magyar sajtó ismert, elismert szereplői lettek Móra nyúzos szárnypróbálgatásaikat követően. Lehet, hogy ilyen válogatott csapattal nem is volt olyan nehéz annak idején a Mórában kollégiumi újságot fő szerkeszteni? :-)

Jómagam is a Móra Nyúzzal köteleztem el végleg magam az újságírás mellett. A Móra Nyúz évei, örömei kötöttek végleg ehhez a gyönyörű szakmához, onnan kerültem a Szegedi Egyetem hetilap szerkesztő i székébe, majd tovább a Friss Újság napilaphoz, a Csongrád Megyei Hetilaphoz/Magyar Hírlaphoz, és 2008 tavaszán a SZEGEDma.hu hírportálhoz. Az azóta Csongrád megye egyik vezető sajtóorgánumaként jegyzett SZEGEDma.hu-t fő szerkesztőként még a Móra Kollégiumban indítottam útnak, az első néhány hónapban a kollégium V/1-es szobájában végeztem, illetve irányítottam a munkát, a kezdeti lépéseket – tulajdonképpen mondhatjuk, hogy a SZEGEDma.hu is a Mórában született. :-)

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz, a 9-es szobához kapcsolódóan, szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen, mit lehet róla tudni, esetleg találkoztál-e vele?

A kollégium, illetve azon belül a 9-es szoba olyan példamutatóan összetartó közösséget alkotott, melyre a mai napig csak szeretettel és nosztalgiával tudok visszagondolni. Elképesztő en sok jó emberi kapcsolatot, barátságot köszönhetek ezeknek az éveknél. A mórások mindig mórások maradnak, bárhová is veti őket a sors. A mórások mindig megkeresik és megtalálják a mórásokat. A mórások ott segítenek a mórásoknak, ahol csak tudnak. Nem egyszer kértem és kaptam én is segítséget, információt a „közös gyökerekre” hivatkozva, de ez fordítva is így megy: ha valaki azzal keres meg, hogy mórás (volt), nyert ügye van!

Emlékek, élmények? Máig feledhetetlenek a szakmai estek, a közéleti rendezvények, ahol az ezredforduló tájékán olyan hírességekkel találkozhattam, mint Bayer Zsolt, Bíró Zoltán, Lovas István, Schuster Lóránt, Waszlavik László vagy éppen Hermann Róbert, Romsics Ignác és Vékony

Gábor. Örökké emlékezetesek maradnak a kollégiumi bulik, az Indigó- és a További Magyar Hangok-koncertek. Az éjszakába nyúló heves, mégis baráti viták a közletről, a politikáról, az ország, a magyarság jelenéről és jövőjéről. A tervezett, de még inkább a spontán, szó szerint örökletes szoba bulik. A Buchholz-büfé kínálata. A COOP-os lötytyök, a búzakenyér és a megunthatatlan babkonzerv. A hajsza a mosógépkulcsok és a Nemzeti Sport után. A közös szurkolások a nagyteremben az olimpiákon, foci Eb-ken, vb-ken, BL-meccseken, a hatalmas sikerek és az óriási bukások, az ekstázis hangjai, a bánat könnyei. A vizsgaidőszakokhoz hozzá tartozó csapatépítő éjjeli „pótcselekvés” tévészések a „közösben”, a laza focizások, a vére menő focibajnokságok akár esőben, fagyban. A kollégiumi futsalcapat Gellért Szabadidő központbeli „menetelése” a megyei bajnokságban (minden szezonban nyertünk legalább egy meccset, mindig rúgtam egy gólt; Tarczay Áron a megye legjobb menedzsere volt, a szurkolótáborunk pedig leírhatatlan!)

Se szeri, se száma a 9-es szobához és lakóihoz fűződő sztoriknak! Nádasi Gabó utánozhatatlan nyezését és fergeteges röhögését, Tasnádi Dani minden buliban feltűnő plüssbirkáját és retró zakóját mindenki ismerte, aki azokban az években megfordult a Mórában, és aligha volt, aki nem tudta, mit jelent az ajtónkon a felirat: ÖVK. (Rendben, ha mégis fel kell oldani: Örök Vesztesek Köre.) Ha emlékezetem nem csal, mindenki rettegte focicsapatunkat, a Kiver Puhlt (névadó: Nyíri Zoli), de talán még inkább a már említett spontán „sikamlós” szoba bulikat (csumára tekert magnóval, zenei kínálat: az Egészséges Fejből a Rózsaszín Pitbullig, megfűszerezve az elmaradhatatlan Igazságot Magyarországnak! kazival a Bocskai Színpadtól), melyek után bizony ráfért a „közösre” nagytakarítás.

A legfontosabb, amit a mindennapok során a Mórában megtanultam, hogy a jó kollégista (szinte) semmin sem lepődik meg, és (gyakorlatilag) mindent kibír. Ezek a tulajdonságok az élet összes területén nagyon hasznos tudnak lenni!

Érzed-e azt, hogy valami „visszahúz” a Mórába, ha igen, vajon mi?

Igen, igen, igen! Minden nap úgy megyek el mellette, úgy tekintek rá, hogy tudom, a Móra falai életem egy darabját őrzik. Kvázi „gyerekként” érkeztem ide, itt lettem felnőtt, tulajdonképpen itt alapítottam családot, itt köteleztem el magam a hivatásom mellett. Kell ennél több?

Pintér M. Lajos

*

Két szó: itthon vagyok

(szigorúan szentimentális múltidéző)

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

Kettő ezer augusztusának végén (a nap már nincs meg, talán augusztus 28. hétfő?) léptem át először a Móra Ferenc Kollégium küszöbét, ahol az ajtóban magasan egy hatalmas tábla fogadott: „Itt mindenki köszön mindenkinek!” Az elkövetkező években kiderült számomra, hogy ez az egyszerű, s mégis, a hely közvetlenségére, baráti, családias hangulatára figyelmeztető üzenet kvázi a Móra mottója, szlogenje is lehetne, s talán még napjainkban is gyakran idézik, ha a kolesz kerül szóba. Beköltözésemtől Édesanyám is elkísért, ami 20 évesen baromi ciki volt, de az istennek se tudtam lebeszélni róla, ő mindenáron látni akarta, hol fog lakni egy szem fia – mint utóbb kiderült, több mint tíz esztendeig...

Milyen programok szervezésében vettél részt, vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz és a 10-es szobához kapcsolódóan?

A Kovács Attila névre hallgató Gondviselésnek hála olyan szobába kerültem, amelynél – mint utóbb igen hamar beláttam – nem is kívánhattam volna jobbat: 10/A! Az első pillanattól egyedi szoba volt, részben mert a hálórész plafonja alatt terjedelmes háló feszült, az egyetlen, alácsüngő villanykörte körül széles, feneketlen, fonott kosárral, részben pedig azért, mert ez volt az egyetlen szoba, ahol a közös helyiségben nem két oldalt íróasztalok sorjáltak a fal mentén, hanem középen egy nagy asztal állt, még jobban közösséggé kovácsolva a szoba lakóit. Remek társaságba csöppentem: történelem szakosként csupa bölcsész vett körül – a szinte évente változó, már-már kötelező en más karhoz tartozó egy-egy szobatárs személyét kivéve – közöttük kapásból négy végzős (Ricsi, Csuti, Vajda, Kanyári Józsi), akiktől sok trükköt és praktikát el lehetett tanulni az „egyetemi túléléshez”. Rajtuk keresztül pedig a közeli 8-as szoba keménymagját, s a hozzájuk kapcsolódókat ismerhettem meg rövidest: Viking, Egridiák, Pekó, Üpi, Fritz, Nyári(cus), Pár Robi, meg a Nádasi Gabó a 9-esből, és persze Angéla a 32-esből, akinek diszkrét kacaját az épület legeldugottabb zugában is meghallotta az ember... A Sidney-i olimpia éve volt, gyorsan lett is tévé a közönsben, ahol nézhettük Nagy Tímea aranyát, majd szép sorban a többi sikert, s a női kézilabda páratlan fiaskóját a dánok elleni döntőben – soha nem

fogjuk megérteni, mi történt... A tévének köszönhettem becenevem is: hadtörténész-palántaként, amikor csak lehetett, a Discovery vagy a Spektrum második világháborús dokumentumfilmjeit bújtam, s Parti Tamás – aki a leghosszabb ideig volt szobatársam – gyorsan rám is aggatta a német páncélosok megnevezése után a Panzer (ejtsd: panczer) nevet.

Első éves korom emlékei 2000–2001-ből fantasztikusak, és örökké megindítóak számomra: a nagy fő zések a konyhában, majd az azt követő 5 forintos alapú póker partik a közösben, Ricsi gitározásával hangolódás az esti Móra bulira a szoba előtti folyosóvégen, az első Mikulás-buli decemberben, a februári Farsang, az áprilisi Morgilla Wiking csapatában, s persze a hétköznapi élet és a vizsgaidő szakok is. A következő években újabb szobatársak érkeztek – a 2x4 ágyas 10-esben az évek során, ha jól számolom (de ha nem, majd Parti Tamás kiigazít), összesen 23 szobatársam (8 az A-ban, 15 a B-ben) volt, s valamennyiükre emlékszem még, jóllehet akadt, aki csak félévig lakott velünk.

Később újabb arcok jöttek, s újabb barátságok születtek: Szabados Gyuri, Kujbus Tomi, Hausz Frici. No meg a 9-es keménymagja: Pinyó, Nyíri Zoli, Kovi, Atesz, Csomesz. Nem véletlenül mondta Kovács „Kovi” Gábor 2006-ban, ötödéves búcsúztatóján, hogy a 9-es és a 10-es voltaképpen egy szoba – s ez bizony nem csak abban nyilvánult meg, hogy ha kinyitottuk az ajtókat, akkor azok csaknem lezárták a folyosót, összekapcsolva a két közöst, hanem a két szoba lakói közötti cimboraságban is. Az épület falain belül talált rám a nagy szerelem is a 32-esben – amely révén újabb fontos és meghatározó barátságok születtek – s ért véget ugyanezen falak között évekkel később az V/1-esben. Nem feledkezhetem meg a portások non plus ultrájáról, esetenkénti alkalmi kidobóról, a bulik idején örökre portásságra kárhoztatott Brukiról sem, aki egy évig lakótárs is volt, s akivel szintén jó barátok lettünk.

A közösségi élet részévé leginkább az tett, amikor 2005 nyarán csatlakozhattam a kiváltságosok szűk rétegéhez: portás lettem! Cseppet sem ironikus vagy dehonesztáló ez a cím: a Mórában portásnak lenni valóban kiváltság, egyfajta elithez tartozás, amelynek révén szinte mindenkit megismersz az épületben, szinte mindenki megismer az épületben, majd nem mindent tudsz az intézmény működéséről, végre gyakorlati hasznát is veszed az éjjeli bagoly életmódnak, és felelősség is hárul rád bőven. Egészen 2008 elejéig ültem a karfás forgószékben, mondtam be esténként a büfényitást, a könyvtárügyeletet vagy a Hadik Márti-féle zenés ugri-bugrit (© Lőcsei Marci) a hangosba, osztogattam a mosógép- és egyéb kulcsokat, közben pedig az egyetemen a befejezett tanulmányok után a posztgraduális képzés felé

nyitottam – sikertelenül. Munkát vállalva szeniorként maradtam tovább a kollégiumban, portásságom megalapozta közösségi emberként változatos rendezvények szervezésében vettem részt. Végül 2011 elején hagytam el csendben az épület falait, 10 és fél esztendő után, de korántsem végleg: az egyik helyi online média sportújságírójaként gyakran betértem egy-egy futsal-, kézi-, vízi- vagy kosárlabdameccs után a kolesz büféjébe, egy sör mellett megírni az összefoglalót, felszerkeszteni a képeket, a tudósítást kirendezeni top1-be, s régi arcokkal megvitatni ország-világ sporteseményeit. Munkámból adódóan alkalomadtán néha a figyelem középpontjába is tudtuk vonni a Mórát – nem feltétlenül volt ez nehéz, hiszen az egyetemi évek alatt a fő szerkesztő m a 10-essel szembeni 9-es szobában lakott...

Több mint tíz év alatt megszámlálhatatlan élményben volt részem a Mórában, felsorolni is hosszú lenne, a tördelő szerkesztő pedig valószínűleg kardjába dőltne, ha volna neki kardja. Éppen ezért inkább csak pár emlékképet villantanék fel, fontossági megkülönböztetés nélkül. A Mikulás bulik, a Morgillák, különösen az első, Wiking csapatában 2001 tavaszán, majd a 2009 és 2010-es győzelmek Gulival és Ádámmal. Ricsi gitározásai. A nagy főzések és a későbbi nagy bográcsosozások. Akármelyik szimpla sörözés a büfében. A közösségi filmvetítések a Kék teremben. Foci Eb-k és vb-k a büfében. A szilveszteri bulik. A mindennapi élet az ötödiken. A főzés közbeni találkozások a konyhában. A nyári hajnalok a portán, amikor már világos van, de még senki nem jár az utcán. A pingpong bajnokságok. A fenyő faültetés Árpival. És még vég nélkül sorolhatnám...

Szerinted létezik-e mórás szellem, és ha igen, hogyan értelmezhető?

Mindezek után, azt hiszem, nem is kérdés, létezik-e mórás szellem, a válasz nyilvánvaló: igen! És valóban szellem. Megfoghatatlan, definiálhatatlan, egy érzés, amelyet valóban csak az tud felfogni, átérezni, aki eltöltött némi időt, hosszú időt a falak között, amelyek immár 50 esztendeje állnak. Magam több mint tíz évet éltem itt, akkori életem harmadát, az épület mai korának ötödét. A szóhasználat sem véletlen: nem laktam – *éltem* a Mórában. Életem meghatározó időszakát töltöttem e hét szint között, ahol a három és félszáz fő közösségben szerelmek és életre szóló barátságok köttetnek, s néha szakadtak szét. Ahol, ha azt mondom Kék terem, kistanuló, portáspihenő, ágyneműcsere, halálcsillag, mosógépkulcs, Büfés Fecó vagy tündérfroc, a fogalomnáemesült szavak azonnal értelmet nyernek, felderül az arc, sztorira nyílik a száj, mert aligha akad olyan mórás, akinek ne lenne mindegyikhez kötődő en legalább fél tucat története. Ahol a buli addig tart, amíg még lézeng-

A mórás szellem nyomában

tántorog valaki a tornateremben. Ahol a büfében mindig van hideg sör, mindig van meccs, és talán hitel is még. Ahol valaki mindig tanul a nagytanulóban, s a folyosó másik végén is hallod a lengő ajtó nyikordulását, amikor újabb vizsgára készülő csatlakozik hozzá. Ahová mindig jó be- vagy épp visszatérni, ha már az Élet messze is sodort attól a 10 lépcsőfoktól, amelyeken egykor, egy sorsfordító döntést meghozva fellépdeltél, s megérkezteél egy új, csodálatos világba. Ahol mindenki köszön mindenkinek.

Ahol a címbeli két szó mindent elmond: itthon vagytok.

Illés András – Panzer

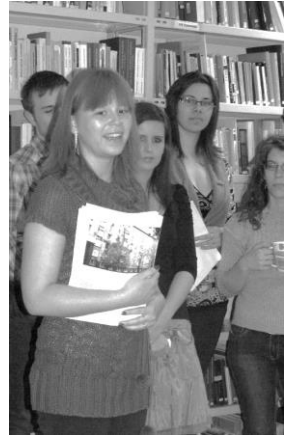
*

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

2009 szeptemberétől 2012 decemberéig éltem a Móra Kollégiumban. Nagyon szép idők voltak, a mai napig szívesen gondolok vissza rá.

Hogyan kerültél kapcsolatba a Móra Nyúzzal, milyen élményeid, emlékeid maradtak róla?

A Móra Nyúzba már a beköltözésem után írtam cikkeket, voltak köztük élménybeszámolók és kulturális események ismertetői is. 2011 szeptemberében a kollégiumi bizottság meghirdetett egy pályázatot a fő szerkesztői poszt betöltésére, és sikerült elnyernem azt. Az első megbeszélésre rengetegen eljöttek, meglepő dtem, de nagyon meghatározó volt. Alig fértünk el a magas földszinten. Belevágtunk az ötletelgetésbe: igyekeztünk felfrissíteni a külszínt, és elindítottunk néhány új rovatot, nagy volt a lelkesedés. Élveztem ezt az időszakot, a legjobb pillanat mindig az volt, amikor megérkeztek a példányok, és elkezdhettem kiosztani őket. Fő szerkesztő ségem alatt nyolc szám jelent meg.

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz, a 14-es szobához kapcsolódóan, szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen mit lehet róla tudni, esetleg találkozál-e vele?

Számtalan remek élményem volt a Mórában, talán a Morgillára készülések voltak a legkülönlegesebbek. Mayer Jani Morgillája alatt voltam első éves kollégista, hatalmasakat buliztunk akkor. A filmünk nem némafilm volt, ahogy a későbbiekben, mindent megszövegeztünk. Az egyik fő jelenetben tanácskozást tartottunk. Ha azt a részt ötször nem próbáltuk el, akkor egyszer sem, dőltünk a nevetéstől, azt a néhány órát nem überelte az alatt a Morgilla alatt semmi.

Mester Peti Morgillája alatt a Britney klipforgatás a legmaradandóbb emlék, meg persze a csokiruha-készítés. Éjszakákon át állítottuk össze a ruhákat, a végére annyira belejöttünk, hogy magunknak is csináltunk kiegészítőket. És ahogy ráadtuk Eszterre és Mátéra, na, az maga volt a csoda. Gyönyörűek voltak!

A mórás szellemmel szerintem mindenki találkozott, aki ott lakott egy ideig. A barátságos kollégistákat jelenti, és azt, hogy mindenki köszön mindenkinek.

Salamon Dóri

*

Irodák

Az olvasó szomszédságában irodákat találok. A gondnokit, ahonnan Györgyike szaladt mindig a pénzügyre vagy a szakszervezetbe, mert több fronton is helyt kellett állnia, a tanárit és az igazgatóit. Igazgatók, ha valakik, ők biztosan ismerhetik a Móra szellemét. Találkozhattak vele, hatott rájuk és fordítva, úgy érzem, egyre közelebb járok a célhoz, ők ket kell megkérdeznem.

Nagy esemény lesz itt a nyáron, 50 éves évfordulójára készül a kollégium és ennek az ötven évnek Ön is markánsan részese volt. Milyen módon került először kapcsolatba a kollégiummal, illetve milyen szerepet játszott a kollégiumban ez idő alatt?

A kollégiumot 1966. április 30-án adták át és én augusztus 1-től kerültem ide kollégiumi tanárnak. 1969. január 1-től neveztek ki kollégiumi igazgatónak és attól kezdve egészen 1994. január 1-ig ezt a posztot töltöttem be.

Ez egy szép hosszú pályafutás, és a kollégiumtól azóta se tudott elszakadni.

Nem is szerettem volna elszakadni. Ez egy nagyon szép idő szaka volt az életemnek és még mindig itt élek az épületben. A lelki kapocs a kollégiummal és a mostani kollégistákkal is megvan, bár már kevésbé ismerem őket.

Mit gondol Nelli néni, ennek köze lehet egy kialakult mórás szellemiséghez?

Azt tudom csak mondani, hogy nekem az borzasztó jó érzés, hogy amit elkezdtünk az első kollégistákkal, akik mára már szintén nyugdíjkorhatárnál vannak, hogy felépítsünk egy közösséget, az sikeres lett. Az volt a lényeg, hogy a Móra ne diáktotthon, vagy diákszálló legyen, mint ami korábban jellemző volt az országban, hanem legyen egy közösség, ahol nemcsak lakunk, esetleg alszunk és étkezünk, hanem legyen az emberek között kapcsolat; egy hely, ahol meg lehet tanulni közösségben élni, alkalmazkodni, ahol el lehet sajátítani kisebb vezetői készségeket, például Kollégiumi Bizottsági tagként. Ez a

szellemiség, ami az elején kezdett kialakulni, a közösség szervezés, a közösség ereje csak jobbá vált, fokozódott, átment egyik generációról a másikra. Ez a Móra Kollégiumnak egy nagyon jó tulajdonsága, amit a mostani kollégisták természetesnek is vesznek, úgy érzem. Ez megkülönbözteti sok más kollégiumtól a Móra Ferenc Kollégiumot. Borzasztó jó érzés nekem, hogy sok hagyományt visznek tovább, a szakkollégiumot és sok minden mást is. Ez természetesen köszönhető a mindenkori kollégistáknak, akik ezt itt megérezték, átélték. Másrészt pedig köszönhető az utánam következő kollégiumi igazgatóknak, Erdélyi Ágnesnek, aki korábban kollégiumi tanár volt, és most Kovács Attilának, aki szintén volt Móra kollégista. Az nem véletlen, hogy aki itt élt, az tudja igazán továbbvinni azt a hagyományt, amiben benne élt. De természetesen ez sok mindenben alakult azóta már, hiszen változott az egész élet, változtak a kollégisták, és ehhez nagyon szépen alakult és változott a kollégium is, de az alapértékek megmaradtak szerintem.

Mit gondol, ez a közösségi szellem mikor kezdett el formálódni, közvetlen az első kollégisták beköltözése után, vagy kellett ahhoz idő, hogy kiforrjon a dolog?

Természetesen kellett idő, hiszen ide először nem sokan akartak jönni. Az épületet '64-ben kezdték el építeni, '66-ra lett kész. Itt a környezetünkben azon kívül, mint ami a Fő fasor elején van 3 db 3 emeletes épület semmi nem volt, csak néhány nagyon lerobbant, romos villa, amelyekből sokat már nem is laktak. Ez az egy épület volt itt a Közép fasorban, előtünk volt egy beton járda, az úttesten bokáig lehetett a sárban járni, mert nem volt aszfaltozott út még. Ide költözött ki 320 lány. Nagyon nagy vita volt akkor abból, hogy ki költözzön ki ide a belvárosból; ide, egy pusztaságba, egy sártengerbe. Itt nem volt sehol semmi, nem volt se menza, se Herman Kollégium, csak ez az egy épület. És az hogy ilyen körülmények közé ki költözzön ki, rettenetesen nagy vitát váltott ki, mert a kollégiumok kári kollégiumok voltak annak idején, és minden kar tiltakozott természetesen. Végül a régi Irinyi Kollégiumból, ami akkor lány kollégium volt, és albérléssel költöztek be a Mórába bölcsész lányok. Ez nem volt egy könnyű helyzet, se a lányoknak, se másnak. Valószínű, hogy a legkisebb erő képviselő kar lányai költöztek ki ide, vagy az akkori kar vezetése látta be, hogy ez valamikor majd jó lehet. A 320 lányból, egyrészt azért, mert nemcsak kollégiumban laktak korábban, hanem sok albérléses is jött be, a közösség csak lassan alakult ki. Amikor én még egyetemistaként kollégista voltam az Irinyi Kollégiumban, az még csak diákszálló volt. Akkor kezdtek csak közösségek kialakulni, szobaközösségek, hiszen 10-en laktunk egy

szobában. Akkor kezdtek kialakulni bizonyos hagyományok, hogy esetleg egy Mikulást tartsunk, akár csak a szobán belül. A kollégiumi mozgalom úgy alakult, hogy az alján volt a diákszálló, majd jött a diákotthon, amikor már kicsit otthonnak lehetett nevezni és egy picit közösség kezdett alakulni. Aztán kitűzte a Minisztérium a '60-as évek közepén, pont akkor, amikor a Móra Ferenc Kollégium kezdett indulni, hogy legyen ebben a rendszerben egy felsőbb szint, legyenek kollégiumok, amelyek a korábbi nagy kollégiumok – mint a francia mintára működő pesti Eötvös Kollégium – és a '40-es évekre jellemző népi kollégiumok tulajdonságait egyesítve működnek. Ez alapján próbálták azt a feltételrendszert megszabni, hogy ki lehet kollégista, ez egy magasabb szint volt már, amit el kellett érni. Ehhez fel kellett mutatni közösségi

munkát, kulturális munkát, sportot, tehát valami olyat, amivel az egyén hozzájárul a kollégium életéhez és többletet nyújt azért, mert itt lakik. Tehát ez volt az intézményi keret. Azt tűztük ki mindjárt a kezdetekben, '66-ban, hogy kollégiummá váljunk, elnyerjük a minő sítést.

Mennyire ment ez gördülékenyen?

Nagyon lelkesek voltak akkor a kollégisták, merthogy sokkal jobb körülmények közé kerültek, mint amilyenben az Irinyi Kollégiumban voltak. Ott 10 ágyas szobák voltak vaságyakkal, itt pedig 4 ágyas szobák voltak heverőkkel és szekrény is volt bent a szobákban – az Irinyiben kint voltak a szekrények a folyosón – tehát a lakók nagyon jó körülmények közé kerültek. És úgy érezték, hogy ezért tesznek is valamit. Itt például nem volt sportpálya. A tornaterem melletti kinti részen építettek a lányok egy kosárlabda pályát vörös salakkal. Még fénykép is van róla, ahogy húzzák a hengert a lányok. Nagyon lelkesen vettek részt minden ilyenben. Természetesen nem mindenki, volt egy mag, de hozzájuk szép lassan csatlakoztak mások. Ez lassan alakult ki. Emellett szobaközösségek szerveződték. Először spontán. Utána meghirdettük a Kiváló Szoba címet. Meg volt szabva, hogy mi kell egy ilyen

cím elnyeréséhez tanulmányi eredményben, közösségi munkában, és ezért a címért elég szép verseny folyt. Így kezdő dött el annak a 320 embernek az összeszervezése, akik korábban nem nagyon voltak együtt, tehát valahogy össze kellett csiszolódniuk. Általában egy szakjuk azonos volt a hallgatóknak, úgy szerveztük a szobákat. Én úgy jöttem ide '66 augusztus 1-ével hogy az első szobaközösségek már megvoltak, tehát ezt lehetett továbbvinni. Kérhették a kollégisták, hogy évről l évre ugyanabba a közösségbe kerüljenek, ahogy talán ez most is van. Itt a példa a hagyomány továbbélésére. Szép lassan ez így kialakult, és megkaptuk a kollégiumi címet, ami nagy kitüntetés volt. Akkor kaptuk a Móra szobrot is és azzal együtt hivatalosan a Móra Ferenc Kollégium nevet a '60-as évek végén. Utána továbbmentünk, tovább kellett lépni, mindig valami célt kitűzni.

Mi a véleménye arról, hogy ezt a kiváló közösségi szellemet a kialakulóban lévő szakmai munka mennyiben tudta meg támogatni, illetve mikor indult el?

A szakmai munka akkor indult el, akkor mikor már egy közösség kezdett kialakulni, mikor már a kollégisták önállóan szerveztek dolgokat. Ez egy folyamat volt. Az ország kollégiumaiban ez az igény már '69 - '70 táján megfogalmazódott. Szegeden a Móra Kollégiumban olyan '70 - '71 táján. '71-ben már voltak szakkollégiumi csoportok; oroszok, történészek szerveztek maguknak, tényleg saját maguknak ilyen csoportokat. A tanárok is nagyon lelkesek voltak abban, hogy ő k is szívesen jönnének a kollégiumba órát tartani. Miért? Azért, mert voltak tanárok, akik más is szerettek volna tanítani, mint amit az egyetemen lehetett vagy kellett. Új szempontokat, új kutatásokat szerettek volna elmondani. Fő leg a fiatalok között volt sok olyan, aki akkor végzett, lelkes volt, lendületes és megtalálta egymást a hallgatói közösség illetve a tanárok. Spontán alakult ki, hogy meghívták az Angol Tanszékről Kontra Miklóst, vagy a történészek közül Somlyai Magdát, és ő k olyan szemléletet képviseltek, ami nagyon vonzó volt az akkori '70-es évek eleji diákoknak. Mert ugye azt tudjuk, hogy én másképp szemlélem a világot, mint a mindenkori 20 éves, tehát ha ő k más akartak, újat akartak, akkor ezt én is és a kollégiumi tanár is támogattuk. A lényeg pedig az volt, hogy az egyetemi oktatókkal találkozott a diákok igénye és egyre több ilyen szakkollégiumi csoport kezdett el működni a '70-es évek elején. A csúcs '76 - '78 táján volt, ekkor volt a legszélesebb körű, a legtöbb csoport és ezzel pályáztuk meg később a Kiváló Kollégium címet.

A kollégium ma intézményesen szakkollégiumként működik, viszont korábban volt, hogy több kisebb szakkollégium működött az épület falain belül. Ön szerint melyik forma az, ami jobban meghatározta a kollégium életét? Melyik működött vagy működik jobban?

Ezt nehéz megmondani, mert ennyire nem vagyok benne a mostani szakkollégiumi életben. Mikor ez az egész kezdődött, akkor kisebb szakkollégiumi csoportok alakultak, nem volt az egész kollégium szakkollégium. De szerintem a jelenlegi rendszerben sem mindenki aktív szakkollégista. Úgy gondolom, nem az lényeg, hogy melyik rendszer jobb, hanem az, hogy hány kollégista vállal plusz feladatot magára, mert többet szeretne. Erre fényes bizonyíték volt a mostani Móra 50 konferencia, ami csodálatos volt. Sok kollégista adott elő, nagyon sokszínű témákban. Szerintem az a fontos, hogy mennyi és milyen meghatározó erő az a csoport, akik többet szeretnének szakmailag saját maguknak és a kollégiumnak is. A kisebb szakkollégiumi csoportok a kezdeti időket jellemezték, most pedig egy másfajta közösség van, másfajta elképzelésekkel, de az alapértékek megmaradtak, ahogy én látom.

Igazából akár ki is mondhatjuk, hogy végigkísérte a kollégium eddigi 50 évét, volt-e esetleg kedvenc időszaka?

A fiatalságom feltétlenül. Akkor éreztem a kollégistákat nagyon közel hozzám. A korból következik, hogy akkor nagyon baráti viszonyban voltunk egymással. De kedvenc időszakom talán nem volt, inkább hozzám közelebb álló évfolyamok, illetve közvetlenül Kollégiumi Bizottságok, hiszen velük érintkeztem a legtöbbit. Nagyon jól emlékszem például az első ilyen testületből a '60-as évek végén a nevekre és arcokra, ez nagyon bevésődött, mert akkor kezdtük ezt az egészet, akkor indultunk, akkor volt egy nagy lelkesedési hullám. A '70-es évek közepére is nagyon szívesen gondolok vissza, akkor is volt egy nagyon lelkes és aktív társaság, ahogy a '80-as évek elején is. Akkor összejött egy fantasztikus Kollégiumi Bizottság, akik nagyon jól dolgoztak. A '80-as évek közepén pedig jött egy olyan generáció, aki megint újat akart. És ez akkoriban már a társadalomban is érzékelhető volt. A rendszerváltás előtt az egyetemisták már sokkal nyitottabbak voltak a világra, volt bennük egy újjátvási vágy, de nem csak a kollégiumban egyébként, hanem egyetemi berkeken belül is. De az hogy a '80-as évek közepén egy ilyen új lendület jött, azt azoknak a kollégistáknak is köszönhetjük, akik itt voltak '70-től vagy '66-tól, mert mindig akartak újat, mindig érdeklődtek, és megvolt egy

folytonosság. Nekem csak nagyon szép emlékeim vannak. Persze vannak olyan emlékeim is, mikor a hajam szála is az égnek állt, de azok már elhalványodtak.

Fel tudna esetleg egy emlékezeteset idézni?

Régen még tárcsás mosógépeket használtunk a kollégiumban, külön centrifugával. Minden ősszel mentünk társadalmi munkával szőlőt szedni és egyszer hazahoztak páran egy nagy kosárral. Betették a centrifugába és kicsentrifugázták mustnak. Na most ezt kimosni ebből a centrifugából...! A többi kollégista mesélte, hogy mikor utána betették a ruhájukat a centrifugába, még 2 hétig érezték a must szagát. Szóval a kollégisták ilyeneket is megcsináltak, ami akkor nem volt valami kellemes, de azóta már csak jót nevetünk rajta. Mert sok más mellett ez is hozzátartozik a kollégiumi élethez. Ugyanúgy, mint az olyan hagyományok, mint a Mikulás vagy a Karácsony.

Mit gondol, mi volt a kollégium történetében a legnagyobb változás?

Csak arról tudok beszélni, amit itt dolgozóként átéltem, mert a többit nem tudom olyan jól megítélni. Szerintem ugyanúgy, ahogy a társadalomban, úgy a kollégiumban is a legnagyobb változást a '90-es évek eleje hozta, mert az együtt járt az ország változásaival. Ezen kívül a legnagyobb hatással a kollégium életére a szakmai munka beindulása volt, az volt egy fordulópont. De a változások, ahogy én látom, mind egymásra épültek. A kollégium története egy nagyon szép folyamatot képez. Ez az, ami a szívemet nagyon melengeti. Van egy folyamat, egy építkezés mindig, és ez 50 év távlatából is nagyon jó.

Mostani nyomozásunk vezérlő elvei a helységek. Volt-e esetleg Nelli néninek kedvenc helysége a kollégiumban?

Ez nehéz kérdés, mert az elmúlt évtizedekben nagyon átalakult belülről a kollégium épülete, első sorban az alagsor és a magasföldszint. A legszebb emlékeim a kultúrteremhez, a mai nagyteremhez kapcsolódnak, illetve a ma büfének nevezett helységhez. Az teaház volt eredetileg. Annak a kialakítása nagyon emlékezetes volt valamikor a '70-es években, de sajnos pontosan már nem tudom megmondani mikor. Ahol a könyvtár van most, illetve az alagsori büfé, ott három szoba volt. Úgy neveztük őket, hogy átmeneti szállás. Középiszkolások, ha jöttek kirándulni, vagy más egyetemisták, akkor nekik ez a szálláslehető ség fent volt tartva. A volt dohányzó helyiség helyén voltak ezen vendégszobákhoz a vizesblokkok. A kollégisták azt mondták, hogy nem

nagyon használjuk ki ezt az átmeneti szállást, üssük ki az egyik falat a két szoba között és ott csináljunk egy teaházat. Akkor Anderle Ádám egyetemi adjunktust, aki építő ipari középiskolában végzett, megkörnyékezték a kollégisták, hogy építészeti és statikailag nézze meg a helységet. A két szoba között a falat kollégisták segítségével döntötték ki, ők hordták ki a téglákat és a törmeléket, természetesen szakmai felügyelet alatt. De mire kiharcoltuk, hogy

ezt az egészet az egyetem engedélyezze, az elég nehéz volt. De azért sok mindent meg lehetett a kollégistákkal csinálni. Sokan nem tudják, hogy a '70-es évek elején heti háromszor volt csak meleg víz délután. És akkor jöttek a lányok, hogy azért már talán minden nap lehetne meleg víz, mondjuk reggel meg este. Az egyetem akkori gazdasági

fő igazgatójának én felterjesztettem ezt és kaptunk egy választ, hogy értessem meg a hallgatókkal, hogy nincs erre pénz és a hazánk ezt nem tudja most elviselni, kicsit ilyen szlogen szólam volt ez. Én erre azt kérdeztem, hogy én azt a kollégistákkal, hogy értessem meg, hogy otthon már mindenhol van meleg víz, de itt nincs. A lift melletti hirdető táblára kiszögezttem ezt a papírt.

Kitettem, hogy olvassák el a kollégisták. Na, azt a botrányt, ami abból keletkezett... Úgyhogy sok mindent megcsináltunk. Tudtam, hogy a kollégisták támogatni fognak, mellettem állnak, így aztán nem is jutott eszembe, hogy megijedjek attól, hogy a gazdasági fő igazgatót most megtámadom ezzel. Lett meleg víz. Sok mindent

kiharcoltak a kollégisták, csak meg kellett hallgatni őket. Nagyon kevés olyan dolog volt, amit semmilyen módon nem lehetett elérni. A liftet például én nem tudtam megcsináltatni, nem tudtam újraépíttetni, azt az Ági tudta már csak elintézni. Azt mondták, hogy arra nincs pénz, ne is álmodjunk róla. Szóval sok minden történt, rengeteg esemény, élmény. Amikor beszélgetek kollégistákkal, eszembe jutnak ezek a dolgok és lehet, hogy ez most hosszú fecsegés volt, de ez hozzátartozik a maguk életéhez is, mert akinek nincs előzménye, annak jövője sincs. Ismerni kell, hogy honnét indult ez a kollégium ahhoz, hogy most ide jusson, és oda jusson, hogy az országban egy jó hírű kollégium legyen.

Mit gondol a közösségek szerepéről a kollégium életében?

Egy kollégiumi közösség csak kis közösségekből épülhet föl. Kollégiumi közösség így nincs szerintem igazán, hanem kis közösségek kapcsolatából épül fel. Ami jól tetten érhető akár egy Mikulás vagy egy Morgilla kapcsán. Amúgy is rögeszmés vagyok a közösségekkel kapcsolatban. Mindenkinek szüksége van társakra, nem igaz, hogy egyedül lenni jó. De közösen csinálni valamit, az több élmény egyszerre, nekem is élmény, neked is, nekik is, tehát az egy más érzést ad szerintem. Lehet, hogy régi gondolkodású vagyok. Az ember nem arra született, nem azért él, hogy egyedül legyen, hanem hogy társakkal együtt legyen és ebben a kollégium rengeteget tehet.

Milyen érzésekkel várja a nyarat, illetve ezt az 50 éves találkozót?

Nagyon jó érzésekkel. Volt már a 30-as és 40-es találkozó, találkoztunk régi kollégistákkal és jó érzés volt, hogy sokan visszajöttek. Nyilván azok jöttek vissza, akik szerettek is itt lenni. Volt olyan, aki csak 2-3 évet volt itt, de olyan meghatározó volt neki ez az élmény, hogy szívesen jött vissza. Jó azt is látni, hogy érdeklődnek a következő generációk után az idősebbek, a már nyugdíjas, legelső generáció tagjai kérdezik nálam év közben is telefonon, hogy most mi van a kollégiummal, például van-e még Morgilla, most hogy van a Karácsony? Sok olyan ember is került ki innen, aki nagyon sokra vitte tudományosan is, egyetemi tanár lett például és azt mondja, hogy itt pluszt kapott a szakkollégium által. Itt ugye jobban megtanult kutatni, mint az egyetemen, mert itt kisebb csoportban tudtak dolgozni. Ezek a visszajelzések nagyon jók. Ez pedig 2-3 évvel mindig fiatalít engem, mert az embernek öröme, jóleső érzése van, hogy ennyit, csak kicsikét, de tett annak az embernek az életéhez, valamihez hozzásegítette. Én most azt várom, hogy ez az idei találkozó egy nagyon jó hangulatú, nagyon baráti rendezvény legyen, mert érdekes, hogy a kollégisták, még ha akár 20 év van is köztük, megtalálják a közös hangot. Azt várom, hogy mindenki kapjon egy kicsit ezen a találkozón.

Vörös Lászlóné – Nellike

*

Tudjuk, hogy Ági néni életében meghatározó szerepet töltött be a Móra Kollégium, és fordítva is így van. Mesélne nekünk arról, hogy hogyan került először kapcsolatba az intézménnyel?

Nem kerültem be rögtön a Kollégiumba. A Cserepes sor mellett van egy kis utca, ott laktam egy ideig, az a neve, hogy Csöndes utca – nemrég végigmentem rajta. Tudjuk, az a vidék most a város legérdeesebb része, lehet, így volt régen is, csak nem vettem észre. Ott voltam albérletben, és irigyeltem a csoporttársaimat, akik nem egy lepattant albérletbe mentek haza a szemináriumok után, hanem nagy kompániával egy szép, komfortos kollégiumba. A Móra Kollégium abban az időben Szegeden különösen modern, korszerű épületnek számított, később megtudtam, egy korabeli kollégium-építési standard alapján készült, megtaláltam a párját a városban is, Pesten is.

Örültem tehát, amikor felvettek a Kollégiumba, noha nem lakhattam a csoporttársaimmal. Ötödévesekhez kerültem, és ez kivételes ajándéknak bizonyult. Akkor is éreztem, és az idő ezt sokszorosan igazolta, hogy legendás évfolyam voltak ők, magyar-történelem és történelem-nyugati nyelvszakosok közé kerültem a 2X4 fő s kis közösségbe. Okos, vagány lányok voltak, rengeteget tanultam tőlük, alapvető hatással voltak a szemléletem alakulására, egyetemi öt évekre nézve is. Sokat jelentett a véleményük egyetemről, oktatásról, tanárokról, egyáltalán a dolgok állásáról.

Már is megvolt az egyik legfontosabb tanulság: ha jó a csillagok állása, egymástól legalább annyit tanulhatunk, mint a szemináriumokon. Rajtuk keresztül több felső éves, jófej bölcsészhallgatóval ismerkedtem meg, nagyszerű élmény volt velük ez az egyetlen év. Talán nem a megszépítő messzeség miatt mondom, másfajta bölcsész ethosz létezett akkoriban, az embert büszkeség tölthette el, hogy ide tartozik. Tegyük hozzá, bölcsészhallgatónak lenni privilegizált helyzet volt, kevesek juthattak be különösen az elit szakokra.

A kollégiumi közösségi életbe a beilleszkedésemet nagyban motiválta, hogy Szalai G. Rozália, a kollégiumi titkár szobatársam volt. Erősen hatott rám a

jelenléte, komolysága, ahogy tanult, kutatott, ahogy közösségi munkáját végezte. Hogyan kezdő dött a pályafutásom a Mórában? Rögtön bekapcsolódtam a magam kis első s módján a Magunk néven futó kollégiumi újság szerkesztő ségi munkájába. Azt a feladatot adták, hogy zenei szerkesztő legyek – ezt tegyük sokszorosán idéző jelbe –, hogy a felolvasások mellé keressék zenét, kezeljem a lemezjátszót, ami sehogy sem ment, recsegett-ropogott, kínos volt, és inkább ártott, mint használt az én tevékenységem. A Magunk innovatív és bátor újság volt, már maga a neve is. Ez a névválasztás a korabeli, olykor túlerő ltetett kollektív szemlélet kontextusában azt is jelentette, hogy mi magunk, egyedül is meg tudjuk mutatni saját közösségünket, véleményünket. Egészen izgalmas vitákat is generált néhány szerkesztő, érdekelt, odafigyeltem. Ez volt az indulás. De az első év inkább a régi magyar irodalomról és az orosz nyelvészetről szólt.

Később a testvéreivel lakott együtt a Kollégiumban?

Nem laktam velük. Anikó testvérem jogászhallgató volt, ő valószínű leg azért jött Szegedre, mert én is ott voltam már – gondolom, így könnyebb lehetett a családnak is. Jól döntött, hogy bölcsészetet is választott szobatársnak, nem csak jogászokat, mert üdítő, ha többféle érdeklő és találkozik. Eszter testvérem, amikor a szegedi bölcsészkarra és a Mórába jött, én már itt tanár voltam. Ő csak egy évig volt kollégista, mert a másik hatvani származású kollégistával – későbbi férjével – kiköltöztek egy közös albérletbe. Mindkét testvérem nagyon szerette a Kollégiumot. Anikó, aki éveken át a jogászokat képviselte a kollégiumi bizottságban, elkerült Egerbe. Eszter itt él Szegeden, szinte minden mórás rendezvény aktív résztvevő je, gyakran inspirálója is volt. Mindkét testvéremre büszke vagyok, magas szinten gyakorolják hivatásukat.

Kollégistaként, tanárként és később igazgatóként is részt vett a Kollégium életében. A különböző idő szakokban melyek voltak a szívének legkedvesebb rendezvények, események?

Ez annyira nehéz kérdés, mintha azt a feladatot adná, soroljam fel a kollégistákat, akikre legszívesebben emlékezem. Ezt meg sem merem kísérelni, hiszen kifogyhatatlan a névsor, meg az emlékező pillanat is esetleges, nem igazságos. Ami a különböző idő szakokat illeti, igen, lehet korszakolni. Az én kollégiumi idő számításom szerint az első a '70-es évek végétől a '80-as évek végéig tart. Ennek a 10–12 évnek az volt az izgalma és felejthetetlen élménye, hogy akkor már úgy tekinthettünk a környezetünkre, a társadalomra, hogy éreztük a változás lehető ségének jeleit, noha fogalmunk sem volt, hogy ez

ennyire közel van. Ez az évtizednyi időt egy hosszú tanulási folyamatnak látom, hogy nagy szavakat használjak, egyfajta oknyomozó társadalom- és történelem feltárásnak a magunk számára, felsorolhatatlanul sok emlékezetes eseménnyel.

A közösség élete is változott, alakult, kevésbé volt már napirenden a szoros kisközösségek rendszerszerű működtetése, az ún. alapközösségi mórás struktúra szép lassan felszámolta önmagát.

A bölcsészkaron és általában az egyetemen egyre radikálisabban jelentkeztek a diákok társadalmi változásokat sürgető követelésekkel. Egyre szélesebb fórumokon reflektáltak az oktatásra, a magyarországi, a kelet- és közép-európai viszonyokra, pl. a lengyel szolidaritás mozgalma. Közülük sokan voltak móra-kollégisták. Felfokozott érdeklődés, hangulat jellemezte ezt az időszakot, ez övezte a mi rendezvényeinket, előadásainkat, irodalmi estjeinket, filmklubjainkat is. Talán ezekben az években érezhettük leginkább azt a szenvedélyt, szándékot és felelősséget, amivel a hallgatók saját helyzetük és a társadalom helyzetének megváltoztatásáért felléptek.

Több éven át volt pl. egy társadalomismereti – nem is tudom, egyáltalán hogy neveztük – tábor, amelyet kollégisták kezdeményeztek, de a hatóköre sokkal tágabb volt. Kis munkacsoportok alakultak, melyekben különböző szakos hallgatók, fiatal, nem ritkán állás nélküli értelmiségiek dolgoztak. Volt pl. a kisvárosi értelmiség kérdéseivel, utógondozással, cigánykérdéssel, nevelőotthonokkal, szegénységgel foglalkozó kiscsoport. Hogy Magyarországon van roma kérdés, van szegénység, mélyszegénység, ezt a fogalmat akkor még nem is ismertük, mindez nem volt közbeszéd tárgya, többnyire tabutémának számítottak. A helyszín Ópusztaszer majd Hajós volt, utóbbi társadalomszerkezetét is megpróbálta feltárni néhány résztvevő. Élmény volt, társadalom- és életismereti gyakorlat volt. Azok közül, akik ebben a táborban rész vettek, most többen egyetemi oktatók, társadalomtudósok, és voltak persze, akik világgá mentek.

Első nagy korszakunk fontos része volt az egyre népszerűbbé váló mórás filmes élet, a híres filmes rendezvényeink. Ez a műfaj könnyednek is tűnhet, szórakoztató szegmensnek egy intézmény életében. De ha visszaemlékezek, ez is része volt a már említett megismerő folyamatnak: érdekelt minket, mi van Magyarországon, mi van Oroszországban – az akkor még Szovjetunióban, mi történik Közép-Európában. Nagy korszaka volt ez a magyar dokumentumfilmnek és filmszociográfiának, és akkor még bejöttek az országba a közép- és kelet-európai filmek is. Azokat a filmeket is hoztuk,

amelyekhez nem volt könnyű hozzáférni. A '80-as évekre erősen megkopott magasföldszinti nagytermünkben a földön is ültek, egy tűt nem lehetett leejteni egy-egy vetítésen. A filmek közben az emberek tapsoltak, közbe kiabáltak, reveláció volt egy-egy dobozos filmmel találkozni. A híres mórás filmklub át kellett, hogy kerüljön a Közép fasor 1-3. alá (akkor megyei pedagógiai központ), hogy 250 ember elférjen. Ez mára egy hihetetlen szám, de ne tegyünk összehasonlítást! A digitális korban már nincs szükség ilyesféle összejövetelekre. Mi akkor magunknak demokratizáltuk a kultúrát, korszakos élmény volt!

És hát a legsikeresebb közül kihagyhatatlan az irodalmi estek végeláthatatlan sora, amikor 3-4-5-6 órás beszélgetések folytak a magyar irodalom legjavával. Jelentős részben ez Szörényi László múlhatatlan érdeme. Szerencsére nem csak az emlékük maradt meg, hanem digitalizált formában tárgyasult lenyomatuk is hangarchívumunkban. Ezt a szinte felmérhetetlen értékű hanganyagot jelenleg az Irodalomtudományi Intézet helyezi el a honlapján, és miután visszakerül hozzánk, nálunk is kutatható lesz. Egy másolat a Széchényi könyvtárba is elkerül majd a hangarchívumnak azzal a részével, amely a legfontosabb előadásainkat, sorozatainkat is tartalmazza. Pl: Bibó István, Hamvas Béla életművével foglalkozó sorozat, vallástörténeti, a 45 utáni történelem különböző korszakaival foglalkozó előadások, 68 emlékezete, 19-20. századi történelmi arcképcsarnok, disputák sora, sok száz óra kortörténeti dokumentum. Mórás Oral History.

Az általam áttekinthető első kollégiumi korszak után következett a második, a 90-es évek, a rendszerváltás utáni időszak. Volt egy kis megtorpanás, hogy akkor hogyan tovább, hiszen minden tekintetben paradigmaváltások történtek. Társadalomban, közösségekben. Elment Nelli, 93-ban igazgató lettem, egy évig az irodalomtörténész Hafner Zoli szegő dött a Kollégiumhoz, aztán megérkezett Kovács Attila – a jelenlegi igazgató – kollégiumi tanárnak. Attila kiválóan képzett történész, kivételes pedagógiai érzékkel rendelkező tanárember, aki máig a lehető legtöbbet megteszi azért, hogy a kollégiumi közösséget egyben tartsa. Már vele folytattuk a rendszerváltás történetével foglalkozó projektünket, a különböző irányzatok számbavételét, melyek a folyamatokat befolyásolták Magyarországon, Közép- és Kelet-Európában.

Talán észrevehető, mennyi kulturális és társadalom specifikus momentumot emelek ki, és ezek után joggal feltehető a kérdés: mindezeket a kollégiumi eseményeket és szándékokat észre vette-e a kollégisták többsége?

A legfogékonyabb kollégisták természetesen észrevették, sőt inspirálták, részt is vettek benne. Hozzájuk csatlakozott sok külsős egyetemista, oktató, városi értelmiségi. Ugyanakkor máig azt tapasztalom, hogy azok a kollégisták is magukénak vallják a Móra Kollégium által közvetített értékrendet, vagy minek nevezzem, akik egyetlenegy ilyenfajta eseményen sem vettek részt! A Kollégium aurája rávetül mindenkire. Ez valamilyen vonzerő vagy kisugárzás, hatása erő s, tartós.

Volt úgy, hogy pl. egy 14 órás dokumentumfilmen – ugye ez teljesen abnormalis dolog egyébként is – ültek mondjuk négyen, velem együtt, mert csak a bolondok nézték meg mondjuk egy kezdő tehenészállalkozó Kádár rendszer-beli viszontagságait. Na de abból a négyből egy történész professzor, egy szociológus most. Tehát éppen azért vallom mind a mai napig, ne a részvételi számokra figyeljünk! Lehet, hogy most egy szakkollégiumi csoportban kevesen vannak, de lehetőség nyílik arra, hogy abból a 3–4 szakkollégistából valakinek életre szólóan meghatározó lesz az a téma vagy kutatómodell, amivel ott megismerkedik. És itt már át is tértünk egy újabb nagy korszakra, amikor a Kollégium elkezdte újraépíteni szakkollégiumi rendszerét, egy újabb korszakát, de erről Kovács Attilának kell majd beszélni.

Ön szerint melyek voltak azok a sorsdöntő, illetve sorsfordító pillanatok, amelyek a Kollégium történetében vagy akár az Ön életében a Kollégiumban történtek?

Fogós kérdés... Sorsfordító. A Sorsot nem is merném bevonni ebbe a diskurzusba, inkább mozzanatokat jelölnék meg.

Gondolunk akár ez első fiúk beköltözésére...

Hát igen... köszönöm szépen... Érdekes, hogy erre nem gondoltam, pedig fontos fordulópont volt. '78-ban érkeztek meg a fiúk. Addig lánykollégium voltunk, ami elég terhes örökség volt már egy idő után, például olykor kevésbé pozitív jelzőkkel illették a Kollégiumot a fiúk, azzal együtt, hogy nagyon ide vágytak. Abban az évben a felső oktatási kollégiumok elég szigorú házirendek szerint működtek, szabályozott volt az is, meddig lehet vendégeket fogadni. Amikor életveszélyessé vált a Bolyai fiúkollégium, egyik napról a másikra át kellett költözni egy elég nagy fiú kontingensnek a Mórába. Nagy esemény volt ez egyrészt a társasági élet szempontjából is, gender szempontból is, beletartozik a kollégium mentalitástörténetébe.

Fontos mozzanat volt az is, hogy egyre több szenior, fiatal oktató, egyetemi dolgozó kapcsolódott hozzánk. Ők néhány évig nálunk laktak a kicsike apartmanokban, segítették a Kollégium életét. Irodalmárok, rendszergazdák, könyvtárosok – nyomot hagytak a Móra történetén.

A szeniorokkal való munkamegosztás tapasztalatai motiváltak abban, hogy egyre több kollégistát is bevonjak ún. státuszos állásokba. A portások, de a raktáros, gondnok is régóta a végzős, PhD-re váró, gyakorló doktorandusz, vagy éppen szakjukat pihentető hallgatókból kerülnek ki. Nem volt igazuk azoknak, akik azzal riogattak, hogy kecskére káposztát... Az idő igazolta a szándékot, önigazgató, közösen döntő, demokratikusan működő intézmény vagyunk kollégiumi bizottsággal, szeniorokkal, munkatársakkal.

Ami jelentős változást hozott, és egyáltalán nem pozitív értelemben, az a bolognai-rendszer bevezetése. A három éves képzés miatt lerövidült a kollégiumban töltött idő is nem csak a képzés tartama miatt, de a tanulmányi követelmények csökkenése miatt is. A heti szegedi tartózkodás akár két napra szűkíthető. Az ember életében az egyetemi évek a legszebbek, legtartalmasabbak közé tartoznak, egy folyamat a kiteljesedéshez, fejlődéshez. Öt év alatt a közösségeket is van idő megismerni, tenni értük, régiüket elhagyni, megpihenni, újakat találni, mindennek van egy természetes dinamikája. A rohanó bolognai három év ezt redukálja, nehezíti.

És ami még negatív körülmény – bár ez a hallgatókat kevésbé érinti – hogy igazgatói működésem alatt, mondjuk másfél-két évtized alatt, körülbelül, és ez most nem túlzott becslés, tízszeresére duzzadt az adminisztráció, ugyanakkor nem lett jobb a lehető ségek tára, nem gyorsult jobban az ügyintézés. És sajnos, mint Damoklész kardja, fejünk felett a fenyegető központosítás rémképe, ami féltve őrzött autonómiánk végét jelentheti.

A kollégium külsejének felújításáról milyen emlékei vannak? Gondolok itt a 2005-ös nagy ablak és szekrénycserére vagy az ötödik emelet ráépítésére.

Az az igazság, hogy nem hittem volna magamról, hogy ennyire bele tudok tanulni felújítási és kivitelezési munkákba, mondjuk nem volt más választás. Nagy elhatározások kellett, volt egy stratégia: először a közös helyiségeket

újítottuk föl, azokat, amelyeket mindannyian élvezhetnek, aztán fokozatosan a többi. Nagy örömet leltem a belső építészeti tervezésekben, hogy itt minden folyosónak és a hozzá tartozó helyiségeknek külön színvilága van, hogy gondosan választottunk csempét, burkolatot, bútort, képeket a falakra... Könyvtárat építeni, kávéházat, házimozi kialakítani, szép volt, öröm volt, akkor még szabad volt. Előfordult, hogy augusztus 20-án még felújítási romokban hevert a ház, kellett elszánás, néha egy kis hazardír is. Igen, lett tető tér beépítés is, sok hibával, akkor még csak kullogtam a műszaki ellenőrkötés után. Azt se felejtjük el, hogy a Móra részben termálvízzel fűti magát, napelemek működnek a tetőn. Egy hétszintes épületben, az alagsortól a tetőig mindig van mit javítani, újítani, mindenesetre a kollégiumi külsőre legalább annyi gratulációt kaptunk már, mint a tartalmi egybekre.

Említette, hogy egyetemi oktatók, doktorkok, professzorok végeztek a Mórán. Mit gondol, mi a Móra sikerének a titka?

Hogy ebben mennyi része volt a kollégiumnak, nehéz megítélni. A Móra Kollégiumnak talán az a titka, hogy 50 év alatt – mert azért ez egy komoly, nagy léptékű történelmi idő már – szisztematikusan felépült egy hagyományrendszer, amiben mindig a hallgatók voltak a legfontosabbak. Az a tudatosság és szándék volt fontos, hogy a Kollégium hozzájáruljon egyetemi életük teljesebbé válásához. Mindezt élhető környezettel, egy demokratikusan működő közösségi modell felmutatásával. Akik ezt véghezvitték, legyenek ott dolgozó emberek, diákvezetők, szeniorok, oktatók, minket segítők, pártolók, mindannyian, és most a szó legnemesebb és legpontosabb értelmében szeretném mondani, mindannyian szívvel és lélekkel, nagy kedvvel tették a dolgukat. Kell ehhez gondolom, valamilyen mély motiváció, talán szenvedély is. Hinni abban, hogy jó, amit csinálunk, nem haszon nélküli, bár ezt a szemléleti, tudásbeli, érzelmi „hasznosulást”, nehéz nyomon követni.

Nem hallgathatom el az önös érdekeket sem. Megkaptam a sorstól, hogy szenvedélyeimnek, kedvteléseimnek élhettem a munkahelyemen: alakíthattam egy könyvtárat, megvehettem a nekem tetsző könyveket, zenei lemezeket, bemutathattam azokat a filmeket, amik érdekeltek, nyomon követhettem a tudományok, a kultúra állapotait. Senki nem akadályozott ebben. Egy életen át a legjobbaktól tanulhattam, fiatalok között élhettem, kell-e ennél nagyobb ajándék?

Amikor a végzősök közül többen mondják, hogy én első sorban kollégista voltam és csak másodsorban egyetemista, aminek az érvényét most ne

firtassuk, nos, ez sok mindenről árulkodik. Például arról is ám, hogy a kollégiumnak, mint minden öntörvényű közösségnek komoly, fogva tartó hatása is van. Egy kicsit olyan, mint az örvény. A teljesség illúzióját adhatja. Itt lehet szakmát magas szinten gyakorolni, van tudomány, művészet, van társaság, sok közeli ember, közösségek hálózata, védettség, lehet bulizni, vannak hihetetlen nagy ő rületek, eufória. Minderre képes egy összetartó, nagy közösség, de be is tud zárni. Ezért mondom váltig: figyelem, van élet a Móra Kollégiumon kívül is!

A kollégium életében két fő szakkollégiumi mozgalmat nevezhetnénk meg. Egy, ami jelenleg is zajlik, és a korábbi idő szakokban. Miben látja a régi és az új szakkollégium közötti különbségeket. Miben volt más a régi és miben más a mostani?

Sok közös pont van. Például a '70-es évek elejétől, akkor minisztériumi inspirációra és támogatásra, már alakultak szakkollégiumi csoportok. Az akkori eléggé merev és túlszabályozott tanrendeket lehetett egy kicsit lazítani. A hallgatók maguk hívták meg kedvenc tanáraikat szakkollégiumi csoportot vezetni, mert több esetben esély sem volt rá, hogy bizonyos témákról szó legyen a tanrendi órákon (pl. a 45–48 közötti koalíciós idő szak, új mű elemzési módszerek). Mivel a szakkollégiumi szisztéma lényege akkor és most is az innováció és a hallgatói kezdeményezés, jelen struktúrában talán nehezebb megtalálni a még fel nem tárt területeket, melyekkel kiegészíthető az oktatás, mert eleve nagyobb a tanszabadság, szélesebb a választható tárgyak variabilitása. Ennek az új szituációnak a specifikuma a tehetséggondozás lehetne, mert manapság összehasonlíthatatlanul többen járnak egyetemre, ami természetesen kívánatos, de ez mégis csak az eltömegesedés irányába hat. Tehát most ebből a nagyobb hallgatói bázisból kell kiválasztani, motiválni azokat, akik a kötelező en elvárnál többet kívánnak teljesíteni egyetemi éveik alatt. Őket kell hozzájuttatni kutatási feladatokhoz, lehető séget adni, hogy valamiben elmélyedjenek, segítve ezzel akár egy tudományos pálya indulását, egyáltalán a diploma utáni igényesebb pályakezdet. A legutóbbi mórás konferenciák arról tanúskodnak, hogy tehetséges, kiváló hallgatók választják a Móra Szakkollégiumot, akik ebben a nagy felső oktatási dzsungelben igazán komolyan akarják venni tanulmányaikat. A Móra Kollégiumnak valóban nagy pillanata volt a szakkollégiummá válás 2013-ban.

Grand Café vezetőjeként hogyan ítéli meg ezt a kollégium filmes, mozis, kulturális életét?

A szegedi Grand Café és a körülötte lévő kulturális tér kialakítása részben a mórás filmes korszak hozadéka. Móra kollégisták inspiráltak az első lépéseknél, néhányukkal jártam a várost, keresve a szegedi művész mozihoz valamilyen helyet. Aztán elkezdődött, más társakkal a megvalósítás, és a Grand Café működése máig tart.

Ami a kollégium filmes életét illeti, szerintem jó kezekben van, különösen azóta, hogy filmes képzés van a bölcsészkaron. A vizkultos hallgatók igényes sorozatokat kezdeményeznek, volt filmtörténeti szakkollégiumi kurzus is. Büszke lehet a kollégium az évtizedek óta szisztematikusan építkező filmtárára, szerintem az egyik leggazdagabb a városban. Sok-sok hallgató munkája van ebben. Egy kicsit fáj, hogy mostanában kevesebb az irodalommal foglalkozó estünk, sajnos egyre kevesebb az irodalom szakos kollégista is. Van ugyanakkor számos öntevékeny kör, tagjaik saját kulturális/művészeti produkciókat hoznak létre.

Hol látja vagy milyennek látja, milyennek képzei el a 10 évvel későbbi Móra Kollégiumot?

10 év múlva, amennyiben még alkalmam lesz erre, mindenképpen az univerzitáshoz szorosán kötődő nek szeretném látni a Kollégiumot. E nélkül léte, működése a mai formájában értelmét veszítené. Mint szakkollégium pedig remélem, hogy az ország legjobbjai közé fog fölzárkózni. Sok jel mutat arra, hogy nagyon jól halad ezen az úton. Szeretném, ha a Kollégium nyitott és kritikus szemléletű, szabad, autonómiáját megőrző közösség maradna!

Minden igazgató hozzászólt valamit a Móra szellemiségéhez. Az eddigi igazgatók Ön szerint mi az a plusz, amit hozzáadtak az évek során a kollégiumi szellemhez?

A magam szerepét nem tudom, és nem is akarom természetesen jellemezni. Vörös Lászlóné, Nellike, az első igazgató – előtte rövid ideig Szántó Imre történész professzor töltötte be ezt a tisztelet – az úttörő szerepét vállalta kollégiumi tanár társával, Micheller Magdolnával. Ha nem lett volna ilyen nagy elszánás, ennyi fáradhatatlan munka, bátorság, helyzetfelismerés, sok ötlet, ha nem lett volna a kollégisták iránti felelősség ilyen hőfokon, akkor el sem kezdődik, nem épül fel a Móra-hagyomány, melyet megélünk, alakítunk azóta is. Múlhatatlan érdem. Kovács Attila, a harmadik igazgató pedig talán a legtöbbet adja önmagából a Kollégiumnak, amit nem lehet meghatottság nélkül értékelni. Példátlanul magas szintű szakmai tudásából, emberségéből és szeretetéből.

Erdélyi Ágnes

*

Negyedszáz év a Mórában

Kovács Attila igazgató élete összefonódott a kollégiummal, mióta lakóként először belépett az épületbe (egy négy éves periódus kivételével) folyamatosan a Móráért dolgozik, azért, hogy a kollégium több legyen, mint egy diákotthon – és, hogy mindez fennmaradjon, továbböröklődjön a hagyományokkal, a szakmai pezsgéssel, a viruló közösséggel és a mórás szellemiség többi elemével egyetemben.

Hogyan indult a történet?

1986-ban kerültem Szegedre, a Móra kollégiumba, miután egy évig előfelvételiként a nyugati határt védtem Zala megyében. Katonatársaim közül többen is a Mórába jelentkeztek, így történhetett, hogy szobatársaimat már a seregnél megismertem, néha a katonai szlenget is használva, fél szavakból is megértettük egymást. Szerettem kollégista lenni, az egyes szobában laktam, azóta is elfogult vagyok a szoba iránt. De nemcsak én, barátom és volt szobatársam, Farkas Gábor, amikor csak Szegeden jár és betér a kollégiumba, mindig megnézi az egyes szobát, ez is azt mutatja, hogy

van a falakban valami, ami miatt a Móra mindig visszahúz.

Az egyes szoba nagyon érdekes volt, mert főleg magyar-török szakosok laktak, de volt később informatikus, fizikus, kémikus szobatársunk is. Az egyes a kollégium egyik központjának számított, sok ötlet és gondolat indult innen. Az egyesben ráadásul mindig lakott egzotikus országból jött hallgató (dél-afrikai, afgán), magyar nyelvet és kultúrát tanultak, érdekes és tanulságos volt velük lakni. Bizonyos szobákkal különösen jó volt a kapcsolatunk, ilyen volt a hatos szoba, ahol Tóth Feri, Ihász Gabi, Gálffy Laci és Szentgyörgyi Szilárd lakott, velük a barátság mellett a rivalizálás, a másik szoba kreatív bosszantása kollégium szerte ismert volt. Megesett, hogy egymás ajtaját, ablakát loptuk el, ébresztő órákat rejtettünk el a másik szobában, melyek hajnalban elkezdtek

óránként csörögni; néha a fogkrém volt különleges ízű, mert, hogy, hogy nem, Barbon borotvahab került bele.

Egészen harmadéves korunkig – bár szerettünk ping-pongozni, focizni, illetve nagyon sokat tanultunk – nem igazán kapcsolódtunk be a kollégiumi életbe. A harmadik-negyedik évüinktől, amikor a kollégium nyert egy jelentősebb összeget a *Soros Alapítványtól* és szakmai kurzusokat szervezett, mi is előálltunk ötletekkel, amelyek azután részben meg is valósultak. Még másodévesként Monok Istvánhoz jártunk *Erdély-történet szemináriumra*, az óráról csak annyit, hogy teljesen beleszerettünk a XVI–XVII. századi Erdély történetébe, nekem máig ez az egyik kedvenc korszakom. Indítottunk egy sorozatot Monok István közreműködésével, ahová meghívhattuk az összes olyan kutatót, akik a témában a legjobbnak számítottak, és egyébként is a magyar történetírás meghatározó alakjai voltak. Élőben hallgathattuk Benda Kálmánt, Barta Gábort, Szakály Ferencet, az előadások után pedig hosszan beszélgethettünk velük néhány pohár bor mellett.

Ez óriási élmény volt, az ember szakmai, tudományos szemléletét meghatározó módon tudja formálni a karizmatikus oktatókkal, tudósokkal való közvetlen beszélgetés.

Az Erdély történet sorozat sikerén felbuzdulva egy újabb kurzus szervezésébe fogtunk, ez a polgárosodás esélyeivel foglalkozott a XIX–XX. századi Magyarországon. (Egyébként nemrég került elő a kollégiumi dossziék mélyéről két olyan meghívólevél, amelyet még én írtam hallgatóként Hanák Péternek és Litván Györgynek.) Pont a rendszerváltás időszakára esett az előadássorozat, izgalmas hónapok voltak ezek, a kollégium részben bekapcsolódott az egyetemi hallgatói szervezkedésekbe, saját szemünkkel tapasztalhattuk meg a rendszerváltás folyamatát.

Később egészen más pozícióban folytatódott a szervezkedés. Hogy lett az aktív hallgatóból kollégiumi tanár?

1991-től Székesfehérváron lettem középiskolai tanár, amivel úgy éreztem megvalósult a nagy álmom, hiszen mindig imádtam tanítani, már egyetemistaként is tartottam órákat FEB táborokban középiskolásoknak. Almási Tibornak köszönhetem, hogy bekerültem a FEB-es csapatba, és alig vártam, hogy tanárként kipróbálhassam magam egy valóban patinás iskolában, az akkori József Attila Gimnáziumban (később Ciszterci Szent István Gimnázium), amely a középiskolák szűk elitjéhez tartozott, és

megfelelő kihívás jelentett egy ambiciózus kezdő tanárnak. Négy évig tanítottam, több OKTV helyezett tanítványom volt, jó kapcsolatot ápoltam a diákokkal, azok közül, akiket tanítottam, szinte mindenki bekerült a felső oktatásba, azonban végül visszajöttem Szegedre. A negyedik-ötödik év a tanítás szempontjából vízválasztó, ilyenkor azt érzi az ember, vagy továbblép, vagy örökre ott ragad. Én inkább továbbléptem, így 1995-ben visszatértem tanárként a Mórába.

Erdélyi Ágnes keresett meg, hogy tanárként segítsen a munkáját, mivel emlékezett rám, illetve az általunk szervezett kurzusokra. Igent mondtam, nem bántam meg, de azóta is nagy a nosztalgiam a tanítás iránt, és ahogy látom a középiskolák helyzetét, néha lelkiismeret furdalásom van, úgy érzem, ott kellene állnom a katedrán, és formálnom a jövő nemzedékét, mert erre vagyok predesztinálva, de ez már egy másik gondolatmenet. Nagyon jókor tértem vissza 1995-ben, mert akkor egy új kollégiumi bizottság alakult, akik nagyon sok ötlettel, programmal léptek elő, át akarták kicsit alakítani a kollégium szakmai, közösségi életét.

Különösen tehetséges fiatalok laktak ekkor a Mórában, fantasztikus karriert futottak be, én is sokat tanultam tőlük, ez egy szerencsés találkozás volt.

1995-től érkező generációk remek hangulatot, rengeteg hagyományteremtő rendezvényt hoztak a kollégium életébe, élmény volt a hallgatókkal és a hallgatók vezetőivel együtt dolgozni. A rendszerváltásról szervezett előadássorozat nagy hatással volt rám, személyesen találkozhattam a kor meghatározó alakjaival, Pozsgay Imrével, Gergely Andrással, Elek Istvánnal, Kőszeg Ferencsel, Tölgyessy Péterrel. Részben ennek a szakmai aktivitásnak lett a folyománya, hogy létrehoztuk a *JATE Móra Ferenc Kollégium Társadalomtudományi Szakkollégiumát* 1997-ben. Rigó Róberttel, Szakáli István Lóránddal, Gálffy Lacival fogtunk hozzá a szakkollégium alapításához, kezdeményezésünknek lendületet adott, hogy Erdélyi Ágnestől, Stumpf Istvántól és Chikán Attilától sokat tanulhattunk a szakkollégium lényegéről, működtetéséről, ezekből a beszélgetésekből máig próbálok hasznosítani. 1997-ben a kollégiumon belül alakult szakkollégium 30–40 fős volt, színvonalas szakmai munka, szervezett kurzusrend alakult ki, jó képességű

hallgatók alkották a szakkollégiumi tagságot. A sikeres pályázatoknak köszönhető en jelentős anyagi támogatással számolhatott a szakkollégium, mai mértékkel nézve elképesztő mennyiségű pénzzel tudtunk gazdálkodni. Eleinte jól működött a rendszer, szakkollégiumi találkozót szerveztünk október 23-án, amire Mécs Imrét is meghívtuk, és a rendezvényről a Magyar Rádió is beszámolt. Példaértékű volt, ahogy az első Orbán kormány támogatta a kollégiumokat és kollégiumi, szakkollégiumi tehetséggondozást, ez ma is követendő példa lehetne.

Az első szakkollégium végül egy fejezet maradt a Móra történetében. Miért?

A sok pénz nem csak hozott, hanem vitt is, a kollégisták és a szakkollégisták között rivalizálás alakult ki. Nagyon erős volt a Kollégiumi Bizottság, és a nem szakkollégista hallgatók között is akadtak kiváló képességű hallgatók, akik rossz néven vették egyes szakkollégisták lekezelő stílusát. Nehéz feladatot jelentett a konfliktust megfelelő en kezelni, a kollégisták többsége egyre ellenszenvesebbnek tekintette azt a szakkollégiumot, amely a Móra-ra kicsit rátelepedve élte életét, és az tű nt a legjobb megoldásnak, ha a szakkollégium kiválik a kollégium keretei közül. Érdekes, hogy a szakítást követően, újabb lendületet kapott a szakmai munka, a szakkollégiumot elhagyó kurzusvezető k mintha megkönnyebbültek volna, és még nagyobb kedvvel dolgoztak.

Hogyan történt a folytatás a szakítás után?

A 2000-es évek közepén is voltak a szakmai rendezvények, fő leg irodalmi estek, de társadalomtudományi, sőt, természettudományi elő adások közül is kedvükre válogathattak a hallgatók. Nyugodtan mondhatjuk, hogy egy-egy aktívabb év vetekedett bármelyik működő szakkollégium kurzuskínálatával, ugyanakkor nem volt követelményrendszer, a Szervezeti Mű ködési Szabályzat (SZMSZ) sem tartalmazta azokat a kritériumokat, amelynek alapján, szakkollégiumnak nevezhetjük volna magunkat. A felső oktatást érintő változásokra is reagálva 2011-ben hallgatói és kollégiumi bizottsági kezdeményezésére arra jutottunk, hogy a szakkollégiumot intézményesített formában újra kell szervezni.

Ma már nem elég szállást biztosító kollégiumként mű ködni, vonzó szolgáltatásokat kell kínálni a hallgatóknak.

Ez jelenthet komfortfokozatot növelő beruházásokat, gazdag közösségi programkínálatot, de olyan szolgáltatásokat is, amelyek a hallgatók szakmai

fejlődését segítik, ebből a szempontból pedig a szakkollégium ideális választás. Mindez megerősített bennünket abban, hogy újraalapítsuk a szakkollégiumot, ugyanakkor nagyon fontos volt, hogy tanuljunk az 1997-98-as történésekből. 2011-12-ben az egyetemi, illetve a kari vezetők részéről is biztosított volt a támogatás, (maig azt gondolom kiváló a viszony a karokkal és az egyetemi vezetéssel) és az SZTE Tehetségpont is felkarolta a terveinket, így 2012-ben a szenátus egyhangúlag elfogadta a Szervezeti Működési Szabályzatunkat, amivel hivatalosan is szakkollégiummá váltunk. Ezt követően lényegesen szervezettebb formában elindultak a kurzusok, konferenciákat szerveztünk, kiadványaink születtek, majd először egy évre, 2015-ben pedig három évre megkaptuk a minősített szakkollégium címet. Közép-hosszú távon szeretnénk, ha a szakkollégium kibocsátana akkreditált képzést és végzettséget igazoló hivatalos iratot, azaz nem csak a publikálást, illetve konferencia részvételt biztosítanánk a szakkollégistáknak, hanem ennél többet is.

Mára a szakkollégiumi mozgalomban a Móra kollégium meghatározó szerepet tölt be.

Szakmai Bizottsági elnökünk tagja az öttagú minősítést segítő bizottságnak, Szegeden első alkalommal a kollégium idén Interkoll-t szervezett, nyáron pedig a szakkollégiumok nyári táborának (NYATA) leszünk a házigazdái, ez pedig azt is bizonyítja, hogy a szakkollégiumi mozgalom számíthat ránk, teljes körű tagjai vagyunk ennek a közösségnek.

A szakkollégium szervezése mellett egy újabb feladat is adódott: 2014 óta már Kovács Attila igazgató úrról beszélünk. Milyen kihívásokat tartogatott az új tisztség?

A kollégium a 2007-es felújítás óta folyamatosan szépül, és egyre vonzóbb, élhetőbb a hallgatók számára, ugyanakkor 2012 óta egyre komolyabb költségvetési kihívásokkal kell szembenéznünk, a karok, illetve az egyetem támogatása ugyanis folyamatosan csökken. 2014-től nagyon oda kellett figyelni arra, hogy a kollégium pénzügyei rendben legyenek és a költségvetésünk folyamatosan pozitív legyen, úgy érzem, hogy ezen a téren megfelelő eredményt értünk el. Egy szolid restriktív politikával csökkentettük kiadásainkat, miközben a pályázati támogatások révén sikerült növelni a bevételeinket, mindezt úgy hajtottuk végre, hogy a kollégisták ebből inkább csak a pozitívumokat érzelték. Egy másik kihívás volt, hogy 2014-ben megkaptuk az egy éves szakkollégiumi minősítést, ami arról szól, hogy a

következő év folyamán vagy elveszik, vagy kibővítik három évre. Sokat kellett dolgozni, hogy ez sikerüljön, a kurzusok, pályázatok menedzselése rengeteg munkát igényelt, sokkal többet, mint gondoltam volna. Ez sajnos vissza is ütött, hiszen nem maradt annyi időm a Kollégiumi Bizottságra és hallgatókra, mint amennyit érdemeltek volna, de a helyzet orvoslására már konkrét megoldás körvonalazódik.

Miben változott leginkább a kollégium az elmúlt huszonöt évben?

Nagyon nehéz manapság közösséget építeni, amikor a '90-es évek közepén visszatértem, nem volt még mobiltelefon, nem volt internet, a hallgatók gyakran feledkeztek a büfében, a közösség magától szervező dött. Számos hagyományteremtő közösségi program született, ezek szerencsére továbböröklődtek és máig élnek. A változások azonban nem a közösségi identitásoknak kedveztek; az internettel, az okostelefonokkal, a sorozatokkal és a számítógépes játékokkal a közösségi élet komoly kihívást kapott, a hallgatók ma sokkal individuálisabbak, a karrierépítés sokszor felülír minden közösségi értéket. Azt gondolom, az elmúlt évekhez képest a középiskolában sokkal kevesebb közösségi élmény éri a leendő egyetemistákat, így a kollégium az első olyan hely, ahol ezzel találkozhatnak. Aztán vagy megérinti őket, és másod-harmad évre igazi közösségi emberré formálódnak, vagy nem, akkor pedig a kollégium is csak egy epizód marad az életükben.

Az a fontos számunkra, hogy a hallgató ne csak szállásként tekintsen a kollégiumra.

Legyenek kulturális és közösségi rendezvények, szakmailag fejlődhessen mindenki, akiben van erre ambíció. A szakkollégiummá válás is ezt a célt szolgálta, tudtuk, hogy váltanunk kell, mert a hagyományos technikák már nem működtek. Velem vagy nélkülem, de remélem, a szakkollégium ki tudja magát futni, és a hallgatók számára hasznosul mindaz, amit itt kapnak, további pályájukon megfelelően tudják ezt kamatoztatni.

Mindezek tekintetében mit várhatunk a Móra jövőjétől?

Általában az a véleményem rólam, hogy pesszimistábban látom a valóságot, mint amilyen, szerintem sokkal realistábban, mint amennyire az idealistább környezetem véli ezt, de bizonyos tekintetben kifejezetten pesszimista vagyok a jövőt illetően. Azokat az értékeket, amit mi képviselünk, mint például a kritikus szemlélet, a hazafiasság, a szolidaritás, a barátság és a szakmai együttműködés, tovább kellene vinni. Ennek a kollégiumnak mindig is a közösség volt az erőssége, az adta a Móra vonzerejét, a hírét, a szellemiségét.

A mórás szellem nyomában

Ezt nagyon féltem, de sokszor az az érzésem, hogy szélmalomharcot vívok, a külső környezet és a bennünket körülvevő világ ellenünk dolgozik. (Bár lehet, hogy csak én nem vagyok elég PC és trendi, nem követem a *mainstream* média iránymutatásait, de ez, azt gondolom, már így is fog maradni.) Szeretném, ha ez kis mikroközösség és a hozzá kapcsolódó értékek megmaradnának, továbböröklődnének, mert ez a modern világban sokkal fontosabb, mint gondolnánk. A hozzánk bekerülő fiatalok sokat kapnak: társakat, segítséget, szeretetet, és támogatást, amivel a társadalomnak sikeres polgárává válhatnak, és továbbörökíthetik ezeket az értékeket. Meg kell őriznünk a szellemiséget, az értékvilágunkat itt a kollégiumban, mert a jövő igenis itt van.

Kovács Attila

Nagyterem

Az igazgatók által elmondottak is arra ösztönöznek, hogy a nagyterem, kultúrterem felé vegyem az irányt. Fél évszázadnyi esemény, rendezvény, rejtély és csoda kapcsolódik a helyiséghez. Sorsfordító előadások, érzelmekkel teli közgyűlések, vetélkedők és konferenciák, lelkesen tomboló közönség és Ki Mit Tud, komolyzenei koncertek, és még oly sok minden, egy egész kis univerzum. Itt alakult a Szegedi Történelemhallgatók Egyesülete, történelemformáló konferenciák és viták zajlottak a rendszerváltás hajnalán, szakkollégiumok sora alakult a teremben, volt, amelyik azután kivonult, egy másik meg Interkoll-t rendezett és NYATA-t rendez, a harmadik a '70-es években az egyetemi oktatási reformok kísérleti műhelyeként is funkcionált. A szakmai rendezvények, alakuló szervezetek kontinuitása meghatározta az ötven évet. De valljanak csak erről a tudományos pályájukon fantasztikus karriert befutó érintettek.

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

1987 őszétől 1991 nyaráig laktam a kollégiumban, másodéves koromtól gyakorlatilag folyamatosan mórás lehettem a diploma megszerzéséig. Más nyugat-magyarországi hallgatótársaimmal együtt, a kollégium valódi otthonunk is lett, mivel nem csak a hétköznapiakat, hanem a legtöbb hétvégét is itt töltöttük. A fiúk számára ez nem volt újdonság, mivel az egyetem előtt részt vettünk egy egyéves teambuilding-en, amelyet a Magyar Néphadsereg szervezett számunkra a nagykanizsai laktanyában. Persze a lányokkal is sikerült a kollégiumban összelelegednünk, én is a Mórában ismerkedtem meg a későbbi feleségemmel. Ő a legszebb ajándék a kollégiumi évekből...

Milyen közösségi, szakmai programok szervezésében vettél részt, melyek voltak ezek közül a legemlékezetesebbek?

Elég változatos volt az életünk, hiszen minden a kollégiumi közösségben zajlott. Nagyon jók voltak az irodalmi estek, az előadások, nagyon élveztük a filmklubokat is, de a legtöbb élményem a kisebb körben zajlott közös beszélgetésekhez, vitákhoz és játékokhoz (foci, pingpong, társasjáték, interkollegiális hógolyócsata, stb.) kapcsolódik. Egy-két rendezvény szervezésére jól emlékszem. Ilyen volt például a 1968-as események 20. évfordulójára szervezett kis konferencia és persze a '88-89-es évek változásokban gazdag eseményei, amikor a kollégiumot a Bibó Emlékbizottságban képviseltem. Ott csapott meg minket először a történelmi

változások szele, bár az eseményeket valószínűleg azóta egy kicsit másképpen látjuk már. Egyébként az itteni programokban a legjobb az volt, hogy kiválóan kiegészítették az egyetemi óráinkat és önkéntes jellegüknél fogva, tényleg az ő szinte érdeklődés és motivált minket. Szerencsére később is visszajöhöttem a programokra, sőt az első adást is tartottam a kollégiumban. Reményeim szerint a jövőben is nyílik még erre alkalmam.

Milyen élményeid, sztorijaid maradtak meg a kollégiumhoz és a 6-os szobához kapcsolódóan, létezik-e mórás szellem, és, ha igen, miként jelenik meg?

Történésként valahogyan úgy érzem, hogy mindenre és mindenkire emlékszem, de a legjobban persze a szűkebb környezetem, a 6-os szoba emlékei élnek. Érdekes egyéniségekkel találkoztam, pl. Gálffy Laci, Lőrinc Péter és a többiek, akikkel ha véletlenül találkozunk órák hosszát megállás nélkül tudjuk sorolni a közös élményeinket. Az 1-es szobába szintén sokat jártunk beszélgetni, Kovács Attila és Farkas Gábor voltak a fő közösség-szervezők. Annak kimondottan örülök, hogy Attila vezeti az intézményt, hiszen ha létezik mórás szellem, akkor annak ő az egyik legjobb megtestesítője. A mórás szellemre visszatérve, azt hiszem, több ilyen is létezik és ezek nem annyira a

helyre – az épületre – hanem az adott korra és a közösséget alkotó emberekre vonatkoznak.

A kollégista társainknak elég félszavakkal utalni helyszínekre – pl. Sanyi, Nyugi, Muppet Show, stb. – vagy személyekre (itt a személyiségi jogok miatt nem idézek) és mindenki tökéletesen képben van és benne vagyunk a hajdani szellemben. Kialakult ennek a zsargonja, a szokásrendszere, a hierarchiája, de még a gasztronómiája és nem utolsósorban a társasági rendszere is. Ez részben az intézmény fejlődésével alakult ki, de főleg az ott lakók hozták magukkal és mindenki hozzáadott valamit ehhez a szellemhez. És persze megvannak a kollégium legendái is, amik vidám sztorikból épülnek fel. Ma már mitológiai alakokként jelennek meg a ruhacentrifugával a szőlőből bort facsaró bölcsészhallgató, a pálmafák alatt cigiző takarító néni, a csinos portás nénit kísérgető fűtő gépész, vagy a nagyítóval lapostetűt kereső kollégiumi orvos figurái. Persze voltak emelkedettebb pillanatok is. A szó szoros értelmében ilyen volt, amikor olyan tömeg gyűlt össze Esterházy Péter előadására, hogy az író székét egy asztalra kellett emelni... Ezek az élmények – úgy gondolom – mind részei egy közös kollektív mórás emlékezetnek. A Móra Kollégiumnak volt a 80-as évek végén egy kifejezetten szabad szellemisége, rengeteg külföldi és ún. disszidens értelmiségi is megfordult itt, és a kollégiumi rendezvények a korban elég ritkának számító szabadság kis köreit hozták létre. Természetesen ennek is megvoltak a korlátai, de visszatekintve elmondhatom, hogy elég szabadnak érezhettük itt magunkat és ez a szellem meghatározó volt a későbbi pályánkra is.

Tóth Ferenc

*

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

Farkas Gábor Farkas vagyok, 1986–1991 között laktam a kollégiumban, az 1/a szobában.

Milyen szakmai programok szervezésében működtél közre, melyek voltak ezek közül a legemlékezetesebbek?

Ha jól emlékszem részt vettem az *Erdély művelő déstörténete a 16-17. században* című konferencián, társszervező volt Kovács Attila barátom (a kollégium jelenlegi igazgatója) és Monok István (az MTA Könyvtárának jelenlegi fő igazgatója), s gyakorlatilag a legnevesebb történészeket hívtuk le előadni. Most csak az azóta elhunytakat sorolom fel: Barta Gábor, Engel Pál, Kulcsár Péter, R. Várkonyi Ágnes és Szakály Ferenc.

Milyen élményeid, sztorijaid maradtak meg leginkább a kollégiumhoz, és az 1-es szobához kapcsolódóan? Szerinted létezik-e mórás szellem, és, ha igen, miként értelmezhető?

Bizonyára van. A mi időnkből annyi maradt meg, hogy rengeteget olvastunk és ping-pongoztunk, ittuk a rossz borokat és a vacak söröket, közben pedig összeomlott egy birodalom körülöttünk. Érdekes volt történész hallgatóként látni mindezt közelről.

Farkas Gábor

*

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

1989 és 1998 között. Ez azt jelenti, hogy 5 évet egyetemi hallgatóként, majd PhD ösztöndíjasként még 3 évig szenior voltam. Plusz kaptam még egy kicsi hosszabbítást. Ez gyakorlatilag lefedi a rendszerváltást és azt követő en 90-es évek nagy részét.

Milyen közösségi, szakmai programokban vettél részt? Mi a véleményed a kollégium által létrehozott szakkollégiumokról, szerinted milyen szerepe lehet a büfének a kollégium szellemének átörökítésében?

A Mórának mindig híresen sokszínű és gazdag programkínálata volt. Mikor Szegedre jöttem, ezt nem is tudtam első re, viszont nagyon hamar tudatosult bennem, hogy a Móra a legjobb választás volt. '90 körül a bölcsész programok egész kavalkádja fogadta a hallgatót és ezt néhány hónap beilleszkedést követő en nagyon élveztem. Első re persze nagyot üt, amikor erdélyi, vajdasági írók, szociológusok, filozófusok szórakoztatják egymást és a bentlakót, aki

esetleg elő tte már néhány óra Tarkovszkijt is bevállalt. Kis idő után észrevettem, hogy pont ezeket az irodalmi, filmes, történész esteket élvezem a legjobban. Nagyon sokat adott az egyetemi oktatás mellé, egy sajátos szocializációs utat is kínált az itt élő knek. Azután késő bb magam is részese lehettem a

programszervezésnek és egy-egy elő adás erejéig a kínálatnak is. 1997-ben részt vehettem a *Móra Társadalomtudományi Szakkollégium* alapításában is. Meghatározó élmények voltak ezek, máig használom az innen hozottakat. Ennek pedig egyenes folytatása, egy másik dimenzióban, amit ma Attila a szakkollégiummal alkot. Jó látni ezt az abszolút pozitív történetet, így teljes ívében.

Milyen élményeid, sztorijaid maradtak meg leginkább a kollégiumhoz, a 6-os szobához és a IV. emelethez kapcsolódóan? Létezik-e mórás szellem, és, ha igen, miként értelmezhető , esetleg találkoztl-e vele?

Ezek egy jó része leírhatatlan..., de óriási élmények. És tökéletesen visszahozhatók, rezonálnak. Amikor például, sok év múlva teljesen tisztán, mások mesélik messziről jött vendégeknek, hogy miként raktam én rendet a szekrényemben és milyen precízen hajítottam minden este zuhany után, ágyról hanyatt a tuscuccot a szekrény fenekére, hogy másnap este újra kezdődjön a „hovaafrancba-tettem” hisztérikus körtánc. De említhetném Holló ágát, a csak egy éjszakára, de épp januárban ellopott ablakot; a sajnos mára elhalt „vilmázást” és még sok mást.

És, hogy szellem létezik-e? Szerintem igen. Komoly értelemben is, meg amúgy, méginkább komolyan is. Ez utóbbi olyan lidérc féle. Jó lidérc. Játékos, van fénye, illata, humora és egy sajátos hangulata, ami ha körülvesz, rád ül, nem bogozod ki magad egyhamar. De igazából nem is akarod. Néha ott ül a büfében, a bejárati lépcső n, társaságokat beszélget, máskor szelíden bekísér az olvasóba, függöny mögé, zuhany alá. Megint máskor, a már régen eltűnt lapos tető n ücsörög és bámulja a holdat, aztán rábeszél, hogy hívd ki hógolyózni az egész szomszéd Hermant, aztán meg hetekig alig látod, mert épp átjár szembe a régi *Nyugiba*.

Érzed-e azt hogy valami „visszahúz” a Mórába, ha igen vajon mi?

Talán épp ő. Azt mondják „szabadulni” tőle nem lehet, de békén hagy, ha magaddal viszel innen valakit egy életre. Így tettem.

Gálffy László

*

Móra, mon amour

Vélhetően nem én vagyok az egyetlen, aki nem tud érzelmek nélkül írni mórás éveiről. Ám ami veszélybe sodorja az elfogulatlan véleményalkotást, egyúttal jó jel: történt valami velünk húszas éveink elején ebben az épületben, aminek lenyomata a sokadik iksz környékén is megmaradt, s amitől az emlékek is mások.

Ha már emlékek: amikor felkérést kaptam mórás éveim rövid összefoglalására, először szinte semmi sem jutott eszembe, és a homály bizony lassan tisztult – annak ellenére, hogy a kapcsolat nem szakadt meg. Három nap után minden világos lett. A meghívó a kollégiumi gólyatáborba (a – mint kiderült – Tisza parti szemétszedésből és radiátorfestésből álló egyetemi gólyatábort katonaviselt emberként elvből kihagytam), a megérkezés 1987

nyarának végén, a felszabadultság, hogy itt csak négyen vagyunk egy szobában (illetve nyolcan, ha a másik felét is odavesszük), miközben két-három héttel korábban a nagykanizsai laktanyában ennél sokkal több embert kellett elviselni, az a jóleső érzés, hogy itt lányok is vannak (akkor kilenc fiúszoba volt az első emeleten) – minden kiélesedett.

Akkoriban szinte rekordhosszúságúnak számító ideig laktam a Mórában: 1987 és 1992 között egyetemistaként (először a nyolcas szobában, annak mindkét felét kipróbálva, ötödévesként pedig a kettes szoba A részében), majd három éven keresztül szeniorként (miközben fiatal oktató voltam) a negyedik emeleten, ami ugyebár lányszint volt, s ez olyan – általam csak később megismert – legendakincs kialakulásához vezetett, aminek már a töredékére is büszke lenne minden férfi.

Aktív kollégista voltam-e? Ebben a kérdésben nem merek állást foglalni. Voltam kollbiz tag, biztosan szerveztünk számos rendezvényt, döntöttünk kollégiumi felvételik ügyében, benne voltunk az 1988–1989 táján az egyetemi kollégiumokat is elérő megújulási kísérletekben – minderről vannak dokumentumok, azokat meg lehet nézni, de én a mai napig úgy érzem, nem én segítettem a Mórát, hanem a Móra segített engem, bár akkor ezt még nem tudtam.

A kollégiumi kirándulások, először Herr Nemessel (ki nem emlékezne az E, F, vagy GY kategóriás viccekre vagy a különböző besorolású „asszonyokra”?), majd a már nálam fiatalabbakkal, amikor még „kocsiparancsnok” is lehettem. Találkozás Bereményi Gézával (1989) vagy a kilencvenes években Donáth Lászlóval. Megemlékezés a ’68-as diákmozgalmakról 1988-ban. Wim Wenders emlékfilmje Ozuról. És persze a meghaladhatatlan Móra Filmklub, egy kis sétával a Közép fasoron. Nelli néni, akitől először láttam, hogyan kell intézményt vezetni; Erdélyi Ági, aki megmutatta, hogy a célok akkor is elérhetőek, ha már csak mi hiszünk bennük.

A Morgilla, mint megkerülhetetlen elem: még az annalesekben szereplő idők előtt voltam Szepesszentgyörgyi Ádám támogatója, illetve a Csipet Csapat tagja – de már mindkétszer öregként és kevés idővel rendelkezve.

Emlékszem viszont egy farsangra, amikor Móra Ferenc lépcső fordulóban álló portréjának öltöztettek be – szoborként kissé darabos volt a mozgásom, és fejemen lévő alufóliától semmit sem láttam, úgy vezettek le a lépcsőn. Szerettem a könyvtárat is: tudom, sok volt benne a tudomány, de én azt is tudtam értékelni, hogy nyáron ott volt a leghűvösebb, és ha az ember a portás

nénitől elkérte a kulcsot, remekül lehetett délután az elmaradt éjszakai alvást pótolni. (Ha már portás nénik: gyakorlatilag mindegyikő jüket becenevén emlegettük a háta mögött: Csőrike, Cseresznyés, Szépasszony – ezt robbantotta szét a Lajos nevet viselő első férfi portás érkezése 1994-ben.)

Hogy van-e mórás szellem? Van bizony; és mint minden szellem, gyakorlatilag megfoghatatlan, csak érezzük. Amit tudok: amikor külföldön voltam kollégista, valami mindig hiányzott. Egyszemélyes szobákat kaptunk, a hideg víz hideg, a meleg víz meleg volt, a lift mindig működött, a tusolóból senki sem lopta el a zuhanyrózsát, általában csend volt. Egy idő után rájöttem: ezek remek diákszallók voltak, de senki sem ismerte a másikat, volt, aki még azon is meglepődött, hogy a folyosón köszönök neki. Nulla közösség, minimális rendezvény, teljesen véletlenszerű kapcsolatok (már ha voltak). Így még tanulni se volt olyan jó. Ebből tudtam meg, micsoda minő séget takar ez a két szó: Móra Kollégium.

Zárásként néhány mondat. Nem szoktam róla beszélni, de engem az egyetemmel (a bölcsészskarral) is a Móra hozott össze. Jó, az érettségi után megvolt a felvételi, de aztán jött egy év katonaság, szóval mintha teljesen előlről kezdtük volna. És akkor a mórás gólyatábor keretében belátogattunk a Karra, ahol későbbi oktatóink (ma kollégáim) beszéltek a ránk váró tanulmányokról. Ekkor szembesült az ember az ókorszigorlat gyakorlatilag végtelen mennyiségű oldalt felölelő irodalomjegyzékével, de ekkor szólítottak először meg bennünket azok is, akiktől tanulhattam, s akik később maguk közé fogadtak. Merci, Móra!

Dr. Szász Géza

*

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

2005 tavaszán költöztem a Mórába, s egészen 2015 májusáig mondhattam második otthonomnak a Kollégiumot. Kezdetben, mint mindenki, hallgatóként, később pedig szeniorként és kollégiumi alkalmazottként kaptam elhelyezést. A beköltözésemet sosem fogom elfelejteni, év közben érkeztem, és a 17-es szobába kerültem, ami akkoriban egy elég sajátos szubkultúrával rendelkező közösséget alkotott. Mint később megtudtam, az új emberek általában 2-3 hetente elköltöztek ebből a szobából, s az elején nekem is kijutott a „jóból”. A srácok egy külföldön dolgozó szobatársuknak, Hatos Jánosnak tartották fent a helyet, ezért meg kellett szabadulniuk az aktuális újonctól. Szerencsére, nekem valahogy sikerült átvészelnem a kritikus idő szakot, így maradhattam, s később a visszatérő Jánossal is szobatársak és jó cimborák lettünk. A maradásomban azért Katona-Kiss Attis is szerepet játszott, akivel gyorsan megtaláltuk a közös hangot, első sorban a politika és közélet iránti érdeklődésünk okán. Egészen a 2006/2007-es tanév végéig maradtam ebben a szobában: 2007 nyarán több idő sebb szobatársam is elköltözött, s az akkor még tanár úrként szolgáló Kovács Attila egyből megragadta az alkalmat, felszámolta a 17-est, s később lányszobaként alapította újra. A fiúk azóta is csak alkalmi vendégként térhetnek vissza. Ekkor a 13-as szobába kerültem, majd egy évre rá az ötödikre költöztem. Először az V/13-as szobában laktam, majd az V/17-esben. A végállomást a 3. emeleti szeniori szoba jelentette.

Milyen programokat szerveztél Kollégiumi Bizottsági tagként?

A Móra közösségi életébe 2009-ben kapcsolódtam be, amikor a kollégista társaim a Kollégiumi Bizottság tagjának választottak. Titkárként ebben az évben vette át a kollbiz vezetését Fári Ádám, aki a szakmai programok szervezését, illetve koordinálását bízta rám. Már ekkor szóba került – főleg amikor Kovács Attilával borozgattunk a Büfében –, hogy a Móra hagyományait felelevenítve érdemes lenne elgondolkodni egy szakkollégium létrehozásán, de erre ekkor még nem került sort. Ebben az idő szakban egyébként személy szerint első sorban közéleti, valamint politikai témájú előadásokat és kerekasztal-beszélgetéseket szerveztem, s az ÁJTK Politológiai Tanszékének oktatói mellett országos hírű politikai elemző intézetek munkatársai is ellátogattak hozzánk. A legsikeresebb rendezvényt Paczolay Péter professzor úr előadása jelentette, aki 2011 márciusában az Alkotmánybíróság elnökeként értékelte az alkotmányozás folyamatát. Az eseményre megtelt a nagyterem, s szerencsénk is volt, mert az Alaptörvény tervezett szövegét pár nappal a rendezvény előtt nyújtották be az Országgyűlésnek.

Mi volt a szereped a szakkollégium újrászervezésében?

2011 tavaszán Fári Ádi kiköltözött a Mórából, s javaslatára a kollbiz. engem választott utódjául, így már titkárként vehettem részt a szakkollégiummá válás folyamatában. Tulajdonképpen minden munkafolyamatból kivettem a részem, a stratégiaalkotástól kezdve, a szervezeti- és működési keretek kidolgozásán át a szakmai programok kialakításáig. Az első lépéseket egyébként 2011 végén tettük meg a Móra Ferenc Hallgatói Egyesület létrehozásával, mely azóta is stabil háttérrel biztosít a Szakkollégium működéskéhez. Kovács Attila pedig – aki akkor még kollégiumi tanár volt – az első szünet alatt kidolgozta a szakkollégium koncepcióját. Szerencsére Erdélyi Ágnes igazgató asszony is támogatta a javaslatot, s a 2012-es év első felében nagyon sokat dolgoztunk azon, hogy mielőbb elkészüljön a szakkollégium működési szabályzata és az első félév programja, illetve kurzuslistája. Mindemellett a szenátusi támogatás érdekében komoly „diplomáciai munkába” kezdtünk: Ági néni vezetésével felkerestük az ÁJTK, BTK, GTK és TTIK dékánjait, s a hallgatói önkormányzat támogatásának elnyerése érdekében Török Márk EHÖK-elnökkel is egyeztettünk a kollbiz. egyik ülésén. A Szenátus aztán 2012 közepén el is fogadta a Szakkollégium szervezeti- és működési szabályzatát. A következő két évben rengeteg kurzust, előadást és konferenciát szerveztünk, életre hívtuk az azóta hagyományá váló Móra Akadémia konferencia sorozatot, valamint az első, szakkollégisták tanulmányait tartalmazó kiadványt is megjelentettük. Emellett az összes Interkoll ülésen jelen voltunk – az elsőre például Varga Bálint titkárhelyettessel mentem, akire titkárként mindig számíthattam –, valamint több szakkollégiummal (pl. Bibó, Rajk, Simonyi, Biztonságpolitikai Szakkollégium) is szerveztünk szakmai és közösségi programokat. Munkánkat az országos szakkollégiumi mozgalom is elismerte, s 2013 decemberében megkaptuk az országosan minősített szakkollégium címet. Utóbbiról közvetlenül az SZTE Tehetségponttal közösen szervezett konferencia előtt értesültünk, s ott is jelentettük be Kovács Attilával. Egyébként ekkor tudatosult bennem, hogy egy olyan értékteremtő munkában vehettem részt, ami még a Móra gazdag történetének ismeretében is meghatározó eseménynek számít.

Milyen perspektívákat nyújthat a szakkollégium hallgatói számára?

A szakkollégium komoly lehetőségeket nyújt a hallgatók számára, ugyanakkor ezeket – mint az élet minden egyéb területén – meg is kell ragadni. Már a szakkollégium létrehozásakor eldöntöttük, hogy a hallgatókat is bevonjuk a programok kialakításába és a rendezvények szervezésébe. Az ambiciózusabb kollégisták így komoly szervezési tapasztalatot szerezhetnek,

ami később komoly versenyző nyit jelenthet a munkaerő piacon. Mindemellett a szakkollégium által a hallgatók olyan kapcsolatrendszerre is szert tehetnek, amelyek később a diplomaszerezés utáni elhelyezkedésükben is segítségükre lehet. Hogy egy személyes példával éljek, a szakkollégiumi programok szervezése során állandó kapcsolatot alakítottam ki a Néző pont Intézettel, melynek köszönhetően a politológus diploma megszerzése után el is tudtam helyezkedni a budapesti elemző intézetnél. Ilyen, vagy ehhez hasonló lehetőség minden szakkollégista előtt adott!

2012-ben rendeztük meg az első Bormustrát. Honnan jött az ötlet?

Egy szokásos esti beszélgetésen merült fel az ötlet. 2012 elején, egy hideg januári estén az alagsori ülő garnitúránál töltöttük az időnket, amikor valahogy szóba került, hogy több kollégista családja is foglalkozik szőlő termesztéssel, illetve borkészítéssel. Gyorsan össze is számoltunk vagy húsz kollégistát. Kovács Attila ekkor megemlítette, hogy érdemes lenne egyszer szervezni egy bormustrát, ahol a kollégisták bemutathatnák a családjuk által készített házi borokat, s a legjobbkat díjaznánk. Attila azt is hozzátette, hogy korábban már volt ilyen terv, de nem lett belőle semmi. Mivel Nagymamám által én is a „bortermelő” kollégisták közé tartoztam, megtetszett az ötlet. Az események innentől már gyorsan követték egymást. A kollégisták két nappal később tárgyaltuk az aktuális félév programjait, és az

előterjesztésbe a bormustra is bekerült. A pozitív döntés után pedig nekiláttunk a szervezésnek, és egy hónap múlva már túl is voltunk az I. Móra bormustrán. Az egyszerű rendezvényből aztán hagyomány lett, sőt hamarosan a „pálinkásokra” is kiterjesztettük az ötletet.

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz kapcsolódóan?

Tíz év alatt rengeteg élményben volt részem, melyek közül ehelyett egyre sem szeretnék külön kitérni. Történet helyett leginkább azokat az emberi kapcsolatokat emelném ki, melyeket a Mórának köszönhetek. A barátnőmet, Flórárt, több barátot és rengeteg kedves ismerőst köszönhetek a Mórának, akikkel számos közös élményben volt részünk. Ami csak a miénk, ami összeköt minket, és amiket időről időre felelevenítünk. Például időnként Fári Ádival Budapesten, amikor a szokásos szerdai focira tartunk. 😊

Szerinted létezik mórás szellem és, ha igen, hogyan értelmezhető?

Ahol egyén helyett közösségben gondolkodnak, ott mindig kialakul egyfajta szellemiség. Ez a kollégiumokra is igaz, s ennek ékes példája a leginkább egy nagycsaládra emlékeztető Móra Kollégium. Hogy ez így alakult, abban Kovács Attilának is elvülhetetlen érdemei vannak, aki páratlan türelemmel és odaadással dolgozik azon, hogy a kollégisták valóban második otthonuknak érezhessék a Mórát. Aki eltölt pár évet ebben a kollégiumban, s belekóstol a közösségi életbe, az minden bizonnyal életre szóló élményekkel gazdagodik. Itt mindenki megtalálhatja a helyét, és hasznos tagja lehet a közösségnek, kollégiumtagként, könyvtárosként, valamely öntevékeny csoport tagjaként, rendezvényszervezőként, szakkollégiumi szervezőként vagy éppen sportcsapat tagjaként. Utóbbira kiváló példa a „csirkefogó” Szabó „Suxy” Dávid, aki például azzal írta be magát a Kollégium sporttörténetébe, hogy pár éve 66 góllal segítette bajnoki címhez a Móra focicsapatát egy szegedi kispályás bajnokságon. Igaz, ehhez azért extra motiváció is kellett, hiszen megígérttem neki, hogy ha gólkirály lesz, fáradozásait egy üveg Jägerrel honorálom. Ezt később egy tálca sörré módosítottuk és álltam a szavam, már csak azért is, mert Dávid egy éven keresztül minden meccsen odatette magát, messze a legtöbb gólt szerezve az idényben.

Érzed-e azt, hogy valami „visszahúz” a Mórába?

Mivel eddigi életem legszebb éveit a Mórában töltöttem, természetesen jó érzésekkel gondolok vissza a Kollégiumra, mely olykor – nem tagadom –

hiányzik is. Ezért amikor lehető ségem adódik, mindig szívesen térek vissza egy-egy hétvégére. Leginkább a közösség hiányzik, meg persze a kollégiumi sportpálya, ahol több száz felejthetetlen fociban volt részem a kollégista éveim során.

Gömbicz Nándor

*

Amikor a szakma és a tudomány kissé visszavonult, művészek, különcök, tipikus mórás arcok vették birtokukba a termet. Verték a zongorát, a dobot vagy éppen a kuka fedelét, verset mondtak, zenéltek, őrültködtek, utánozhatatlan feelinget teremtettek. Hallgassuk hát őket is, még ha, amiről beszélnek, nem is mindig világos számunkra, de éppen ebben rejlik az ő varázsuk. Lehet, hogy valamilyen démon, vagy maga a szellem beszél belőlük.

Május 31. na, megint az utolsó napra hagytam, mint oly sok mindent, többek között a kollégiumi csekkek (Attila mennyivel lógok még?), vagy a büfé tartozás megadását. Nem könnyű összeszedni a gondolatokat a Móráról, még ha volt is ideje érnie a gondolatoknak... Nem is olyan rég múlt 6 éve, hogy végleg kiléptem a kollégium ajtaján és lesétáltam azokon a lépcsőkön, melyeken oly sokat, oly sokan ültünk (és feküdtünk). Ha ma visszaemlékezem azokra az időkre, a gondtalanság fátyolos eszméje tesz egy tiszteletkört a fejemben. Mert legyünk ő szinték, sok gondunk nem volt. Ragány Mihály, országos cimborám és szobatársam, (ma a Békéscsabai Jókai Színház színésze, marketing és sajtóreferense, hittük ezt volna akkor?) szokta feltenni a kérdést, nagyjából minden találkozásunk alkalmával mióta nem vagyunk kollégisták: Te Marko! Mi a búbanatos nyavalyát csináltunk mi éveken keresztül? Ezt a kérdést persze azóta sem tudjuk megfejteni, olyan érzés nagyléptékű vetülete ez, mint amikor egy átmulatott éjszaka után reggel összeültünk a 3-as szobában és megvitattuk, hogy "akkor az hoogy vóóót meg mi vóóót meg ki kivel?"; mindenki legnagyobb igyekezete szerint összeszedve az előző éjszakától az aznap reggelig tartó időintervallum történéseit...

Mert hát mit is csináltunk (és itt most sok koleszos tróger nevében nyilatkozom) mi azokban a ma már távolinak tűnő években? Van egy bizonyos érzés, inkább egy életkép, amit látok (mert oly sokszor megtörtént) ahogy a 3-as szoba közös helyiségében kora este (úgy 18:30 körül) egyre több szobalako gyűl össze, van, aki leül a "szelonyra", amit ma már tudom, hogy chaise longue-nak írnak és abszolút nem azt jelenti, amire valójában leül az a

valaki. A meleg szendvics sütő ben szárazkolbász zsírja serceg, a hú tő sú rú nyitogatása kollektív éhség jele, ilyenkor mindenki megosztja "amije van". A "szelony" melletti fotelról csak annyit, hogy harmadmagammal, egyenesen a budapesti Dob utcából toltuk el a Nyugati pályaudvarig, fel a vonatra és le egyenesen Szegedig. A fotel aljában egy SZDSZ-es pólót és 2400Ft-ot találtunk (amit nyilván mindenki a saját magánnyugdíjpénztárába fektetett... ja! Nem).

Lassan múlnak a percek, háromnegyed hét. Még negyed óra és nyit a büfé. A szobában folytatódik a tevés-vevés, szót ritkán váltunk, olyan mintha mindig útban lenne valami (vagy valaki), úgy közlekedik a már teljesen számában jelenlévő 3-as szoba legénysége a közös helyiségben. Mindenkinek egy dolog jár a fejében, de kimondani nem akaróznak... Lapos pillantások, idegesítő tévékapcsolgatás,

Otto magatehetetlenül az újságot forgatja (de valóban olvassa-e?), Gerzson éppen valami csajról panaszkodik. Megszólal a hangosbemondó: "Kinyitott a büfé! Gergő mindenkit vár szeretettel".

Ebben a pillanatban valahogy mindig találkozott egy-két tekintet és az elkövetkező negyed órában óhatatlan mód feltette valaki a kérdést: "Te figyeljtek már! Iszunk egy (1) sört?". Mindenki fog annyi visszaváltandó üveget, amennyit csak tud és papucsban, melegítő ben lerobog a lépcső kőn, végig a folyosón, el balra és be a büfébe. A büfébe. Türelmes sorban

állás után, a "megérdemelt" sör mellett ugyanis itt találkoztak a nagy gondolatok, cseréltek eszmét az ország megannyi sarkából érkezett fiatalok, és kevésbé fiatalok (örök ifjak). Ügyes-bajos "szerelmi történetek", elbukott ZH-k, egy újonnan felfedezett vendéglátóipari egység, irodalom, zene, politika, történelem; ilyen témákkal találkozhatott az (eleinte) józanul végigsétáló betévedő Fú tő Sanyi. Az asztali közösségek tagjai át-át szolnak a szomszédos társasághoz: "Te miről beszélsz már megint?" ; kérdés melynek többszöri

feltétele az asztalok összehúzását, a két (vagy három) társaság összevegyülését vonja maga után.

Volt-e olyan téma, elvetemült ötlet, jövő betekintő félénk elképzelés vagy múltba révedő melankolikus gondolat melyet ne tudtunk volna megosztani ezen asztalok körül? Tabuk nélkül nagyot álmodni (mozdonyt vezetni Kanadában), a "külvilág" akkori rideg ismeretlenségét ellensúlyozva, néha egymást megmosolyogva, de ugyanakkor mindig elfogadva, tudva hogy az élettér, amin osztozunk a másokra való nyitottság nélkül, nem létező alternatíva. A kollégium és azon belül is a szoba, az a hely, ahol megtanulsz alkalmazkodni, akarva akaratlanul. Olyan lecke ez aminek az élet további részében úgy veszed hasznát hogy észre sem veszed. 30 m²-en 6 embert előbb-utóbb egymásra talál... már ha egy kicsit is ad magára. Aki pedig ezt nem teszi meg, annak helye, maradása nincs, nem lehet.

Nyárai Márton

Nekem a Móra...

Kreatív másnap. Az álomból vagy mámorból való korai ébredések mindig inspiráltak. Szerettem újraértelmezni a 3-as közösének asztalán félbehagyott tegnapi örömeket, söröket. Nem a múzsa csókja volt, inkább valami langyos félmeztelen ölelés, ami életet lehel a dögbé. Meg dögöt az életbe. A nap hajnali lapos pislogásai ritkán szűrték a szemem, inkább visszakacsintottam rájuk.

2007. március 8-a reggele pont nem ilyen volt. Az ingem kilógta magát a vállfán, a hajam összefogva, és Bán Fecó helyett Kovács Attilával kezdtem a napot.

2003-tól 2010-ig éltem a kollégiumban, ebből 15 évig voltam Kollégiumi Bizottsági tag, és persze minden rendezvényen ott okoskodtam. Vagy butáskodtam. Általában, mint felmondó bementő vagy lemondó kimondó. De mivel a hétköznapijaimban is megmondó ember voltam a kerek büfé asztalok mellett, meg a folyosók hidegburkolatán ülve, a legkedvesebb élményeim inkább az intimebb helyszínekhez kötődtek. Öt Mikulás csapattal jártam körbe a szobákat, és tudtam mit keresek. Azokat a kényes pillanatok, ahogy a kollégisták a saját otthonukban vártak, fogadtak vagy éppen beengedtek, elviseltek, esetleg kritizáltak, kizártak minket. Zavarba ejtő zés. Egy családi rendezvényen is van szeretet meg részegség, öröm meg sértő dész, puszi meg hiszti, de a végén csak azt érzem, hogy ez az egész őrület én vagyok, mi vagyunk. Pont, mint a Móra családban. Szóval a fent említett nő napon nem kisebb célt tűztünk ki magunk elé kollégiumi tanár barátommal, minthogy a 7:37-es 2-es buszhoz való indulás előtt minden kollégista lányt megszólítunk, megérintünk, felköszöntünk. Volt néhány láda apró cserepes csodánk meg egy köteg hajtogatott keménypapírunk, amin kívül egy Móra kép (a méltán elismert névadó helyett a Közép fasor 31–33-ra gondolok, mint általában) belül pedig egy sor Balzac:

"A nő átmeneti lény az ember és az angyal közt"

Kopogtunk, osontunk, zavart okoztunk vagy örömet, megédesítettünk néhány reggeli kávét és az otthagyt kis csomaggal megleptünk néhány későn kelőt. Bejártunk minden lány szobát, minden szinten, én ő szinten megszedültem. Kiálltam a ház elé, vettem egy nagy levegőt a tíz lépcső csúcsán, és ahogy alá szállni készülök, sárgán bevillan:

"Horror elemek, Rezső is fellép"

A földön volt a mondat, én meg a fellegekben, magasról lehet nagyot esni, így el is hajtottam Balzacot SMS- ben egy majdnem feledésbe merült (nem kollégista) lánynak. Gondolom volt valami dolgom a városban, vagy csak a szokások hajtottak, a Bölcsész Kar -TIK tengelye sincs kizárva, de inkább egy klasszikus ló dörgés lehetett, ekkor még éppen nem folytattam turkálókban antropológiai vizsgálatokat a viselet kultúra témakörében. Már koradélután értem a Dugó tér felől a Kárászra, hogy majd nézem az antikvárium kirakatát, mindig ott költöttem el a könyvcsekkemet, szigorúan nem tanulmányaimmal kapcsolatos olvasmányokra persze. Utcazenészek, cigány jósnő és hajléktalanok helyett az én kis csapatom tanyázott balra az első padon. Kérdés nélkül csapódtam, fogalmam se volt, hogy mi folyik körülöttük, igaz akkoriban egyikünk sem volt a tudatosság vagy tervezés megszállottja. Marci egy illékony kontúrú lánytól akart búcsúzkodni, arccal a vasútállomás felé volt ugyan, de a Propeller közelsége kicsit lelassította tempóját, Fajó Ádi a kezekben felhalmozott szórólapokat búvólte, Miska leste a mozdulatokat, Hurton Csabi meg épp magyarázott. Néhány perc semmittevés után azon kaptam magam, hogy már mindannyian hatásvadász barátunk (kicsit szűkítem a kört: Ádám) instrukciói alapján hajtogatjuk a reklám fecniket, meg széttépett Szege-diEsteket. Közben Kutyi is csatlakozott, és elindultunk a nagyállomás felé. A villamoson már megvolt a cél: Markó saját kezével hajtogatott tulipánt ad annak a lánynak, s a mozdony füstjében int búcsút. Persze maximum egy hétvégére, mert ez a vonat nem Ankarába ment, esetleg Kecskemétre, vagy Ceglédre. Szokásunktól eltérően egészen halkán vonultunk, s mire odaértünk, mindenkinek a kezében volt néhány romantikus búcsúra kész papírvirág, csak barátunk hőn áhított lánykája nem volt sehol. Marcipánt a legkevésbé sem ütötte szíven a dolog, talán nálunk is jobban tudta, hogy az ilyen lányok hiába táncolnak ügyesen álom és valóság határán, olykor elporlad árnyuk a lemenő nap fényében... vagy csak a mozdonyokhoz való perverz vonzalma lett rajta úrrá.

Kiskezít csókolom, ne tessék félre érteni, kezdte mondandóját Marci, ahogy odalépett az ötvenes kalauznőhöz. Ő az óráját nézte ingerülten, meg azt a csapat suhancot, aki pillanatok alatt felvázolta neki a beképzelt lányok elképzelt szerelméből, édesanyáink távolságából meg a tiszteletből és melodrámából felfújt (pontosabban hajtogatott) sajátos nő napi légvárunkat. Elnevette magát, és mondta, neki indulnia kell, kapott egy papírtulipánt meg egy-két nagy ölelést. Sípot fújt, tárcsát lóbált, felpattant a vonatra, s az már robogott is alatta, amikor kihajolt és azt kiáltotta nekünk integetve, milyen jó, hogy vannak még igazi úriemberek. Ott álltunk a sínek meg a képzavarok közt,

magunkra nézve sírtunk. Kurva jó érzés volt. Pillanatokon belül újra a Kárász padján ülve hajtogattuk a színes papírokat, de addigra már koncepciónk is volt. Ne szólítsunk le idegen széplányokat hülye dumákkal, hisz minden nap azt tesszük és rég nincs benne örömünk. Azokhoz a nőkhöz lépünk oda, akiket, lehet, hogy senki nem köszönt fel aznap. Aki munkából megy haza, vagy gyerekért az iskolába, aki koszos vagy fáradt, aki siet, aki talán azt sem tudja, hogy Zoltán nap van. És így tettünk. Volt, aki után szaladni kellett; volt, aki el akart szaladni; volt, aki pusztit is adott; meg volt, aki azt hitte téríteni akarunk. Boldogok voltunk azon a délután, hogy a kocsmában ücsörgés helyett idegen embereknek okoztunk szikrányi örömet. Rengeteg mosolyt kaptunk cserébe. Mondjuk az este csak a Várban talált minket, sírva hívtuk fel édesanyainkat, nő véreinket, no meg egykori életeink egykori értelmeit. Mondtuk, hogy jó emberek voltunk kicsit, meg hogy boldog nő napot. Marci még a konyhára is bekéredzkedett, hogy a mosogató nénit papírvirággal köszöntse, és akkor egyszer nem a kaja lejmolás lebegett a szeme elő tt. Ragány Miskával mi talán a Kisbajorba keveredtünk, az *Utazás* musical csapatával, virág nélkül ugyan, de felköszöntöttük a bátyját.

Egyszer csak a parkban találtam magam és egy éles hang kért számon a telefonban, hogy neki édesapján, rajtam és Balzacon kívül senki sem kívánt szépet, bezzeg a mi flash mobunkkal az egész sétálóutcát boldoggá tettük. Miska közelített felém a Tóth felől és ő is kiabált, hogy ennek semmi értelme, én meg az üvöltések hullámai közt csendben hagytam feledésbe merülni azt a messzi-messzi lányt. És aztán újra álomra hajtom a fejem a 3/B-ben. Már csak egy fél évet kellett kivárnom és dr. Kovács András verstan szemináriumán végre mindent a helyére került. Remegő kézzel hajtogatom a pad alatt a szórólap-tulipánt, alig tudok mit mondani az ismeretlen lánynak, mondjuk, a tanár úr épp az antik verzlábakról mesél. Imádtam őt hallgatni, de akkor semmit sem hallottam. Egy héttel elő tte épp csak annyit tudtam kinyögni, a varázslatos lánynak, hogy ez egy sál vagy egy kendő, ööö, de nagyon szép. Persze nem a Paisley-mintája tetszett, hanem Ő maga.

Dr. Kovács András talán azért nagyszerű tanár, mert a sorok közt is olvas, meg a tekintetekben is, így hamarabb tudta, hogy ez a lány lesz a feleségem, mint ahogy én az Ő nevét tudtam volna.

Ja, hogy mit jelent nekem a Móra Kollégium? Testvérbátyámat, Gergő t, meg Bicskei Robikát, Kálmán Ottót meg Gera Tesszát, az összes felsorolt és az összes nem elfeledett barátot. És Petrát. A szerelmet. A családomat.

Balázs Sándor

Igen, most már szinte mindent tudok a szellemről. Ugyan senki sem látta, definiálni is csak hellyel-közzel sikerült, de úgy érzem végig itt volt velem, velünk, figyelt, mosolygott, néha rosszállóan csóválta fejét, és hatalmába kerített. De még végére kell járnom néhány elvarratlan szálnak, ezért a horrorfilmeket idéző mű hely felé veszem az irányt.

A mű hely. Hatalmas fű técsövek, semmibe vezető folyosók, kazánok és sok-sok apró helyiség. A szakik, vagy hivatalosabban a szakemberek világa. Hajdan, a régi szép időkben élettel teltek meg ezek a falak. Egész kis brigád dolgozott itt, a mű hely, akárcsak az elő adótermek igazi kísérleti terep volt. A munkatársak itt próbálták ki, hogy lehet a köz-javát és a magánszektorot összebékíteni. Miközben szorgosan végezték kollégiumi feladataikat, a fusi sem maradhatott el. Szociális érzékenységük közismert volt, a kollégisták mellett a környék kisnyugdijasai is részesültek ennek elő nyeléből. Ebben a kis mikrovilágban mindent be lehetett szerezni, a szolgáltatások nem ismertek korlátokat. De hallgassuk minderről Börcsök Sándort, aki a mű hely velünk élő történelme, több mint harminc évet húzott le a misztikus falak között.

A pokol bugyrába – a mű hely és a pálya

Mióta dolgozol a kollégiumban?

1978. december 1-től 2010-ig dolgoztam a kollégiumban, összesen 32 évet töltöttem itt.

Hányan dolgoztak a fénykorban a mű helyben?

Voltunk négyen fűtők, aztán volt asztalos, vízvezeték-szerelő, villanszerelő, meg kárpitos is, összesen nyolcan voltunk a mű helyben.

A műhelynek van egy varázsa, különös hangulata, akár horrorfilmek forgatására is kiváló helyszín lenne, ti hogy éreztétek magatokat ebben a környezetben?

A mű hely megfelelő volt mindenképp, mert ott lehetett dolgozni, maszekolni, meg jó volt a társaság.

Úgy tartották rólad, hogy lélekedben is gondozod a társaidat, és, hogy te vagy a szíve lelke, központja a kazánháznak.

Tényleg volt olyan, hogy néhány kolléga nem szívlelte egymást, és az én jó szándékom vezérelte, hogy elsimultak a problémák, helyre tudtuk igazítani a vitákat.

Milyen kapcsolatokat volt a hallgatókkal, portásokkal, vezető kkel?

A hallgatókról csak annyit, hogy hála Istennek, hogy ilyen társaságba kerültem, mert nem gondoltam volna, hogy egy kollégiumban ilyen családias, szinte testvéries tud lenni a környezet. Jóban voltam a fiúkkal és a lányokkal is, sokszor együtt szórakoztunk, iszogattunk, buliztunk, ha valami gondjuk volt a mű helybe lejöttek és mi segítettünk. A portásokkal szintén jóban voltam és a vezető kkel is kiváló volt a kapcsolatom.

Köztudott volt rólad, hogy ha valakinek szüksége volt hajvágásra, paprikára vagy éppen pálinkára, hozzád nyugodtan fordulhatott.

Így van, fodrázskodtam is a mű helyben, és árultam mindent, paprikát, pálinkát – kinek mi kellett. Meg sokszor segítettem a hallgatókon is, mert, ha valaki rosszul volt, csak leszóltak a portáról, hogy “Sanyi, itt van egy kislány, el kellene vinni az ügyeletre”, én mindig kéznél voltam.

Úgy tudom szerettél fő zni is, sokszor éppen a hallgatókkal.

Igen, Bán Fecó a halászlévet főzte jól, én a pörköltöt (birkát, kecskét egyaránt), de Gerzsonékkal is főztem, ha valamilyen rendezvény volt.

Szerinted létezik-e mórás szellem, és hogyan értelmezhető?

Van valami, a falakból sugárzik, ez hozza ezt a barátságos, testvéries hangulatot. Én el sem tudtam volna hinni, hogy egy kollégium ilyen lehet, ehhez biztos valamilyen szellem is kell.

Börcsök Sándor

*

Kilépve a műhelyből a ketrecen keresztül jutunk a pályára, ahol lezárjuk is a nyomozást. A ketrec a biciklitároló és az udvar kicsit slendrián, kollégiumi szlengből vett elnevezése. A tároló az olcsó és fifikás kisipari munka élő példája, ami néha beázik, lejt és sülyed, de a miénk, 34 bicikli zsúfolható össze itt. Mivel itt még a szellem sem jár, irány a következő állomás, a pálya (a térből vitést preferáló kollégiumi szleng hajlamos erre is a ketrec megnevezést használni). A '70-es évek végén társadalmi munkában épült, hallgatók

egyengették a talajt, betonozták, hogy végül egy modern kosárlabdapályát nyerjenek, mely máig áll, és büszkesége a kollégiumnak. A használatlaltal mindig akadtak problémák, például a világítás derengő fénye, mely a hallgatók technikai érzékére is hatással volt, hiszen egy idő után már nem látták, csak érezték a labdát. Ennek köszönhető en azután az évtizedek alatt sztárok sora nevelkedett a szürke betonon. Hajdanvolt focibajnokságok képe dereng fel, ahol 16 csapat indult, csoportmérkő zések, negyeddöntő k, stb.... és a felejtetetlen döntő k. A pálya szélén pedig szakértő k, edző legendák, fogadóirodák gyakori vendégei elemezték a meccseket. A bekerítést a kollégiumi tanár favorizálta, mert fél Újszeged úgy gondolta, hogy a pálya mindenkié, így az övé is. A bekerítés elő tti idő kben boldog boldogtalan kergette itt a labdát, közöttük jól megfért Magda Marinkó, a híres sorozatgyilkos is. A '90-es évek végén szárnyra kapott és népszerű lett a kollégisták körében egy régi-új műfaj, a labdarúgás egy különösen demokratikus változata, az esélykiegyenlítő . A lényegét mindenki ismeri, aki gólt lő tt, ennek örömeire fogyaszthatott italt is, frissítő sört, bort, pálinkát. Vízet nem, maximum fröccsként. A meccs végén azután össznépi zuhanyozás vette kezdetét, a részt vevő k ügyeltek arra is, hogy egyetlen zuhanyzót ne hagyjanak ki. Ráadásul, az esemény korát megelő ző en PC volt, hiszen nemcsak fiúk, hanem lányok is szerveztek esélykiegyenlítő ket, majd zuhanyoztak az első szinten. Nagyobb tétellel bíró esélykiegyenlítő kre az MLSZ külön játékvezető t „delegált”, és a rendezvény sokszor komolyan megbolygatta a kollégium csendesen zajló hétköznapijait. A kollégiumi fegyelmi bizottság is egyetlen elmarasztaló döntését egy esélykiegyenlítő utórezgése miatt hozta. A „sportolók” a fürdést követő en a büfét is meglátogatták, megittak egy-két fröccsöt, beszélgettek néhány ismerő sükkal, majd felvonultak szobájukba. A fürdést követő nagy sietségben azonban egy valamit elfelejtettek, felöltözni, így látványukon egy pillanatra a büfé sokat látott közönsége is meghökkent. De csak egy pillanat volt ez, mint a Star Wars híres kocsmajelenetében, pár másodperc múlva már mindenki visszafordulva italához, folytatta a félbe maradt diskurzust. Ma már halódik a focibajnokság, és az esélykiegyenlítő knek is csak a legendája maradt, a szellem nagyobb bánatára, aki állítólag szerette a pályát, még az utóbbi idő kben is azzal szórakozott, hogy lekapcsolta, majd felkapcsolta a villanyt. Idézzük fel a régi idő ket, esélykiegyenlítő ket a HELLAS TRAKTOR alapítójával, Antics Istvánnal, és az esélykiegyenlítő k szervező ivel, aktív résztvevő ivel, Nádasi Istvánnal és Bruckner Zoltánnal.

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

Már nagyon korán kapcsolatba kerültem a Móra Kollégiummal, azaz a „Mórával”. 1985 nyarán a FEB tábor keretében jutottam el először Szegedre, a JATÉ-ra, s a szállás a koliban volt. Már ekkor megismerkedtem néhány későbbi csoporttársammal, kolistársammal. Azután '86 tavaszán – ismét a FEB tábor keretében – kerültem újra a Közép fasor 31–33-ba. Pár hónap katonaságot követően, 1987 augusztusában költöztem be hosszú évekre a Móraiba. Emlékszem, mikor csomagommal leszálltam a 17-es buszról, Ökrös Csabiék már a „Nyugiban” voltak. Hivatalosan 1992 nyaráig laktam a koliban, de ténylegesen még két évig lejárta, mert a latin szakomat már munka mellett végeztem. Csütörtökön este leszálltam a vonatról, futás az Ady-térre, Phallos Athéné meccs, aztán esti „program”, némi tanulás-próbálkozással. Másnap egyetem. Ez 1994 nyaráig tartott.

Milyen szakmai, közösségi és sportprogramok szervezésében vettél részt, hogyan látod a korabeli kollégiumi életet, hogyan emlékszel a Hellas Traktorra?

Leginkább a sportból vettem ki a részem. Nagyon gyorsan elvarázsolt az Ady-tér. Emlékszem, az első foci meccs, amit láttam egy Tuhacsevszkij-derbi volt. Félelmetes volt. A koliban működött az egyik legjobb csapat, a TKBK (Törőcsik Kristóf Baráti Kör), aminek gyorsan vezérszurkolójává váltam. Vittem a kolompot... a többi sejtető. Ekkor kezdtünk el gondolkodni egy saját csapat tervén, ám a név nem nagyon jött össze. Aztán beszaladt a 9-es szobába, mert itt laktam, Mészáros Tibor „József”, s csak annyit mondott: Hellas Traktor FC. A dolog itt eldőlt. Gyors szervezés, főleg régi cimborák bevonásával, aztán már jött is az első meccs, amin döntetlent játszottunk. Én gólt is rúgtam. A további fordulók mindegyikében zakóztunk. Aztán néhány változtatás, s elég ismert figurákká váltunk: ki ne emlékezne Dominek Zsoltira, Sustik Berger Ferire, vagy Kristán Zolira? Az ismertségben a foci mellett Lestár Lacinak is komoly szerepe volt, hiszen újságot írt rólunk- nekünk. Ez volt a Hellas Híradó. Szóval szuper volt.

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz kapcsolódóan, szerinted létezik-e mórás szellem, és ha igen, hogyan értelmezhető?

Az egész kollégiumi lét egy sajátos élmény volt. Rengeteg közös program, barátságok, szerelmek, időnként tanulás, és rengeteg foci. Foci az Ady-téren, a kuli melletti kis pályán, az alagsori tornateremben, a Móra és a Hermann melletti pályán. És persze meccsnézések garmadával. A portás nénik, a hónap eleji dő zsölések a „Sanyiban”, a hónap végi „éhezések”, avagy főtt krumplis vacsorák; viták és férfias erőpróbák; a ritka takarítások; a hajnali busz hangok, és a rengeteg cimborá, barát, barátnő ... Ez mind a mórás szellem része.

Antics István

*

Mikor voltál a Móra Kollégium lakója?

1995 és 2003 között voltam a Móra Kollégium szerencsés lakója. Életem egyik legszebb és mindenképpen leggondtalanabb, legszínesebb időszaka volt ez. Ha visszatekerhetném az időt, újra ott laknék. Sőt, a legjobb az lenne, ha most kezdődhetne el egy újabb 8 év a Mórában.

Milyen emlékek kötnek az esélykiegyenlítőkhöz, mi volt ezek lényege?

Az esélykiegyenlítő fogalmával a Mórában ismerkedtem meg, mind elméletben, mind gyakorlatban. Jó időben, barátokkal, szobák között focizni és gólok után meginni egy pohár bort – ezzel növelve az ellenfél esélyeit – óriási élmény. Majd a mérkőzés végén, ami általában kb. 12-12-es döntetlent hozott (...), elmenni, zuhanyozni (esetleg megkeresve a női zuhanyzót is, igaz Zjugi?) egyik felejthetetlen élménye volt a mórás létnek.

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz és a 13-as szobához kapcsolódóan, szerinted létezik-e mórás szellem, és ha igen, mit lehet róla tudni, esetleg találkozta-e veled.

A mórás szellem természetesen létezik. Sajnos messze kerültem Szegedtől, pedig életem legnagyobb emlékei idekötnek. De még most is, ha nagyritkán felülök a vonatra és elhagyom Szatymazt, gyorsabban ver a szívem és tudom, hogy mindjárt Szeged következik, arról pedig mindig a Kollégium jut eszembe. Rengeteg történet maradt bennem a Szobáról. (A 13-as Szobát csak nagybetűvel lehet leírni.) Aki valaha lakott együtt Barabás Bélával, Varga Gáborral vagy éppen Papp László Tamással (Zjugi), de még másokat is említhetnék, az órákon keresztül tudna mesélni a sztorikról, a már említett esélykiegyenlítőkről, az általánosokról, a focibajnokságokról, a közös "fő zésekről", a halálosan komolyan vett és ordibálásokig fajuló társasjátékokról (rizikó), pláne ha ezek a Móra-büfében folytatódtak. De hát ott voltak a választási kampányok, a kedvenc szobákkal való kapcsolatok is, szóval nagyon sok mindenről lehetne órákon keresztül beszélni.

Érzed-e azt, hogy valami visszahúz a Mórába, ha igen, vajon mi?

Azt hiszem, az eddig felidézett élmények is egyértelmű bizonyítékai annak, hogy visszahúz a szívem a Mórába. Ezt nagyon sokszor érzem. A jó értelemben vett szabadság-érzés, a nem halványuló kapcsolatok, a Móra más kollégiumokhoz nem hasonlítható színes programjai, a Kollégium miliője, ez mind-mind visszahúz. Nekem ez életre szóló élményt jelentett, sok közösségben megfordultam előtte és azóta is, de a Mórához hasonlót sem szellemiségében, sem gazdagságában nem találtam. Köszönet ezért a Móra Kollégium közösségének, megjelenítőinek, de mindenkinek előtt Erdélyi Ágnesnek és Kovács Attilának, akik gyakorlatilag egész eddigi és jövőbeni életüket ennek a nagyszerű intézmény szolgáltatásának szentelték, nélkülük nem lehetett volna és lehetne ezt a történetet így látni és érezni.

Nádasi István

*

Milyen közösségi, és sportprogramokat szerveztél? Szerinted milyen szerepe volt a foci és egyéb bajnokságoknak a kollégiumi közösségi életében és hogyan formálták a Móra szellemiségét?

A focibajnokságot sokáig, a kosárlabda-streetball, asztalitenisz bajnokságot rövid ideig, a kolimpiát pedig elsőként én szerveztem. [*minden más a Kolis-focis szösszenetben*]

Vannak-e különleges élményeid, sztorijaid a kollégiumhoz, a 6-os szobához és az V. emelethez kapcsolódóan? Szerinted létezik-e mórás szellem, és ha igen, hogyan értelmezhető?

Léteznek mórás szellemek, találkoztam is velük egyszer a koliban, egy darab lepedő ben kezdtek és anélkül fejezték be :) Egyébként igen, megtaláljuk egymást még most is, mi mórások (pl: Vicával együtt is dolgoztam, Wéber Balázssal kb. 1,5 éve együtt focizunk - mert persze azóta is szervezem a focit hétről hétre:) - Gömbiczcel is és Ricsivel is nyomtuk, amikor ráérték).

Érzed-e azt, hogy valami „visszahúz” a Mórába, ha igen vajon mi?

A hely, ti, a régi emlékek mind jóleső érzéssel töltenek el; s amikor csak felmerül a lehetőség, arra megyek.

Kolis-focis szösszenet

A kollégiumi focibajnokság idei kiírására olyan nagy hagyományokra visszatekintő csapatok jelentkeztek, mint:

- a több mint 10 éves múlttal bíró *Fc Büknnü* (aki tudja, mit jelent a csapatnév az röhöghet)
- a 2007 tavasza óta *Kapitányok Fc* néven futó korábbi *Kiver Puhl*
- a 2007 ő sze óta játsszó *Fc Finucci*
- a 2008 ő sze óta létező *All-In Cuvee*

A látszatra új alakulat, a 3-as 4-es szobák csapata, ahol a tagok egy része korábban az *Fc Finucciban*, a többiek pedig sorrendben a *Mezetlen Igazság*, a *Nő k a Klubban*, a *Labda a Lyukban*, a *Balkáni Kobra*, a *Szakértő*, a *Havasy Román Attila t.cs.*, a *Címvédők Fc*, a *Wilhelmus FC* nevű csapatokban is futottak.

A bajnokság szeptember 14-én kezdő döntött hivatalosan. A meccseket körmérkőzéses formában, egy csoport keretein belül játsszák a csapatok: a pályamunkálatok megkezdéséig sikerült lejátszani a meccsek felét, ahol az alábbi eredmények születtek: *Fc Büknnü* – 3-as 4-es 0-0, *Fc Büknnü* – *Kapitányok Fc* 6-1, *Fc Büknnü* – *All-In Cuvee* 5-1, 3-as 4-es – *Kapitányok Fc* 2-1, 3-as 4-es – *All-In Cuvee* 2-2.

A pálya elkészülte után: *Fc Finucci* – *Fc Büknnü*, *Fc Finucci* – 3-as 4-es, *Fc Finucci* – *Kapitányok Fc*, *Fc Finucci* – *All-In Cuvee*, *Kapitányok Fc* – *All-In Cuvee* meccsre várunk minden kedves szurkolni vágyó kollégistát; egészen november 21-ig, mert akkor zárul le a csoportkör és a következő héten lesz a döntő, amelyen a csoportkört az első két helyen zárt csapat játssza. A bajnokság a korábbi évekhez viszonyítva kevesebb csapattal (5), de szinte változatlan számú kollégistát (30) megmozgatva zajlik.

Tudtátok-e, hogy:

- az *Fc Büknnü* régebben még az egyetemi bajnokságban vívott meccseit is a kolipályán vívta?

A mórás szellem nyomában

- volt olyan bajnokság mely egy szombati nap alatt lett lebonyolítva?
- a pályán legrégebb óta Attila és Boros Lajos játszik egymással egy csapatban - ha nem is folyamatosan?

A többi érdekesség majd a tavaszi bajnokságban a Móra koly és a Hermann koly közös szervezésében rendezendő Kolimpia után.

Bruckner Zoltán

*

Végére értem a nyomozásnak, a szellemet nem leltem, mégis megtaláltam. Nincs sehol és mégis ott van mindenhol, egyszerre egy és sok, láthatatlan, de érzékelhető, nem hallható mégis érthető, ott van a falakban és a falakon kívül, bennünk van és rajtunk kívül. A Móra szelleme egyedi, leírhatatlan, definiálhatatlan, mégis azonosítható. Mindenki, aki a falak között megfordult kapott valamit a szellemből és adott valamit a szellemhez. Mert a szellem mi magunk vagyunk. Az eretnek és az inkvizitor, a Móra Kollégium, a világ egy miniatűr csodája, mely egyszerre mikrovilág és az univerzum.

Képek

Munkatársaink voltak

Munkatársaink

Kollégiumi adattár

Kollégium igazgatók:

Szántó Imre 1966-1967.

Vörös Lászlóné 1968-1993.

Erdélyi Ágnes 1993-2014.

Kovács Attila 2014-

Kollégiumi tanárok:

Vörös Lászlóné 1966-1968.

Micheller Magdolna 1968-1977.

Erdélyi Ágnes 1977-1993.

Hafner Zoltán 1994-1995.

Kovács Attila 1995-2014.

Tudományos segédmunkatársak:

Hoffmann Gizella 1984-1988.

Erdélyi Eszter 1988-1990.

Kollégiumi titkárok:

Micheller Magdolna

Szabari Mária

Sipos Katalin

Gyimes Erzsébet

Szalai G. Rozália

Vályi Zsuzsanna

Erdélyi Ágnes

Birinyi Aranka

Wenczel Zsuzsa

Törő Sándor

Farkas Tünde

Piller Annamária
Sebők Magdolna
Szabados Gyula
Ványa István
Molnár Imre
Major Éva
Nikits Anita
Szentiványi Emőke
Dolovai Dorottya
Motyovszki György
Lucza Tamás
Stummer Márta
Rigó Róbert
Szuppinger Péter
Kovács Gábor
Nádasi István
Hegy Áron
Pintér Lajos
Esztergályos Dóra
Lutz Gábor
Régert András
Fári Ádám
Gömbicz Nándor
Apjok Vivien
Papp Ágnes

Morgillák

Gyuricza Róbert
Motyovszki György
Győri Sándor
Szentgyörgyi Szilárd
Gugolya László
Fódi Zoltán
Vígh Mihály
Mangó Zoltán
Varga János
Korok Arnold
Czmarkó László
Ónodi Barbara

Farkas Judit
Hraskó István
Stranszki Mihály
Nagy Andor
Boda József
Márton Gábor
Kálmán Ottó
Fári Ádám
Szabó János
Varga Bálint
Tóth Liliána
Régert Attila
Gódor Nikoletta
Bartal Attila

Hasznos információk

A kollégiumi újságok elérhetők digitálisan az alábbi linkeken:

Magunk : a JATE Móra Ferenc Kollégiumának lapja 1966-1975
<http://contenta.ek.szte.hu/univ/100192>

Kolosszus : a more 1993 <http://contenta.ek.szte.hu/univ/100193>

4szintközt : a Móra Kollégium lapja 1994-1996
<http://contenta.ek.szte.hu/univ/100194>

Koleszterin : a Móra Kollégium leendő lapja 1997
<http://contenta.ek.szte.hu/univ/100195>

Moraj : a Móra Ferenc kollégium lapja 1997
<http://contenta.ek.szte.hu/univ/100196>

Móranányú : a Móra Ferenc Kollégium lapja 1999-
<http://contenta.ek.szte.hu/univ/100197>

Kollégiumi honlap:

www.mora.u-szeged.hu (régí)

www.mora-kollegium-szeged.hu (új)

A Móra Ferenc Kollégium szakmai előadásai, kurzusai 1980-tól

AETAS. A folyóirat lengyel számának bemutatása. Vendégek: Kovács István, költő, történész, Ring Éva, történész, Pelyach István, történész. 2012. március 29.

AETAS. Folyóirat bemutató. 2009. május 14.

Aigi, Gennadij (csuvas költő). Találkozás az íróval. Irodalmi est. Bevezeti: Szőke Katalin. 1988. szeptember 9.

Albert Gábor (író). Beszélgetés az Emelt fővel című szociográfia szerzőjével. A „Kitelepítések Magyarországon a II. világháború után” sorozat keretében. 1988. április 28.

Áldott vagy, Káin – mint filozófia. Vezeteli: Gyenge Zoltán. Könyvbemutató. 2009. május 12.

Alexa Károly (irodalomtörténész, ELTE). A Hitel folyóirat estje. 1989. február 14.

Almási Tibor (történész, SZTE). A Magyar Századok (Pannonica Kiadó) sorozat bemutatása. Kristó Gyulával, Makk Ferencsel, Szvák Gyulával. 2001. november 19.

Ambrus Lajos (író). Irodalmi est. Vezeteli: Szörényi László. 1989. április 14.

Andaházy Szeghy Viktor: A Magyar Királyi Honvédség története 1941-42. 2014. október 16.

Andásfalvy Bertalan: (professzor emeritus, az Antall kormány volt művelődési és közoktatási minisztere) előadása „Földbirtoklás, földhasználat a modern kori Magyarországon” címmel. 2016. április 12.

Anderléné Sajti Enikő (történész, JATE). Balkáni nacionalizmusok. Előadás. 1993. május 3.

Anderléné Sajti Enikő (történész, SZTE). A Balkán kultúrájának alakulása a kezdetektől napjainkig. A „Civilizációtörténeti kalandozások” sorozat keretében. Előadás. 2006. április 25.

Andrásfalvy Bertalan (néprajztudós, JPTE) A magyar nép történetének sorsfordulói, avagy a történelmi tudatunk hiányosságai. Előadás. 2007. február 22.

Andrásy Dorottya (egyetemi hallgató, JATE). Beszélgetések a szerelem kultúrtörténetéről. 1998. október 31.

Antal István (filmművész, esztéta). Amerikai kísérleti filmek bemutatása és előadás. 1985. május 7.

Ars-Publica alkotó csoport. Bemutatkoznak: Marczinka Csaba, Novák Valentin, Paládi Zsolt, Szappanos Gábor Balázs. Irodalmi est. 2002. április 29.

Avar János (újságíró). Választások az USA-ban. Előadás. 2000. október 31.

Babarczy Anna (nyelvész, BME). Barangolások a nyelvészetben. Gyermeknyelv. Előadás. 2009. május 4.

Bacsó Béla (filozófus, ELTE). Filozófiai kávéház. A JATE Filozófia Tanszék szervezésében. 1996. április 18.

Bagi Ibolya (irodalomtörténész, JATE). A 20-as évek fogadtatása az új szovjet kulturális szituációban. Előadás. 1988. március 30.

Bagi Ibolya (irodalomtörténész, JATE). A 20-as évek irodalmi csoportosulásai a Szovjetunióban. Szántó Gáborral és Szőke Katalinnal. Szimpózium. 1986. február 25.

Bagi Ibolya (irodalomtörténész, JATE). Az új kulturális szituáció legújabb jelenségei a Szovjetunióban. Szőke Katalinnal. Előadás. 1988. december 6.

Baka István (költő). Irodalmi est. Közreműködik Nagy Zoltán színművész. 1980. március 25.

Baka István (költő). Irodalmi est. Vezető: Szigeti Lajos. 1982. április 28.

Baka István. A Holmi folyóirat estje. 1990. május 7.

Bakk Miklós (történész, Lugos): Politikai irányzatok, pártviszonyok Romániában. Előadás. 1995. december 12.

Bakonyi Géza (könyvtáros, JATE). Umberto Eco. Barna Imrével. Előadás. 1992. április 21.

Bakonyi Pál (PhD hallgató, SZTE). A fájdalom titokzatos vágya. A szadomazochizmus filozófiai olvasatban. Az „Erőszak és nemek” sorozatban. Előadás. 2006. április 26.

Bakonyi Pál (PhD hallgató, SZTE). A testiség rejtélye. A testi és a nemi identitás problémája a fenomenológia tükrében. Előadás. 2005. április 13.

Balassa Péter (esztéta, ELTE). A Jelenkor folyóirat estje. 1989. április 25.

Balassa Péter (esztéta, ELTE). A. Tarkovszkij Stalker című filmjének elemzése. Elő adás. 1991.

Balassa Péter (esztéta, ELTE). Mészöly Miklós életmű ve. Elő adás. 1986. szeptember 18.

Balázs Attila (író) irodalmi est. Vezeti: Szajbély Mihály. 1996. február 27.

Balázs Attila (író). Közös est Bozsik Péterrel. Vezeti: Szajbély Mihály. 1994. február 22.

Balázs Attila (író). Új Symposion-est. 1991. november 6.

Balázs Attila (író, Vajdaság) Közös est Fenyvesi Ottóval. 1987. április 30.

Balázs Attila (író, Vajdaság). Interjú a *Rózsaszín flastrom* c. kötethez. Készítette: Pozsik László. 1986.

Balázs Attila. (író). Irodalmi est. Vezeti: Virág Zoltán. 2004. május 4.

Balázs Imre József (költő, irodalomtörténész, Erdély). Az új közép - Tendenciák a kortárs irodalomban című kötetének a bemutatója. Moderál: Kovács Flóra. 2012. október 25.

Balázs Mihály (irodalomtörténész, JATE). A protestantizmus kialakulása. Elő adás. A világ vallásai sorozat keretében. 1985.

Balázs Mihály (irodalomtörténész, JATE). Életút beszélgetés az Esti krétakör keretében. Vezeti: Monok István. 1996. 1996. december 2.

Balázs Mihály (irodalomtörténész, JATE). Erdély a reformáció korában. Elő adás. 1988. október 27.

Bali János (néprajzkutató, ELTE). "Zöld-fehér a mi szívünk!" Futball-antropológiai értelmezések az FTC kapcsán 2010. december 1.

Bálint Csanád (történész, akadémikus, MTA Régészeti Intézet). Kazárokról, magyarokról: új módszerek, új eredmények. Beszélgető társa: Zimonyi István (történész, SZTE) BTK). 2007. március 6.

Bálint Sándor emlékest. Résztvevő k: Ilia Mihály, Ifj. Lele József, Horváth Dezső, Juhász Antal. 1986. március 27.

Bálint Tamás (költő). Irodalmi est. Murányi Sándor Olivérrel és Farkas Wellmann Évával. Bevezeti: Fried István. 2008. november 18.

Balla D. Károly (író, Kárpátalja) Irodalmi est. A Magánhangzó (Kárpátaljai hangos irodalmi folyóirat, 1998. 1. évf. 1. szám, szamizdat) bemutatása. 1998.

Balla Zsófia (költő). Irodalmi est. Bevezeti: Kő róssi P. József. Közremű ködik: Bíró József, a kolozsvári Állami Magyar Színház tagja. 1990. október 24.

Balla Zsófia (költő). Irodalmi est. Vezeti: Darvasi László. 2003. március 10.

Balog Iván (szociológus, SZTE). Bibó István és a zsidókérdés. Elő adás. 1989. április 24.

Balog József (író, színész). Elő adói est Pilinszky János mű veiből. 1982. február 23.

Balogh Tamás (egyetemi hallgató, JATE). Irodalmi est. Vezeti: Bacsó Ilona. 1999. április 21.

Bánlaki Pál (szociológus, ELTE). A kisvárosi értelmiség. Elő adás. 1981. október 15.

Bányai János (irodalomtörténész, Újvidék). Füst Milán életmű ve. Elő adás. 1994. április 13.

Barabás Katalin (pszichológus, SZTE): Thanatológia. A halálról sokat beszélünk, a haldoklókról viszont keveset. Elő adás. A „Móra Galéria” estek sorozatban. 2004. március 3.

Barát Erzsébet (nyelvész, gender-kutató, SZTE). „Nézz, ne csak láss” A nő ies(ség) / férfias(ság) megkülönböztetése és a látszat. Elő adás. A „Nő i(es)ség és férfi(as)ság a vizualitás tükrében” sorozatban. 2005. március 16.

Bárdi Nándor (történész, Teleki Intézet). Etnopolitika. Közép-európai etnopolitika történeti kontextusban: Románia a két világháború között. 2006. március 23.

Bárdi Nándor (történész, Teleki Intézet). Kisebbségtörténet. A romániai magyar kisebbség oktatásügye és mű velő désügyi helyzete 1919-40-ig (Bilea után) Elő adás. 1989. március 16.

Bárdi Nándor (történész, Teleki Intézet). Románia és a rendszerváltás. 1995. december 5.

Barna Imre (mű fordító). Umberto Eco prózája. Bakonyi Gézával. Elő adás. 1992. április 21.

Báron György (filmsztéta). Wim Wenders: A dolgok állása. Előadás, beszélgetés a filmről I. 1987. április 22.

Baron, Annie-Marie (filmsztéta). A francia új hullámtól a mai francia filmig. Előadás. 1989. április 12.

Barta István (teológus, lelkész). Protestáns teológiai irányzatok a XX. Században. A „Vallástörténet” sorozat keretében. Előadás. 1986. március 5.

Bartis Attila (író). Irodalmi est. Vezető: Darvasi László. 1999. április 14.

Bassola Péter (nyelvész, SZTE). Kontrasztív vizsgálatok magyar eredményekkel. A „Barangolások a nyelvészetben” sorozat keretében. Előadás. 2007. május 2.

Bassola Péter (nyelvész, SZTE). Kontrasztív vizsgálatok magyar eredményekkel. A „Barangolások a nyelvészetben” sorozat keretében. Előadás. 2007. május 2.

Bayer Zsolt (újságíró). A jobboldali média helye és esélyei a magyarországi média világában.

Becsy András (költő). A Bárka folyóirat estje. 2003. október 2.

Beke László (művészettörténész, Fő iskola). A Tartóshullám és a Hasbeszélő c. folyóiratok bemutatása. 1989. május 11.

Beke László (művészettörténész, Képző művészeti Fő iskola). Erdély Miklós szimpózium. Előadás. 1987. május 11.

Beke László. (művészettörténész, Fő iskola). Bódy Gábor életmű vének képző művészeti vonatkozásai. Előadás. A Bódy Gábor Napok keretében. 1991. február 12-16..

Belaja, Galina (irodalomtörténész, Moszkva). Az új kulturális szituáció a Szovjetunióban. 1987. október 28.

Belányi György (költő). Irodalmi est. Vezető: Gilbert Edit. 1983. november 23.

Belányi Gyula: A kitelepítések az 1945. utáni évek történelmi eseményeinek tükrében. A „Kitelepítések Magyarországon a II. világháború után” sorozat keretében. Előadás. 1988. március 3.

Bellér Béla. A németek kitelepítéséről I. A „Kitelepítések Magyarországon a II. világháború után” sorozat keretében. Előadás. 1988. május 5.

Benda Gyula (történész, ELTE). A gazdaságtörténet alapfogalmai és forrásai, a kutatás új útjai a történetírásban. Elő adás. 1996. november 20.

Benda Kálmán (történész, ELTE). Ferencesek a csángók művelőjében. Elő adás. 1989. május 3.

Benyik György (teológus, Szegedi Hittudományi Főiskola). A Biblia keletkezés- és fejlődéstörténete. Elő adás. A „Vallástörténeti sorozat” keretében. 1984. október 23.

Benyik György (teológus, Szegedi Hittudományi Főiskola). XX. Századi katolikus teológiai irányzatok. A „Vallástörténeti sorozat” sorozat keretében. Elő adás. 1986. február 12.

Berecz András (népdalénekes). Énekes-mesélő s est. 1988. április 25.

Berecz András (népdalénekes). Énekes-mesélő s est. 1994. december 6.

Bereményi Géza (író). Irodalmi est. Vezet: Mányoki Endre, irodalomkritikus. A Mozgó Világ folyóirat „évtizedhatárhíd” sorozatában. 1981. március 20.

Bereményi Géza (író). Irodalmi est. Vezet: Szörényi László. 1989. március 3.

Berki Tibor (iskolapszichológus, Szeged). Személyiségfejlesztő tréning. 2013. október 19.

Berkovits György (író). Beszélgetés a magyar szociográfia helyzetéről I. Vezet: Erdélyi Ágnes. 1983. március 25.

Berkovits György (író): Irodalmi est, beszélgetés. Vezet: Szörényi László. 1987. november 13.

Bernáth Árpád (irodalomtörténész, JATE). Beszélgetés Pokorny Zoltánnal. 1996. április 23.

Bernáth Árpád (irodalomtörténész, SZTE). Életút beszélgetés. Az „Esti krétakör” sorozat keretében. Vezet: Bombitz Attila. 1996. október 31.

Bertók László (költő). Irodalmi est. Vezet: Csuha István. 1994. október 12.

Beszédes István (író). Új Symposium-est. 1991. november 6.

Bevezeti: Fried István. 2008. november 18.

Bilecz Endre (történész, politológus). Bibó István és a népiesség. Elő adás. 1988. december 5.

Bíró Zoltán (irodalomtörténész, MDF): A Magyar Demokrata Fórum megalakulásáról. 1988. szeptember 14.

Bíró Zoltán: Lakitelektől az MDF megalakulásáig. A „Rendszerváltás” sorozat keretében. 2000. május 2.

Bitó László (író). Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 2003. február 13.

Bitó László: Áldott vagy, Káin” – mint irodalom. Vezeti Szörényi László.

Blazovich László (történész). Szeged a késő középkorban. A „Szeged története a honfoglalástól napjainkig” sorozat keretében. 2011. április 20.

Bocsor Péter (irodalomtörténész, SZTE). Marnó János költő i estjének vezetése. 2002. március 4.

Bocsor Péter irodalomtörténész, SZTE). Nagyvárosi tájképek a kortárs brit irodalomban A „Kortárs irodalmak angol nyelven” sorozat keretében. Elő adás. 2007. február 27.

Bodnár László (nemzetközi jogász, SZTE). Válságkezelés és a nemzetközi jog a XXI. századelő n. „A 21. század kihívásai” sorozat keretében. 2003. április 9.

Bodnár Viktória Budapesti Corvinus Egyetem docense, a Rajk Szakkollégium tanára, az IFUA Horváth and Partners társtulajdonos ügyvezető je 2014. Március 26.

Bodor Ádám (író). Irodalmi est. Vezeti: Báthori Csaba. 2003. december 2.

Bódy Gábor emléknapok. Elő adások, beszélgetések, kiállítás. Résztvevők: Beke László (művészettörténész), Csaplár Vilmos (író), Grandpierre Attila (Fizikus VHK), Szigeti Csaba (irodalomtörténész. 1991. február 12-16.

Bohó Róbert (filmrendező). A megnyesett fa kizöldül. A Lékai László bíborosról. Szóló film bemutatása után beszélgetés a rendező vel és Kemény Lajossal, a Szegedi Hittudományi Főiskola rektorával az állam és egyház viszonyáról. 1984. február 9.

Bojtár Endre (irodalomtörténész, MTA Irodalomtud. Intézet, JATE). "Hogyan lesz valaki a szocializmus realistája?" A kelet- és közép-európai prózáról. Elő adás. 1987. április 14.

Bojtár Endre (irodalomtörténész, MTA Irodalomtud. Intézet, JATE). A balti-kérdés. Elő adás. 1988. május 2.

Bombitz Attila (irodalomtörténész, SZTE). A Nobel-díjas Elfriede Jelinek írásmű vészete. Elő adás. 2004. november 15.

Bor Zsolt (fizikus, SZTE). Lézerek a mindennapi használatban és a gyógyászatban. A „Szegedi Mindentudás Egyeteme” sorozatban. Elő adás. 2003. november

Borbély Szilárd (költő). Irodalmi est. Vezeti: Lanczkor Gábor. 2008. április 23.

Borbély Zsolt (történész) és Molnár Gusztáv (történész). A romániai választások. Elő adás, beszélgetés. 2000. november 9.

Borbély Zsolt (történész). A romániai választások. Molnár Gusztávval. Elő adás, beszélgetés. 2000. november 9.

Borovics Tamás (színművész). „Más is örök”. Juhász Gyula emlékest. Harsányi Attilával és Melkvi Beával közösen. 2009. március 30.

Borsodi L. László (költő, Csíkszereda). Irodalmi est. A költőt bemutatja: Csutak Judit, a csíkszeredai Márton Áron Gimnázium tanára. 2008. április 10.

Botos Katalin (a közgazdaságtudományok doktora, SZTE, volt PM államtitkár 1, volt tárca nélküli miniszter, az Állami Bankfelügyelet első elnöke). Pénzügypolitika, gazdaságpolitika. 2012/2013-as tanév, második szemeszter 2013. április 15.

Botos Katalin: Közgazdaságtan nem csak közgazdászoknak könyvbemutató A beszélgetést Kovács György vezeti 2016. március 18.

Bottoni, Stefano (történész, Bologna). Elő adás az „Etnopolitikai sorozat” keretében. 2006. április 27.

Bottoni, Stefano: Értelmiségi elitek és hatalmi központok. A romániai magyarság kutatásának történeti problémái az 1950-es években. Az „Etnopolitikai sorozat” keretében. 2006. április 27.

Bozóki András (politológus, ELTE). Pártok és ideológiák a rendszerváltás utáni Magyarországon. A „Választások Magyarországon 2002” sorozatban. 2002. március 5.

Bozsik Péter (költő, Horgos): Interjú a *Rózsaszín flastrom* c. kötethez. Készítette: Szergejev Zsuzsa. 1987. június 26.

Bozsik Péter. Az Ex-Symposion folyóirat A gonosz banalitása című tematikus számának bemutatója. 1999. november 23.

Bozsik Péter. Ex-Symposion-est. 1991. november 6.

Bozsik Péter. Közös est Balázs Attilával. Vezeti: Szajbély Mihály. 1994. február 22.

Böndör Pál (író, Temerin). Interjú a *Rózsaszín flastrom* c. kötethez. Készítette: Szergejev Zsuzsa. 1988. május 28.

Buda Ferenc (költő) Irodalmi est. Vezeti: Füzi László. 1991. október 15.

Chikán Attila (akadémikus, volt gazdasági miniszter 1998-1999, a Budapesti Corvinus Egyetem volt rektora, a Rajk László Szakkollégium igazgatója, elnöke). A magyar gazdaság versenyképessége. 2013. április 24

Chikán Attila (közgazdász, a Rajk Szakkollégium igazgatója, MKKE). Miért ilyen a magyar gazdaság? Elő adás. 1982. november 25.

Colin Quigley (tánckutató, Írország). Erdélyi gyűjtő úton. Felföldi Lászlóval. Elő adás. 2007. december 10.

Cristián Réka Mónika (irodalomtörténész, vizuális kultúra kutató, SZTE). "Építés alatt:" Amerikai irodalmak (1945-2007). A „Kortárs irodalmak angol nyelven” sorozat keretében. 2007. május 8.

Czakó Gábor (író). Irodalmi est. Vezeti: Mányoki Endre, irodalomkritikus. A *Mozgó Világ* folyóirat „évtizedhatárhíd” sorozatában. 1981. október 30.

Czakó István (filozófus, PPKE). Kierkegaard vallásfilozófiai munkássága. 2007. december 4.

Czigány Lóránt (író, irodalomtörténész, London) A magyar irodalom recepciója Nyugat-Európában. Irodalmi est, beszélgetés. 2000. május 2.

Czipott Géza (elő adóművész, Erdély). Szilágyi Domokos és Hervay Gizella műveiből szerkesztett elő adói est. 1984. november 17.

Csáki György (gazdaságtörténész, SzIE). A világ gazdaság trendjei - Cikluselméletek a gazdaságban. Elő adás. 1999. november 19.

Csalog Zsolt (író). Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1988. október 28.

Csanádi Dániel (folyóirat szerkesztő). Erdély Miklós szimpózium. 1987. május 11.

Csapó Gergely, a Realio Kft. ügyvezetője 2014. május 5.

Csejtei Dezső (filozófus, SZTE). 1968 filozófiai vonatkozásai (Párizs). „A kelet- és nyugat-európai 68” sorozat keretében. Elő adás. 1988. november 19.

Csejtei Dezső (filozófus, SZTE). Thanatológia. Filozófiai halálfelfogások. A „Móra Galéria Estek” sorozatban. Elő adás. 2004. március 3.

Csegey Dénes (író). A Hitel folyóirat estje. 1989. február 14.

Csepeli György (szociálpszichológus, ELTE). Nemzet, ifjúság, értelmiség. A „Beszélgetés a 80-as évek magyar társadalmáról” sorozat keretében. Elő adás. 1983. november 17.

Csernus Sándor (történész): 1968 filozófiai vonatkozásai (Párizs). „A kelet- és nyugat-európai 68” sorozat keretében Elő adás. 1988. november 19.

Csiki László (költő). Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1991. május 3.

Csirik János (matematikus, SZTE). A mesterséges intelligencia a XXI. Században. „A 21. század kihívásai” sorozat keretében. Elő adás. 2003. március 19.

Csirik János (matematikus, SZTE). Magyar nyelvű szövegek számítógépes feldolgozása A „Barangolások a nyelvészetben” sorozat keretében. Elő adás. 2008. április 21.

Csoma Zsigmond, Simon András, Mód László, Kis Attila, Varga Zoltán. Szó lő és bor, szó lézset, borászat a Kárpát-medencében. 2013. április 11.

Csongor Barna (sinológus, ELTE). A kínai vallás. „A világ vallásai” sorozat keretében. 1985. március 6.

Csoóri Sándor (költő). Irodalmi est. Vezeti: Grezsa Ferenc. 1989. november 29.

Csoóri Sándor (költő). Kallós Zoltán (népzene kutató, Erdély) estjének bevezető je. 1984. március 3.

Csoóri Sándor (költő). Találkozás a költő vel. Bevezető t mond: Annus József. 1980. november 25.

Csordás Gábor (költő, fő szerkesztő). A Jelenkor folyóirat estje. 1989. 04. 25.

Csuhai István (irodalomkritikus, szerkesztő) A Jelenkor folyóirat estje. 1989. április 25.

Deák Ágnes (történész, JATE). Eötvös József politikai pályája. Elő adás. 2001. február 27.

Deák Ferenc (író, Újvidék). Interjú a *Rózsaszín flastrom* c. kötethez. Készítette: Szergejev Zsuzsa. 1987. június

Debreczeni József (politológus, Miskolci Egyetem). Antall József politikusi arcképe. A „XX. századi politikai arcképcsarnok” sorozat keretében. 1999. október

Dékány András (filozófus, JATE). 1968 filozófiai vonatkozásai (Párizs). „A kelet- és nyugat-európai 68” sorozat keretében. Elő adás. 1988. november 19.

Dénes Iván Zoltán (történész, Debreceni Egyetem). Bibó István vitája Németh Lászlóval és Szekfű Gyulával. Beszélgető társak: Balogh Iván és Kovács Attila. 2000. február 8.

Dénes Iván Zoltán (történész, KLTE). Bibó István politikai pályája és a magyarság fejlődéséről alkotott véleménye. A „XX. századi politikai arcképcsarnok” sorozat keretében. Elő adás. 1999. november 9.

Dési Ábel (író, Szabadka). Interjú a *Rózsaszín flastrom* c. kötethez. Készítette: Erdélyi Eszter. 1986.

Dóka Krisztina (tánckutató, ELTE). Társastáncok a magyar falusi kultúrában a 20. század első felében. Elő adás. 2010. november 17.

Domonkos Pál Péter (néprajzkutató). A moldvai csángók története. Elő adás. 1980. november 10.

Donáth Ferenc (történész). A Márciusi Front és a KMP népfretpolitikája. Elő adás. 1983. március 22.

Donáth László (lelkész, teológus, ELTE): Kereszténység az ezredfordulón. Elő adás. 1994. február 2

Dragon Zoltán (vizuális kultúra kutató, irodalomtörténész, SZTE). A test szerepe a vizuális kultúrában. Elő adás. A „Nő i(es)ség és férfi(as)ság a vizualitás tükrében” sorozat keretében. 2005. március 9.

Dragon Zoltán (vizuális kultúra kutató, irodalomtörténész, SZTE). A film és az irodalom dialógusa. Elő adás. A „Képek kontra szavak?” sorozat keretében. 2005. november 13.

Drozda, Miroslav (irodalomtörténész, Prága). Borisz Paszternak költészete. Elő adás. 1987. február 17.

Duckon Ágnes (irodalomtörténész, ELTE). Irodalmi hatások Dosztojevszkij életmű vében. Elő adás. 1986. április 10.

Duda Ernő, a Solvo Biotechnology ZRt elnöke. 2014. május 7.

Dudits András (kognitív nyelvész). A „Barangolás a nyelvészetben” sorozat keretében.. 2009. április 21.

Dúl Antal (teológus). Hamvas Béla életmű ve. Elő adássorozat. (10 elő adás) 1992. 09. 23 - 1993. 03. 09.

Dupka György (költő, Kárpátalja) Mit jelent magyarnak lenni a Kárpátalján? Beszélgetés a kárpátaljai magyar irodalomról. 1988. október 15.

Dux László (államtitkár helyettes). Fórum a felső oktatásról. 2011. október 27.

Egeli György (fizikus, KFKI). Gömbvillámok, parajelenségek. Elő adás. 1992. február 29.

Egyed Emese (költő, irodalomtörténész) írói estje. Moderátor Kovács Flóra.

Egyed Emese (költő, irodalomtörténész, Kolozsvár). Irodalmi est. Vezeti: Kelemen Hunor. 1995. október 17.

Egyed Péter (költő, író, filozófus, Kolozsvár). Irodalmi est, beszélgetés. Vezeti: Darvasi László. Közremű ködik Koszta Gabriella, a Pécsi Nemzeti Színház művésze. 1990. november 21.

Elek István (közíró, kritikus). A népi-konzervatív mozgalom a gyökerektől a választási győzelemig. A Rendszerváltás Magyarországon sorozat keretében. Elő adás. 1996. február 20.

Elek Tibor (író, szerkesztő). A Bárka folyóirat estje. 2003. október 2.

Engel Pál (történész, ELTE). A feudalizmus elmélete, a fogalom újragondolása. Elő adás. 1995. november 21.

Engel Pál emlékest. Emlékező k: Zsoldos Attila, Kristó Gyula, 2001. november 19.

Eördögh István (történész, SZTE). Életút – pályakép. Beszélgető társ Kordé Zoltán. 2005. április 7.

Eördögh István (történész, SZTE). Erdély román megszállása. Elő adás. 2000. április 10.

Eörsi István (író). Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1988. február 26.

Eörsi István (író): Irodalmi est. Vezeti: Erdélyi Ágnes. 1996. február 5.

Erdély Dániel (grafikus). Erdély Miklós szimpózium. 1987. május 11.

Erdély Miklós szimpózium. Elő adók: Beke László, Csanádi Dániel, Szőke Annamária, Erdélyi Dániel, Kurdi-Fehér János. 1987. május 11.

Erdélyi fiatal költők. Irodalmi est. Vendégek: Bálint Tamás, Murányi Sándor Olivér és Farkas Wellmann Éva. Az estet Fried István irodalomtörténész vezeti. 2008. november 18.

Erdélyi irodalmárok. Irodalmi est. Vendégek: Selyem Zsuzsa, Balázs Imre József, Keszeg Anna. Vezeti: Kovács Flóra, PhD hallgató. 2010. február 26.

Erdélyi János (filmrendező), Zsigmond Dezső (filmrendező). A Jelölöm magam című film bemutatása után beszélgetés az alkotókkal. Vezeti: Erdélyi Ágnes. 1988. február 24.

Erdélyi Sándor (mérnök, író). Írói est. A „Beszélgetés a 80-as évek magyar társadalmáról” sorozat keretében. 1983. február 8.

Erdélyi Zsuzsanna (néprajztudós). A vallásos népköltészet művelő déstörténeti szerepe. A Biblia a verbális népművészetben. A „Biblia a művészetekben” sorozat keretében. Előadás. 1986. október 13.

Erdélyi Zsuzsanna. (néprajztudós). A vallásos népköltészet archaikus műfajai. Közreműködik Lovász Irén. 1990. november 27.

es években. Előadás. 2006. november 30.

Esterházy Péter (író): Irodalmi est. Vezeti: Szilasi László. 2000. április 20.

Esterházy Péter (író): Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1986. december 12.

Faludy György (költő, Kanada): Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. A költő verseit elmondja Balog Tamás. Áthelyezve az Aud. Max.-ba. 1988. szeptember 30.

Farino, Jerzy (irodalomtörténész, Varsó). Paszternak poétikája. Előadás. 1986. május 5.

Farkas Endre, Endre Farkas (költő, Kanada). Irodalmi est. Vezeti: Kürtösi Katalin. 1999. 09. 23.

Farkas Gábor Farkas (irodalomtörténész., ELTE). Régi könyvek új csillagok című könyvének bemutatója. Beszélgető társai: Monok István és Ötvös Péter. 2011. november 7.

Farkas Zsolt (esztéta, kritikus). A Lettre folyóirat estje. 2001. január 22.

Farkas Zsolt (esztéta, kritikus). Életút beszélgetés Odorics Ferencsel. Az „Esti krétakör „sorozatban. 1998. november 12.

Fekete Gyula (író). A Magyar írók és a közélet. Elő adás. 1983. december 1.

Felföldi László (néprajzkutató). Erdélyi gyűjtő úton. Elő adás. Quigley, Colinnal.

Felföldi László (néprajzkutató, MTA Néprajzkutató Csoport). Magyar néprajzi tájak, szigetek, csoportok. Elő adás. 1988. február 18.

Fenyvesi Anna (nyelvész, SZTE). Mit tud a szociolingvisztika? A „Barangolások a nyelvészetben” sorozatban. Elő adás. 2006. április 5.

Fenyvesi Ottó (költő). Irodalmi est, performansz. Vezeti: Virág Zoltán. 1999. november 29.

Fenyvesi Ottó (költő, Újvidék). Interjú a Rózsaszín flastrom c. kötethez. Készítette: Erdélyi Eszter. 1986.

Fenyvesi Ottó (költő, Vajdaság). Irodalmi est. Balázs Attilával. 1987. április 30.

Ferdinandy György (író, Puerto Rico): Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1988. március 25.

Ficsku Pál (író). Irodalmi est. Vezeti: Pató Attila. 1999. március 2.

Fodor Csaba (politológus, Néző pont Intézet). Kerekasztal beszélgetés a magyar választási rendszer átalakításáról. Beszélgető társak: Kovács László Imre, László Róbert. 2011. november 15.

Fodor Csaba - Gömbicz Nándor - Stumpf Péter Bence: Hogyan vizsgázott a választási rendszer? kerekasztal beszélgetés 2014. december 02.

Fodor Imre (teológus, Szegedi Hittudományi Fő iskola). Liturgiai ismeretek. Elő adás. 1992. április 1.

Fodor István (régész, SZTE). A nomád népek életmódjának, vallásának, társadalmának jellegzetességei a középkorban. Létezik-e napjainkban a nomadizmus életformája? Elő adás. 2006. március

Fodor István (régész, SZTE). Magyar őshaza-elméletek. A magyarság megjelenése a dél-oroszl szteppeken. Beszélgető társa: Róna-Tas András. 2007.március 27.

Fodor István (régész, SZTE). Régészeti kutatások Belső Ázsiában. 2009. május 7.

Forgács István: Új esélyek és kiutak a cigányság hazai felzárkóztatására 2016. március 07.

Forgács Tamás (nyelvész, SZTE): „Közmondás, nem hazug szólás” – avagy: Mi is az a frazeológia?. A „Barangolások a nyelvészetben” sorozat keretében. Előadás. 2007. november 27.

FORRÁS-kör. Szárszó 1943 című irodalmi összeállítás. 1984. március 2.

Földényi F. László (író). Irodalmi est. Beszélgető társ: Márton László. 2000. december 13.

Fricz Tamás (politológus). A rendszerváltás 10 éve. Pártstruktúrák, pártosodás kialakulása. 2000. április 11.

Fried István – életút beszélgetés. Az Esti krétakör sorozatban. Beszélgető társ: Kelemen Zoltán. 1996.

Fried István: Középl-Európa; fikció vagy valóság. A 21. század kihívásai. Sorozatban. Előadás. 2003. március 25.

Füzi László (fő szerkesztő), **Pintér Lajos** (szerkesztő), **Rigó Róbert**, **Kriskó János**, **Sági Norberta**, (oktatók, Kecskeméti Fő iskola). Beszélgetés a kecskeméti Forrás című művészeti folyóirat szerzőivel. Moderál: Bencsik Péter (történész). 2012. október 18.

Galamb György (történész, JATE). „A szexualitás története” sorozatban: A középkor.

Galambos Csaba (műfordító). Edward Stachura – a lengyel irodalom kaszkadóje. Előadás. 1987. november 18.

Gálfalvi György (író, szerkesztő). A Látó marosvásárhelyi folyóirat estje. Kovács András Ferencsel és Markó Bélával. 1990. május 15.

Gálffy László (történész, JATE). „A szexualitás története sorozatban”: Korai-újkor. 1995. április 18.

Galgóczy Árpád (mű fordító). Irodalmi est. Vezeti: Saly Noémi. 1994. április 27.

Garaczi László (író). A Lettre folyóirat estje. 2001. január 22.

Garaczi László (író). Irodalmi est. Vezeti: Urbanik Tímea. 2001. december 5.

Garai Gábor (költő). Irodalmi est. Bevezető t mond: Vörös László (irodalomtörténész, JATE). 1980. május 31.

Gazdag Gyula (filmrendező). A Bankett című film bemutatása után beszélgetés az alkotóval. 1982. március 10.

Géczi József (politológus, JATE). A kongresszus elő estéjén. Beszélgető társa: Löffler Tibor politológus. 1989. október 4.

Géczi József (politológus, JATE). A reformkommunisták szerepe az átalakulásban. A reformkör-mozgalom. A „Rendszerváltás Magyarországon, a 80-as évek ellenzékének bemutatása” sorozatban. 1996. március 21.

Gecse Gusztáv (vallástörténész, MTA Filozófiai Intézet). A kereszténység a középkorban. Elő adás. „A világ vallásai” sorozat keretében. 1985.

Gerd-Jörg Frankovski: A német kérdés. A német egyesülésről I. Elő adás. Tolmács: Németh Zita egyetemi hallgató. 1990. október 25.

Gerevich András (költő). „Négyen a pácban”. Irodalmi est. Krusovszky Dénessel, Lanczkor Gáborral és Orcsik Rolanddal. 2009. november 18.

Gergely András (történész, diplomata): A rendszerváltás nemzetközi visszhangja, külpolitikai vonatkozásai. A Rendszerváltás Magyarországon, a 80-as évek ellenzékének bemutatása” sorozatban. Elő adás. 1996. április 15.

Gergely Jenő (történész, ELTE). Prohászka Ottokár és a magyar katolikus klérus. A „Történelmi arcképcsarnok” sorozat keretében. 1998. március

Gerő András (történész, ELTE). Polgárosodás Magyarországon a Kiegyezés után és a századfordulón. Elő adás. 1990. december 3.

Gilbert Edit (egyetemi hallgató, JATE). Belányi György költő estjének vezetése. 1983. november 23.

Gömöri Krisztián (színművész). Ady Endre: Ki látott engem? Melkvi Beával, Kő sői Gyöngyivel, Harsányi Attilával közösen. 2007. február 19.

Greccsó Krisztián (író). A Bárka folyóirat estje. 2003. október 2.

Grendel Lajos (író). Kalligram-est. 1996. március 27.

Grendel Lajos (író, Pozsony). Irodalmi est. Vezeti Szörényi László, irodalomtörténész. 1984. április 13.

Gulyás Gábor (filozófiatörténész, művészettörténész). A Vulgó filozófiai folyóirat estje. 1999. december 9.

Gulyás Gyula (filmrendező), **Gulyás János** (operatőr). A Ne sápadj című filmjük bemutatása után beszélgetés az alkotókkal. 1983. március 2.

Gulyás Gyula (filmrendező), **Gulyás János** (operatőr). Beszélgetés a Vannak változások című filmről az alkotókkal. 1980. november 27.

Gulyás Gyula, Gulyás János. Beszélgetés az alkotókkal az Én is jártam Isonzónál c. filmről. 1987. április 1.

Gyarmathy Livia (filmrendező). Az Együttélés című filmjének bemutatása után beszélgetés az alkotóval. 1983. december 7.

Gyarmati György (történész, JPTE): Bibó István közigazgatási koncepciója. Előadás. 1989. március 28.

Gyorgyev, Milivoj (Deszk). A szerb folklór. Előadás. 1981. október 9.

Györe Balázs (író) Irodalmi est. Vezeti: Mészáros Sándor. 2003. október 7.

Györe Balázs (író). Irodalmi est. Kukorelly Endrével közösen. 1985. április 23.

Győri Műhely folyóirat estje. Vendégek: Lovas Ildikó, Tolnai Ottó, Villányi László. 1995. március 6.

Gyuricza Róbert (újságíró, MTI). „Az MTI-t tudósítottam a sydney olimpiáról.” 2000. október

Haber Judit (szociológus, MTA Szociológiai Intézet). Az iskola szociológiai problémái. 1981. május 5.

Hahn Anna (irodalomtörténész, ELTE). A paszternaki mű filozófiai alapjai.. Előadás. 1986. április 18.

Harsányi Attila (színművész). „Más is örök”. Juhász Gyula emlékest. Borovics Tamással és Melkvi Beával közösen. 2009. március 30.

Harsányi Attila (színművész). Ady Endre: Ki látott engem? Melkvi Beával, Kő sői Gyöngyivel, Gömöri Krisztiánnal közösen. 2007. február 19.

Harsányi Iván (történész), Pécsi Tudományegyetem). Spanyolország a 20. században. 2001. április 05.

Határ Győző. (költő, London). Irodalmi est. Vezeti: Csuha István. 1989. november 17.

Havas Gábor (szociológus) Beszélgetés Schiffer Pál Nyugodjék békében című filmjéről. 1983. május 5.

Havas Henrik (újságíró). Beszélgetés a médiáról. Beszélgető társak: Szabó István. 2000. 11. 21.

Havas Judit (előadóművész). Óda Európához. Illyés Gyula-est. Bevezető t mond. Vörös László. 1983. május 5.

Háy János (író) Irodalmi est. Vezeti: Lovász Andrea. 2000. május 9.

Hazai Attila (író) Irodalmi est. Vezeti: Odorics Ferenc. 1998. február 26.

Hazai Attila (író). Irodalmi est. Vezeti: Berta Ádám. 2002. november 7.

HELIKON kolozsvári folyóirat estje. Vendégek: Király László, Lászlóffy Aladár, Sigmond István, Szilágyi István. 1992. április 22.

Heller Ágnes (filozófus). Beszélgető társ: Balog Iván. 1999. november 15.

Herczeg János (író, Doroszló) estje. Vezeti: Mikola Gyöngyi. 1994. november 24.

Herczeg János (író, Doroszló). Interjú a *Rózsaszín flastrom* c. kötethez. Készítette: Mikola Gyöngyi. 1986.

Hermann Róbert (történész, Hadtörténeti Múzeum). Szemere Bertalan. A „Történelmi arcképcsarnok” sorozatban. Előadás. 2000. november 22.

Hertlig Balázs (egyetemi hallgató, SZTE). Önpusztító hó sők, önpusztító filmszalag. A Harcosok klubja című filmről. Előadás. 2008. április 14.

Hetényi Zsuzsa (irodalomtörténész, RELTE). Az orosz nyelvű zsidó irodalom. Előadás. 1997.

Hetényi Zsuzsa (irodalomtörténész, RELTE). Az Ószövetség, mint irodalmi szöveg. 1998. április 29.

HÉTVILÁG vajdasági folyóirat estje. Vendég: Tolnai Ottó, költő, közreműködik Keszég László és Tolnai Szabolcs szaxofonon.

Hévizi Ottó (filozófiatörténész, Lukács Archívum). Filozófiai kávéház. A JATE Filozófia Tanszék szervezésében. 1996. május 3.

HITEL folyóirat estje. Vendégek: Alexa Károly (irodalomtörténész), Csengey Dénes (író). Vezeti: Annus József. 1989. február 14.

HOLMI folyóirat estje. Vendégek: Baka István, Kántor Péter, Kertész Imre, Radnóti Sándor, Podmaniczky Szilárd, Várady Szabolcs. 1990. május 7.

honvédség szervezete, helye a Monarchia hadseregében az első világháborúban.

Horn Ildikó (történész, ELTE). Rákóczi László. Elő adás. 1989. április 19.

Horváth Csaba: A Magyar Királyi Honvédség 1942.43-ban, a Don kanyar 2014. október 30.

Horváth Pál (filozófiatörténész, MTA Filozófiai Intézet). A korai kereszténység. Elő adás. „A világ vallásai” sorozat keretében. 1985. április 24.

Horváth Pál (filozófiatörténész, MTA Filozófiai Intézet). Allah és Mohamed, az ő prófétája. „A világ vallásai” sorozat keretében. 1985. március 20.

Horváth Sándor (költő, Kárpátalja). Mit jelent magyarnak lenni a Kárpátalján? Beszélgetés a kárpátaljai magyar irodalomról. Beszélgetés a kárpátaljai magyar irodalomról. 1988. október 15.

Hrabal, Bohumil (író, Prága). Találkozás az íróval. Irodalmi est. Bevezető t mond Bojtár Endre irodalomtörténész. A beszélgetést vezeti Varga György, mű fordító. 1985. május 30.

Ilia Mihály (irodalomtörténész). Kortárs erdélyi irodalom. Elő adás. 1986. szeptember 13.

Ilia Mihály (irodalomtörténész). Bálint Sándor- emlékest. 1986. április 17.

Izsák Lajos (történész, ELTE). Barankovics István. „A XX. századi politikai arcképcsarnok „ sorozat keretében. Elő adás. 1999. március 9.

J. Nagy László történész elő adása Az arab tavasz újratöltve címmel. 2013. május 16.

Janek István (Külügyi Intézet munkatársa). Az Olasz Kommunista Párt szerepe az olasz társadalmi életben. Elő adás. 1983. március 24.

Janisch Attila (filmrendező). Az *Árnyék a havon* című filmje megtekintése után beszélgetés a rendező vel. Vezeti: Erdélyi Ágnes. 1992. március 9.

Járai Zsimond (közgazdász, volt bankvezető, volt pénzügyminiszter). A gazdaság fő kérdései. 2012. november 7.

Jász Attila költő estje. Vezeti: Bombitz Attila. 1999.

JELENKOR folyóirat estje. Vendégek: Balassa Péter, Csordás Gábor, Csuha István, Parti-Nagy Lajos, Petri György, Takács József. Vezeti: balog József. 1989. április 25.

Joó Péter (ContiTech Rubber Industrial Kft., Szeged). Vállalati logisztika. Gyakorlati közgazdaságtan, vállalati közgazdaságtan kurzus. 2013. november 25.

Juhász Anikó (SZTE). Thanatologia. A modernitás és a medikalizált halál. A „Móra galéria Estek” sorozat keretében. 2004. március 3.

Juhász Erzsébet (író, Újvidék). Irodalmi est. 1994. november 9.

Juhász Erzsébet (író, Újvidék). Irodalmi est. Vezeti: Szajbély Mihály. 1996. február 27.

Juhász Erzsébet (író, Újvidék): Interjú a *Rózsaszín flastrom* c. kötethez. Készítette: Szergejev Zsuzsa. 1986.

Juhász Mihály (a Csillag Börtön igazgatója). Előadás „A bűnözés szociológiája” sorozatban. 2001. április 17.

Jung Károly (író, Újvidék): Interjú a *Rózsaszín flastrom* c. kötethez. Készítette: Pozsik László. 1986-1987.

Kabdebó Tamás (író, költő, Írország). Irodalmi est. Vezeti: Olasz Sándor. 1995. február 15.

Kabdebó Tamás (író, költő, Írország). József Attila emlékest – A magyar irodalom angol nyelven. Vezeti: Szőnyi György Endre 2000. április 06.

Käfer István (irodalomtörténész, MTA Irodalomtud. Intézet). Szlovák-magyar kapcsolattörténet. Előadássorozat. 1979/1980.

Kalapáti Ferenc (költő). Új Symposium-est. 1991. november 6.

Kallós Zoltán (népzene kutató, Erdély). Az erdélyi népzene. Előadás, beszélgetés. Bevezető t mond Csoóri Sándor, költő. 1984. március 3.

Kamondi Zoltán (filmrendező). Halálutak és angyalok című filmjének bemutatása után beszélgetés a rendező vel. 1992. február 19.

Kántor Lajos (író, szerkesztő). A kolozsvári Korunk folyóirat estje. 1992. március 17.

Kántor Péter (költő). A Holmi folyóirat estje. 1990. május 7.

Kántor Zoltán (szociológus, PPKÉ). Állampolgárság, népszavazás és ami azóta történt. 2005. december 7.

Kányádi Sándor (költő) estje. 1980. 1995.

Karácsonyi Zsolt (költő, Erdély). Irodalmi est. Vezeti: Fried István irodalomtörténész és Kovács Flóra PhD hallgató. 2011. január 13.

Karádi Éva (kritikus, szerkesztő). A Lettre folyóirat estje. 2001. január. 22.

Karafiáth Orsolya (költő). Irodalmi est. Vezeti: Benedek Anna. 2003. december 5.

Karátson Endre (író, Párizs). Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1988. április 29.

Karátson Gábor (író). Mit tanulhatunk a Tao Te King-től? Előadás. 1992. december 4.

Karinthy Márton (író). Irodalmi est. Vezeti: Balogh Tamás. 2004. március 2.

Károlyi László, a Legrand ZRt elnöke 2014. május 7.

Karsai László (történész, JATE). A Holokauszt. Előadás. 2001. november 26.

Karsai László (történész, JATE). Marxizmus-leninizmus-bolsevizmus. A szovjet filmek sorozat nyitóelőadása. 1991. szeptember 17.

Katona Tamás (történész) és Pelyach István beszélgetése Görgey Artúr politikai pályájáról és a Görgey kérdésről I 2007. május 10.

Katona Tamás (történész). Bokor Péter Isten akaratából című Habsburg Ottó portréfilmje után előadás, beszélgetés. 1989. február 24.

Katona Tamás (történész). Életút beszélgetés. Vezeti: Szörényi László. 1997. december 05.

Kecskeméti Judit (Buda-Cash Brókerház). Tőzsde, részvények, brókerek. Gyakorlati közgazdaságtan, vállalati közgazdaságtan kurzus. 2013. november 4.

KELLÉK c. filozófiai folyóirat estje. 1999. november 30.

Kemény István (költő). Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1989. december 15.

Kemény Katalin, Hamvas Béláné (író). Emlékezés Hamvas Bélára. Vezeti: Dúl Antal. 1992. december 9.

Kemény Lajos (a szegedi Hittudományi Főiskola rektora). Bohó Róbert A megnyesett fa kiszökdül című, Lékai László bíborosról szóló filmjének bemutatása után beszélgetés a filmről és az állam és egyház viszonyáról. 1984. február 9.

Kenesei István (nyelvész, SZTE). Nyelvtudomány a 21. században. A „Barangolások a nyelvészetben” sorozatban. Előadás. 2006. március 8.

Kertész Imre (író). A Holmi folyóirat estje. 1990. május 7.

Kertész Imre (író). Irodalmi est. Vezeti Bán Zoltán András. 1994. október 26.

Kertész Imre. (író). Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 2007. március 28. (Áthelyezve az Auditorium Maximumba.)

Kertész Noémi (történész, MKKE). Lengyel történeti mítoszok és irodalmi hatásai. 1989. április 18.

Keszég László (színművész). A Hétvilág folyóirat estje. 1992. április 8.

Készítette: Kondász Katalin. 1986.

Kibédi Varga Áron (költő, Amsterdam): Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1987. december 4.

Király László (költő). A kolozsvári Helikon folyóirat estje. 1992. április 22.

Kiss Attila (irodalomtörténész, SZTE). Szó és kép a kora modern és posztmodern színpadon. Előadás. A „Képek kontra szavak?” sorozat keretében. 2006. október 11.

Kiss Gábor Ferenc: A Magyar királyi Honvédség története 1920-1938 2014. szeptember 18.

Kiss Gy. Csaba (irodalomtörténész). Rendszerváltás Lengyelországban. Elő adás. 1995. december 11.

Kiss László (író). A Bárka folyóirat estje. 2003. október 2.

Kiss Ottó (író). A Bárka folyóirat estje. 2003. október 2.

Kocziszky Éva (irodalomtörténész, JATE) Robbe-Grillet a Halhatatlan és a Szép fogoly nő című filmjének elemzése. Elő adás, beszélgetés. 1987. október 20.

Kocziszky Éva (irodalomtörténész, JATE). F. Fellini Casanova című filmjének elemzése. Elő adás, beszélgetés. 1987. november 16.

Kocziszky Éva (irodalomtörténész, JATE). I. Begman Persona című filmjének elemzése. Elő adás, beszélgetés. 1987. december 7.

Kocziszky Éva (irodalomtörténész, JATE). R. W. Fassbinder Querell című filmjének elemzése. Elő adás, beszélgetés. 1987. december 1.

Kokas Károly (irodalomtörténész, könyvtáros, SZTE). Humántudományok és az informatika 2001. október 30.

Koncz István (író, Kanizsa). Interjú a *Rózsaszín flastrom* c. kötethez. Készítette: Szergejev Zsuzsa. 1986.

Konrád György (író): Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1987. december 18.

Kopátsy Sándor (közgazdász). Létezik-e gazdaságpolitikai alternatíva? 1998. március 25.

KORALL folyóirat estje. Vendégek: Horváth Gergely, *fő szerkesztő*, Czoch Gábor, Granasztói Péter, Klement Judit, Pozsgai Péter, *szerkesztő k.* 2008. április 24.

KORUNK (Kolozsvár) folyóirat estje. Vendégek: Visky András, Salat Levente, Kántor Lajos. 1992. március 17.

Korzenszky Richárd (irodalomtörténész, Bencés Gimnázium, Pannonhalma): A Biblia az irodalomban. A „Biblia a művészetben” sorozat keretében. Elő adás. 1986. április 16.

Kósa Ferenc (filmrendező) A Balczó Andrásról készített Küldetés c. film bemutatása után beszélgetés a rendező vel. 1981. május 6.

Kósa Ferenc (filmrendező). Az utolsó szó jogán című Béres Józsefről készített dokumentumfilmjének bemutatása után beszélgetés a rendezővel és Béres Józseffel. 1987. március 18.

Kósa Ferenc (filmrendező). Beszélgetés a rendezővel Guernica című filmjéről. 1982. november 23.

Kosáry Domokos (történész, MTA Történettud. Intézet). A Kárpát-Európa kutatás a Teleki Intézetben. (Áthelyezve a BTK-ra) 1986. december 5.

Kovács András (filmrendező). Valahol Magyarországon című filmjének bemutatása után beszélgetés a rendezővel. Vezeteli: Erdélyi Ágnes. 1988. február 18.

Kovács András Bálint (filmszínház, ELTE). Andrej Tarkovszkij művészetének előadása. 1991. december 3.

Kovács András Ferenc (költő). A Látó marosvásárhelyi folyóirat estje. Markó Bélával, Gálfalvi Györggyel. 1990. május 15.

Kovács András Ferenc (költő, Marosvásárhely). Irodalmi est. Vezeteli: Szigeti Csaba. 1994. március 23.

Kovács Árpád (közgazdász, a Költségvetési Tanács elnöke). Közpénzügyek, költségvetési politika. 2012. november 21.

Kovács Gábor (művelődéstörténész). A kelták utódai. „Az ír kultúrával foglalkozó sorozat” keretében. 2000. november 6.

Kovács István (jogtudós, akadémikus, JATE, JTK). Államelmélet és demokrácia. Fejlődési tendenciák. A „Beszélgetés a 80-as évek magyar társadalmáról” sorozat keretében. 1983. április 28.

Kovács István (költő). Irodalmi est, beszélgetés. Vezeteli: Szörényi László. 1989. február 17.

Kovács István (költő, történész, ELTE). Andrzej Wajda filmművészetének történeti gyökerei. Előadás. 1987. február 19.

Kovács István (költő, történész, ELTE). Az Aetas folyóirat lengyel számának bemutatója. Ring Évával, Pelyach Istvánnal. 2012. március 29.

Kovács László (közgazdász, volt Rajk szakkollégista, Pénzügyminisztérium). A magyar gazdaságpolitika irányai. 1982. november 11.

Kovács László Imre, az SZTE-ÁJTK Politológiai Tanszékének docense

Kovács László. (közgazdász, volt Rajk szakkollégista, Pénzügyminisztérium). Magyarország és a valutaalap. Elő adás. 1986. március 4.

Kovács Sándor (irodalomkutató, SZTE): Szimuláció-van/nincs. Jean Baudrillard szimuláció-elmélete. A „Szegedi Mindentudás Egyeteme” sorozat keretében. 2008. április 21.

Könczöl Csaba (irodalomkritikus). "Mű fajok emlékezete". M. Bahtyin művészetfilozófiája.. Elő adás. 1991. április 24.

Kőszeg Ferenc (szerkesztő). A demokratikus ellenzék megszervező dése és szerepe a rendszerváltásban. A „Rendszerváltás Magyarországon, a 80-as évek ellenzékének bemutatása” sorozat keretében. Elő adás. 1996. március 29.

Kövér György: Közgazdaságtan a társadalomtudományokban 2015. április 15.

Köves András (közgazdász, Gazdaságkutató Intézet). Magyarország és a világgazdasági helyzet. Elő adás. 1998. október 20.

Krasznahorkai László (író) és Tar Béla (filmrendező) estje a Sátántangó című film megtekintése után. Vezeti: Hafner Zotán. 1996.

Krasznahorkai László (író) Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1986. december 5.

Krasznahorkai László (író). Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1996. március 7.

Krasznahorkai László (író). Seiobo járt odalent és Az utolsó farkas című regényeinek bemutatása. Vezeti: Szörényi László. 2009. október 13.

Krasznahorkai László Megy világ című könyvének bemutatója A szerzővel Bombitz Attila

Krausz Tamás (történész, Párttörténeti Intézet). Szocializmusfelfogások a bolsevik pártban. Elő adás. 1986. december 11.

Kristó Gyula (történész, JATE). Érdekességek az ő történetéből. Elő adás. 1992. október 21.

Kristó Gyula (történész, SZTE). A Magyar Századok (Pannonica Kiadó) sorozat bemutatása. Almási Tiborral, Makk Ferencsel, Szvák Gyulával. 2001. november 19.

Kristó Gyula (történész, SZTE). Mi lesz veled történelem? A „21. század kihívásai” sorozat keretében. 2003. március 5.

Kristó Gyula emlékest. A korai Erdély című posztumusz kötetének bemutatója. Vendégek: Almási Tibor, Makk Ferenc, Zsoldos Attila. 2005. március 7.

Krusovszky Dénes (költő). „Négyen a pácban”. Irodalmi est. Gerevich Andrással, Lanckor Gáborral és Orcsik Rolanddal. 2009. november 18.

Kubinyi András (történész, ELTE). A rendi mozgalom kialakulása és működése a Mohács előtti Magyarországon. Előadás. 1996. február 29.

Kukorelly Endre (író). A Lettre folyóirat estje. 2001. január 22.

Kukorelly Endre (író). Tündérvölgy című regényének bemutatója. Beszélgető társ: Mészáros Sándor. 2003. október 7.

Kukorelly Endre és Györe Balázs írók estje. 1985. április 23.

Kulcsár Péter (irodalomtörténész, ELTE). Baranyai Decsi János és a kortárs humanisták. 1989. március 29.

Kurdi Imre (költő). Irodalmi est. Vezeti: Bombitz Attila. 1996. november 13.

Kurucz Gyula (író). Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1986. november 20.

Kürti Béla (régész-muzeológus, SZTE, Móra Múzeum). "Bajántól Szent Istvánig.

Kürtösi Katalin (irodalomtörténész, SZTE). Kert a vadonban (A kortárs kanadai

L. Nagy Zsuzsa (történész, KLTE). A két világháború közötti liberális ellenzék. Előadás. 1998. március 11.

L. Nagy Zsuzsa (történész, KLTE). Magyarország miniszterelnöke voltam: Kállai Miklós. A „Történelmi arcképcsarnok” sorozat keretében. Előadás. 1998. december 1.

Lábass Endre (író, festő művész). Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1988. március 18.

Lackfi János (költő). Irodalmi est. Vezeti: Szőke Katalin. 2004. április 1.

Lackó Miklós (történész, Történettud. Intézet). "Nemzetkép és karakterológia." Előadás. 1990. február 21.

Ladányi János (szociológus, Corvinus Egyetem). Szegénység, újszegénység a rendszerváltás után. 1998. november 3.

- Ladik Katalin** (költő, Újvidék). Irodalmi est. Performansz. 1987. február 6.
- Ladik Katalin** (költő, Újvidék). Irodalmi est. Vezeti: Mikola Gyöngyi. 1994. november 23.
- Lajkó Károly** (pszichiáter, SZTE). A környezet rejtett stresszei. A „Szegedi Mindentudás Egyeteme” sorozat keretében. 2003. december.
- Lakner Zoltán** (politológus). Utak és útvesztő k. Az MSZP húsz éve. Könyvbemutató. Vezeti: Löfler Tibor. 2011. október 17.
- Lanczkor Gábor** (költő). Négyen a pácban”. Irodalmi est, Gerevich Andrással, Krusovszky Dénessel és Orcsik Rolanddal. 2009. november 18.
- László Gyula** emlékest. Meghívott vendégek: László Zoltán, Vékony Gábor. 2000. március 8.
- László Zoltán**. László Gyula emlékest. 2000. március 8.
- Lászlóffy Aladár** (költő, Kolozsvár). A kolozsvári Helikon folyóirat estje. 1992. április 22.
- Lator László** (költő). Irodalmi est. Vezeti: Horváth Géza. 2004. április 20.
- Latzkovits Miklós** (író). Beszélgetés Laboda című könyvéről. Vezeti: Sörös Borbála. A „Móra Könyvklub” keretén belül. 2012. február 16.
- Lázár Ervin** (író). Irodalmi est. Vezeti: Domokos Mátyás. 1994. október 19.
- Lázár Ervin** (író). Irodalmi est. Vezeti: Urbanik Tímea. 2004. november 10.
- Lengyel András** (irodalomtörténész, Móra Ferenc Múzeum). A népi-urbánus vita gyökerei. 1991. február 18.
- Lengyel András** (irodalomtörténész, Móra Ferenc Múzeum). Móra Ferenc az ezerarcú showman. 2002. február 11.
- Lengyel Péter** (író). Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1989. december 1.
- Lepahin, Valerij** (irodalomtörténész, JATE). Viszockij, a költő, énekes és gondolkodó. Előadás. 1989. április 26.
- Licht, Sonja** (szociológus, Belgrád). Beszélgetés a balkáni nacionalizmusokról. Vezeti: Sajti Enikő. 1993. május 3.
- Liska Tibor** (közgazdász, MKKE). A szocialista vállalkozás. Előadás. 1985. november 21.

Litván György (történész, MTA Történettud. Intézet). Polgárosodás a két világháború közt. Elő adás. 1990. december 10.

Losonc Alpár (filozófus, Újvidék, JATE). Jugoszlávia felbomlásának körülményei és következményei. 1995. december 7.

Lovas Ildikó (író, Vajdaság). Irodalmi est. Vezető: Bombitz Attila. 1998.

Lovas István (újságíró). A jobboldali újságírás alternatívái. 2000. május 11.

Lovassy Tamás (a Külügyi Intézet munkatársa). Az Irak-Irán közötti ellentét. Elő adás. 1980. november 20.

Lovassy Tamás (a Külügyi Intézet munkatársa). Külpolitikai kérdések.: a szovjet-amerikai viszony, Irak, bel- és külpolitikája. 1980. április 28.

Lovász Irén (népdalénekes, néprajzkutató). Népdalest és elő adás. 1995. február 9.

Lovász Irén (népdalénekes, néprajzkutató). A Zobor-vidék hiedelemvilágáról. Virt Istvánnal. Elő adás. 1982. november 17.

Lovász Irén (népdalénekes, néprajzkutató). Népdalest. 1983. április 27.

Löffler Tibor (politológus, JATE). "2010 politikai eseményeinek értékelése". 2010. november 10.

Löffler Tibor (politológus, JATE). Politikai irányzatok Magyarországon. 1995. április 7.

Löffler Tibor (politológus, JATE). Radikális ifjúsági mozgalmak Magyarországon. 2011. február 23.

Löffler Tibor, az SZTE-ÁJTK Politológiai Tanszékének docense **Szomszéd Orsolya**, a

Lőrincz József (jogtudós, SZTE). Bűnügy és bűnözés. Elő adás. 2002. november

Lukács József (akadémikus, MTA Filozófiai Intézet). A világ vallási térképe elő tt. „A világ vallásai” sorozat keretében. Elő adás. 1985. február 22.

Lux Elvira (szexuálpszichológus). Szexuálpszichológia. Elő adás. 2000. november 8.

Lux Judit (történész, Politikatud. Intézet). Peyer Károly és a szociáldemokrata mozgalom. 1997. december 2.

Magyar József (filmrendező). A „Mi büszke magyarok” című filmjének bemutatása után beszélgetés az alkotóval. 1984. április 12.

Magyarics Tamás (ELTE BTK). „Amerika válaszut elő tt”. A „választások – 2004” sorozatban. Elő adás. 2004. október 21.

Mák Ferenc (szerkesztő, Vajdaság). Interjú a *Rózsaszín flastrom* c. kötethez. Készítette: Mikola Gyöngyi. 1986.

Mák Ferenc (szerkesztő, Vajdaság). Tallózás a jugoszláv kulturális életben. 1986. március. 24., 1986. május 9.

Makay Ida (költő). Irodalmi est. Mihalik Zsolttal. Vezeti: Halász Mónika. 1998. március 30.

Makk Ferenc (történész, SZTE). A Magyar Századok (Pannonica Kiadó) sorozat bemutatása. Almási Tiborral, Kristó Gyulával, Makk Ferencsel, Szvák Gyulával. 2001. november 19.

Makk Ferenc és Révész László vitája. Beszélgetések a X. századi magyarságról. Moderátor: Szabados György. 2009. november 14.

Makra László (földrajzkutató). Kutatóúton Belső-Ázsiában. Elő adás. 2010. február 16.

Makra László (földrajzkutató). Tájak, városok, emberek – Kína. Elő adás. 1996. március 13.

Makra László (földrajzkutató, SZTE). Környezeti és éghajlati változások a 21. században. A „Szegedi Mindentudás Egyeteme” sorozatban. Elő adás. 2003. november

Maleczki Márta (nyelvész, SZTE). Érthető, hogy érthetetlen. Barangolások a jelentés világaiban. A „Barangolások a nyelvészetben” sorozat keretében.. Elő adás. 2006. április 11.

Marczinka Csaba (író). Az Ars-Publica alkotó csoport bemutatkozása. Novák Valentinnel, Paládi Zsolttal, Szappanos Gábor Balázssal. Irodalmi est. 2002. április 29.

Marjanucz László (történész, SZTE). Szeged a XVIII. században. A „Szeged története a honfoglalás korától napjainkig” sorozat keretében. 2011. március 23.

Markó Béla (költő, Marosvásárhely) A Látó marosvásárhelyi folyóirat estje. Gálfalvi Györggyel és Kovács András Ferencsel. 1990. május 15.

Markó Béla (költő, Marosvásárhely). Irodalmi est. Gálfalvi Györggyel. 2000. március 29.

Marnó János (költő). Irodalmi est. Vezeti: Bocsor Péter. 2002. március 4.

Marosi Júlia (népdalénekes, népzenekutató). Anyanyelvünk és dalaink nyomában. Népdalest, előadás. 1983. október 20.

Maróti Egon (történész, JATE). Az ókori olimpiai játékok. Az „Aranyolimpia” sorozat keretében. Előadás. 1996. március 19.

Marótiné Korchmáros Valéria (nyelvész, SZTE). Anyanyelvünk kívülről nézve. A „Barangolások a nyelvészetben” sorozat keretében. Előadás. 2006. november 15.

Márton László (író). A Lettre folyóirat estje. 2001. január 22.

Márton László (író). Földényi F. László írói estjének vezetése. 2000. december 13

Márton László (író). Irodalmi est. Vezeti: Bombitz Attila. 1996. március 24.

Márton László (író): Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1991. április 12.

Matković, Slavko (író). Interjú a *Rózsaszín flastrom* c. kötethez. Készítette: Pozsik László. 1986.

Maurits Ferenc (Képző művész, költő). Interjú a *Rózsaszín flastrom* c. kötethez. Készítette: Pozsik László. 1986.

Mekis Péter (szerkesztő, ELTE). A Vulgó filozófiai folyóirat estje. 1999. december 9.

Melkvi Bea (színművész). „Más is örök”. Juhász Gyula emlékest. Harsányi Attilával és **Borovics Tamással** közösen. 2009. március 30.

Melkvi Bea (színművész). Ady Endre: Ki látott engem? Harsányi Attilával, Kő sői Gyöngyivel, Gömöri Krisztiánnal közösen. 2007. február 19.

Mellár Tamás (Az MTA doktora, a PTE Közgazdasági Karának professzora, a KSH volt elnöke, az ENSZ Statisztikai Bizottságának volt elnöke). Gazdaságpolitika makroszemléletben. 2013. április 29.

Mende Balázs - Révész László: A korai magyar történelem vitás kérdései sorozat keretében A IX-X. századi magyar népesség és társadalom az anyagi kultúra és a genetikai vizsgálatok tükrében 2015. november 18.

Mészáros Rezső (földrajztudós, JATE). Magyarország település stuktúrája. Elő adás. 1988. február 5.

Mészöly Miklós (író). Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1987. december 4.

Mezei Balázs (filozófiatörténész). Filozófiai kávéház. A JATE Filozófia Tanszék szervezésében. 1998. április 28.

Mihalik Zsolt (költő). Irodalmi est. Makay Idával. Vezeti: Halász Mónika. 1998. március 30.

Mihályi Géza (ny. újságíró, Róma). Az 56-os forradalom magyar menekült egyetemistái Itáliában. Beszélgető társ: Szörényi László. 2006. október 17.

Mikola Gyöngyi (egyetemi hallgató, JATE). A. Ribakov Az Arbat gyermekei című regényének értékelése. Elő adás. 1988. november 24.

Mikola Tibor (finnugor-nyelvész, JATE). A finnugor nyelv kutatásának idő szerű problémái. Elő adás. 1999. november 22.

Miskolczi Ambrus (történész, MTA Történettud. Intézet) A román nemzettudat társadalomtörténeti háttere. Elő adás. 1986. november 27.

Moczarski, Tadeusz (irodalomtörténész, Varsó). Beszélgetés a mai lengyel irodalomról. 1987. október 28.

Mód László-Simon András: Hajdanvolt szüretek, zsendülő gerezdek c. kötetének bemutatója 2014. november 25.

Módos Péter (szerkesztő). Az Európai Utas című folyóirat estje. 1998. március 30.

Molnár Gusztáv (filozófus), **Borbély Zsolt** (történész). A romániai választások. Elő adás, beszélgetés. 2000. november 9.

Molnár Gusztáv (filozófus, Teleki László Alap.). „Kisantant?” A. Sajti Enikő vel. Elő adás. 1992. december 2.

Moló Irodalmi felolvasóest fiatal költők, versíró szakkollégisták verseiből. 2012. október 24.

Murányi Sándor Olivér (költő). Irodalmi est. Bálint Tamással és Farkas Wellmann Évával.

Nádas Péter (író). A Párhuzamos történetek című regény bemutatása. Irodalmi est. Vezeti: Szilasi László. 2007. április 24.

Nádas Péter (író). Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László, irodalomtörténész. 1984. november 30.

Nádas Péter (író). Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1988. december 2.

Nádasdy Ádám (költő). Irodalmi est. Vezeti: Bordás Sándor. 2003. április 10.

Nádasdy Ádám (nyelvtudós). Mi az etimológia, avagy létezik-e nyelvi örökléstan? A „Barangolások a nyelvészetben” sorozat keretében. Előadás. 2007. május 7.

Nagy Balázs (társadalomkutató, JATE). A sztálinizmus a Szovjetunióban. 1981. október 26.

Nagy Gábor (költő). Irodalmi est. Vezeti: Bombitz Attila. 2000.

Nagy Gáspár (költő). Vörös László Szigorúan ellenőrzött mondatok c. kötetének bemutatója. Beszélgető társak: Olasz Sándor, Vörös László. 2004. november 11.

Nagy Károly (nemzetközi jogász, JATE). A nemzeti kisebbségek és a nemzetközi jog.

Nagy László (jogtudós, JATE). A világ szakszervezeteiről.

Nagy László (történész). Az arab tavasz. 2011. március 22.

Nagy László (történész, JATE). Algéria. Előadás. 1982. okt. 26.

Nagy László (történész, JATE). Az iszlám. Előadás. 1980. február 21.

Nagy Zoltán (néprajzkutató, PTE): "Az örökkévalóság kő olajtól búlik"

Nagymegyeri Nagy Pál (ikonfestő). A bizánci ikonfestészet. 1990. április 24.

NAPPALI HÁZ folyóirat estje. Kiállítás, felolvasások, beszélgetés.

Nátyi Róbert (művészettörténész, SZTE). „Hol angyalok, hol bukott angyalok”; Deviáns nők

Nemcsók János (biológus, SZTE). Bős-Nagymaros és a rendszerváltás. 2001. május 10.

Németh Endre (tanár, SZTE Ságvári Gimnázium). Beszéljünk a szexről!. Előadás. A „Móra Galéria Estek” sorozatban. 2004. április 14.

Németh Erzsébet (protokoll szakértő). A média a közszereplők szemszögéből. 2001. november 12.

Németh Gábor (író). A Lettre folyóirat estje. Vendégek: Garaczi László, Németh Gábor, Márton László, Bombitz Attila, Szilasi László. 2001. február 28.

Németh Gábor (író). Irodalmi est. Vezeti: Kovács Sándor. 1994. november 16.

Németh Gábor (író). Irodalmi est. Vezeti: Szilasi László

Németh György (ókortörténész, ELTE). Görög vallástörténet. Elő adás. 1998. április 15.

Németh József Lajos (adjunktus, Nemzeti Közszerződési Egyetem): Migráció: Az átfogó megközelítés struktúrái a hatalmi ágak tükrében 2016. április 08.

Németh József (matematikus, JATE). A végtelenről I. Elő adás. 1989. november 20.

Németh T. Enikő (nyelvész, SZTE). Kifelé a szemétkosárból: a pragmatika helye és kérdésvetése a mai nyelvészetben. A „Barangolások a nyelvészetben” sorozat keretében. Elő adás. 2006. november 21.

Néző pont Intézet vezető elemző je **Novák Zoltán**, a Méltányosság Politikaelemző Központ

Néző pont Intézet vezető elemző je **Szakács András**, a Méltányosság Politikaelemző Központ

Niederhauser Emil (történész, MTA Történettud. Intézet). A közép- és kelet-európai kutatás helyzete Magyarországon. (Áthelyezve a JATE BTK-ra). 1986. október 16.

Novák György (történész, mű fordító, JATE). Ezra Pound költészetét bemutatja a költő fordítója, az E. P. kötet szerkesztő je. Elő adás. 1992. február 18.

Novák Valentin (író). Az Ars-Pluralica alkotócsoport bemutatkozása. Marcinka Csabával, Paládi Zsolttal és Szappanos Gábor Balázssal. 2002. április 29.

Nyilasy Balázs (irodalomtörténész, KRE). A romance a magyar irodalmában. Elő adás. 2006. március 8.

Nyíri Tamás (filozófus, Pázmány Péter Katolikus Hittudományi Fő iskola). Jézus és kora. Elő adás. A „Vallástörténeti sorozat” keretében. 1984. október 16.

Odorics Ferenc (irodalomtörténész, JATE). Életút beszélgetés. Az „Esti krétakör” sorozat keretében. Vezeti: Farkas Zsolt. 1998. november 12.

Odorics Ferenc (irodalomtörténész, JATE). Beszélgetés Hazai Attilával. 1998. február 26.

Odorics Ferenc (irodalomtörténész, JATE). Posztmodern és destruktív értelmezési stratégiák. A „Szegedi Mindentudás Egyeteme” sorozat keretében. 2003 október

Oláh Andor (természetgyógyász). Mi a természetgyógyászat? Elő adás. 1992. március 9.

Olasz Lajos: A magyar légiőrő a második világháborúban 2014. november 27.

Orbán György (elő adóművész). Elő adói est Pilinszky János műveiből. 2006. november 28.

Orcsik Roland (költő). Négyen a pácban”. Irodalmi est, Gerevich Andrással, Krusovszky Dénessel és Lanczkor Gáborral. 2009. november 18.

Ormos Mária (történész, JPTE). Kozma Miklós és a magyar média a 30-as években. A „A XX. századi politikai arcképcsarnok” sorozat keretében. 1998. december 8.

Ormos Mária (történész, PTE). Németország a '30-as években, a fasiszta állam művelői dési rendszere. 2001. február 22.

Ördög Ottó (humorista) estje Sándor Györggyel. 1990. november 15.

Ördög Ottó (humorista) Örömmámor. Szerzői est. 1992. november 17.

Paál István (színházi rendező). „Klasszikusok mai szemmel”. Beszélgetés. 1983. november 15.

Paál József (irodalomtörténész, SZTE). Vízió, szó, kép a középkori költészetben. A „Képek kontra szavak?” sorozat keretében. 2006. november 30.

Paczolay Péter (az Alkotmánybíróság elnöke - JATE). "Alkotmányozás 2011-ben". Elő adás. 2011. március 16.

Paczolay Péter (az Alkotmánybíróság titkára - JATE) Az alkotmánybíróság létrejötte és szerepe a rendszerváltásban. 2000. 04. 19.

Paczolay Péter, az Alkotmánybíróság elnöke, az SZTE-ÁJTK Politológiai Tanszékének

Pajkossy Gábor (történész, ELTE). Kölcsey Ferenc, a szabadelvű gondolkodó és politikus. A „Történelmi arcképcsarnok” sorozat keretében. 2000. március 27.

Paládi Zsolt (író). Az Ars-Pluralica alkotócsoport bemutatkozása. Marczinka Csabával, Novák Valentinnel és Szappanos Gábor Balázssal. 2002. április 29.

Pálfalvi Lajos (irodalomtörténész, MTA Könyvtár). Kazimiers Brandys pályája. Előadás. 1987. október 19.

Parti Nagy Lajos (költő). Irodalmi est. Vezeti: Závada Pál. 1995. március 22.

Parti Nagy Lajos (költő). Irodalmi est. Vezeti: Bombitz Attila. 2004. november 23.

Parti Nagy Lajos (költő). A Jelenkor folyóirat estje. 1989. április 25.

Pató Attila (szerkesztő). Az Ex-Symposion folyóirat A gonosz banalitása című tematikus számának bemutatója. 1999. november 23.

Pató Attila (szerkesztő). Beszélgetés Ficsku Pál íróval. 1999. március 2.

Pattantyús Gergely (üvegművész). A magyar üvegfúvás története. Előadás. 2007. október 16.

Pelyach István (történész, Szegedi Tudományegyetem): A Magyar haderő kialakulása és szervezete a reformkorban. 2014. április 17.

Pelyach István (történész, Szegedi Tudományegyetem): A magyar haderő az 1848-49-es szabadságharc csatáiban, és az abszolutizmus korszakában 2014. május 15.

Pelyach István (történész, Szegedi Tudományegyetem): A magyar honvédség az 1848/49-es szabadságharcban. 2014. május 08

Pelyach István (történész, SZTE) és Katona Tamás beszélgetése Görgey Artúr politikai pályájáról és a Görgey kérdésről I 2007. május 10.

Pelyach István (történész, SZTE). Görgey Arthur: hazafi vagy áruló? 2000. november 16.

Pelyach István (történész, SZTE). Október 6-a a nemzeti emlékezetben. Előadás. 2010. október 7.

Péter Róbert (történész, SZTE). A szabadkő művesség eredete: tények és fikciók. A „Titkos társaságok nyomában” sorozat keretében. Előadás. 2007. április 25.

Petneki Gábor (történész, ELTE). Szittyák vagy szarmaták és a magyar-lengyel köznemesi gondolkodás. 1989. március 1.

Petőcz András (költő). „Közeledések és távolodások”. Irodalmi és zenei est Sáry Lászlóval. 1992. április 15.

Petri György (költő). A Holmi folyóirat estje. 1990. május 7.

Petri György (költő). A Jelenkor folyóirat estje. 1989. április 25.

Petri György (költő). Beszélgetés a költővel. Vezeti: Mányoki Endre, irodalomkritikus. A Mozgó Világ folyóirat „évtizedhatárhíd” sorozatában. 1981. április 28.

Petri György (költő). Irodalmi est. Vezeti: Könczöl Csaba. 1992. március 3.

Petschnig Mária (közgazdász, Pénzügykutató Int.). A pénz értékének csökkenése a szocialista országokban és Magyarországon. Előadás. 1985. december 5.

Piczil Márta (szociológus, SZTE). Börtönszociológia. 2001. április 17.

Pócs Éva (néprajztudós, PTE). A magyar hiedelemvilág. 2010. október 13.

Podmaniczky Szilárd (író) és Solymosi Bálint közös estje. Performansz. Bevezeti Takács József egyetemi hallgató. 1988. április 11.

Podmaniczky Szilárd (író). Irodalmi est. Vezeti: Balog József és Szilasi László.

Podmaniczky Szilárd (író). Vezeti: Jász Attila. 2000. október 10.

Pokorni Zoltán (politikus, az országgyűlés oktatási bizottságának elnöke): Fórum a felső oktatásról. Vezeti: Bernáth Árpád. 1996. április 23.

Polcz Alaine. Életút-beszélgetés. Beszélgető társ: Sáfár Judit egyetemi hallgató. 2002. március 18.

Pollmann Ferenc (tanácsos, kutató HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum): A magyar

Pollmann Ferenc (tanácsos, kutató HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum): Az Osztrák-Magyar Monarchia az első világháborúban. A magyar honvédség szerepvállalása a világháborús eseményekben. 2014. április 10.

Polner Zoltán (költő, néprajzkutató). Teknyő kaparó című néprajzi gyűjtésének bemutatása. Vezeti: Király Zoltán (MTV). 1984. november 18.

Pomázi Gyula Provice Kft ügyvezető je 2014. Április 9.

Pozsler György (irodalomtörténész). Életút-beszélgetés. Vezeti: Bombitz Attila. 2000. május 3.

Pozsgai Imre (szociológus, politikus). A népi baloldal és a rendszerváltás. A Rendszerváltás Magyarországon” sorozat keretében. Elő adás. 1999. december 14.

Pölöskei Ferenc (történész, ELTE). Egy hanyatló kor utolsó egyénisége: Tisza István. „A történelmi arcképcsarnok” sorozat keretében. Elő adás. 1997. november 17.

Pražák, Richard (történész, Brno). Cseh-magyar történelmi és irodalmi kapcsolatok. Elő adás. 1986. október 16.

Puskás Ildikó (vallástörténész, ELTE). India vallásai. Elő adás. „A világ vallásai” sorozat keretében. 1985. április 17.

Quigley, Colin (táncutató). Erdélyi gyűjtő úton. Elő adás. Felföldi Lászlóval. 2007.

R. Várkonyi Ágnes (történész, ELTE). Erdély és az európai egyensúly a XVI-XVII. században. Elő adás. 1989. május 10.

Radnóti Sándor (művészetfilozófus). A Holmi folyóirat estje. 1990. május 7.

Radnóti Sándor (művészetfilozófus). Beszélgetés a liberális ellenzék rendszerváltás előtti mozgalmáról és az SZDSZ megalakulásáról. Vezeti: Erdélyi Ágnes. 1989. október 9.

Rainer M János (történész, 1956-os Intézet). Nagy Imre politikai pályája. A „A XX. századi politikai arcképcsarnok” sorozat keretében. 1999. március 24.

Rakovszky Zsuzsa (író). Vezeti: Darvasi László. 2003. március 27.

Raskó István (biológus, SZBK). A genetika titkai, avagy mi leszen Dollyval és utódaival?

Ravasz István: Hadműveletek a Kárpátokban és Erdélyben 1944. 2016. november 13.

Regina Gensigora ContiTech Rubber Industrial Kft ügyvezető igazgatója
2014. Április

Reschné Marinovich Sarolta (irodalomtörténész), SZTE). Úrhölgyek: gyilkosok és/vagy áldozatok a viktoriánus angol regényben. Az „Erő szak és nemek” sorozat keretében. 2006. május 3.

Révész Balázs (SZTE Marketing és Kommunikációs Igazgató) Elektronikus kereskedelem. Gyakorlati közgazdaságtan, vállalati közgazdaságtan kurzus. 2013. november 18.

Révész László (régész, Magyar Nemzeti Múzeum) és Makk Ferenc vitája. Beszélgetések a X. századi magyarságról. Moderátor: Szabados György. 2009. november 14.

Rigó Róbert: Migráció A Forrás 2015 júliusi számának bemutatója 2016. március 22.

Rittersporn Gábor (történész, Párizs). „Tétova lépések a szovjet jelenség megértése felé”. A Szovjetunió társadalom- és politikatörténete a 30-as években. Elő adás. 1989. április 11.

Roboz István (történész). A szlovákiai magyar kisebbség története. 1989. május 2.

Romsics Ignác (történész, ELTE). A Monarchia felbomlása és a trianoni békeszerző dé. 2002. március 11.

Romsics István (történész, ELTE). Bethlen István politikai pályája. A „ XX. századi politikai arcképcsarnok” sorozat keretében. Elő adás. 1998. november 17.

Róna-Tas András (akadémikus, történész). Magyar őshaza-elméletek. A magyarság megjelenése a dél-orosz szteppéken. Beszélgető társa: Fodor István. 2007.március 27.

Rózsa János (filmrendező). A Vasárnapi szülő k című filmje után beszélgetés az alkotóval. 1980. február 25.

Rózsaszín flastrom. (A vajdasági írókkal készült interjúkötet bemutatója) Beszélgetés írókkal (Balázs Attila, Juhász Erzsébet) és az interjúk készítőivel (Bolla Éva, Erdélyi Eszter, Mikola Gyöngyi, Pozsik László, Szergejev Zsuzsa). Vezeti: Szajbély Mihály.

Rugási Gyula (filozófiatörténész, MTA Filozófiai Intézet). Határ Győző műveinek filozófiai gyökerei. Előadás. 1987. november 30.

Ruszt József (színházi rendező). A Szegedi Nemzeti Színház főrendezőjével Márkok Tamás újságíró beszélget. 1988. november 1.

Ruzsa György (művészettörténész, ELTE) Az ikonfestészet. 1986. október 21.

Ságvári György (történész, muzeológus, osztályvezető HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum): A Magyar Királyi Honvédség az Osztrák-Magyar Monarchiában (1867-1914) 2014. március 27.

Salat Gergely (sinológus, ELTE). A kínai civilizáció ezredévei. A „Civilizációtörténeti kalandozások” sorozat keretében. 2006. március 22.

Salat Levente (író). A kolozsvári Korunk folyóirat estje. 1992. március 17.

Salat Levente (rektorhelyettes, Kolozsvár). A kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetem története és helyzete a mai romániai (magyar) oktatási rendszerben". 2006. május 4.

Šalgo, Judita (író, Újvidék): Interjú a *Rózsaszín flastrom* c. kötethez. Készítette: Pozsik László. 1987.

Salgó István (közgazdász, volt Rajk szakkollégista, MKKE). Hazánk és a világgazdaság. Előadás. 1982. november 18.

Saly Noémi (művelődéstörténész, volt Móra kollégista, JATE). Kávéházak Magyarországon. Előadás. 1998. április 16.

Saly Noémi életút beszélgetés a beszélgetést vezeti Erdélyi Ágnes 2016. március 23.

Sándor György (humorista) estje. Ördög Ottóval. 1990. november 15.

Sándor Iván (író). Az éjszaka mélyén 1914 című kötetének bemutatója. Moderál: Erdélyi Ágnes. 2012. október 10.

Sándor Iván (író). Életút-beszélgetés. Vezeti: Bombitz Attila. 1999. 11. 10.

Sánta Attila (író, Kolozsvár) Az író Székely-szótárának bemutatója. Bevezető t mond: Fried István.

Sápi Ákos Pannon Safe Pénzügyi és tanácsadási Kft igazgatója 2014. Március 19.

Sára Sándor (filmrendező). Beszélgetés Bábolna című dokumentumfilmje bemutatása után az alkotóval. Vezeti: Erdélyi Ágnes. 1986. április 24.

Sári Zsuzsa (drámatörténész, MTV). A. Wajda színházi rendezései. Elő adás. 1989. április 18.

Sárkány Péter. Filozófiai antropológia 2006. november 15.

Sárközi Judit (újságíró). Kopaszok c. könyve kapcsán beszélgetés a skinhead-mozgalomról. 1993. szeptember 23.

Sarungi Emőke (pszichiáter). Párkapcsolatok. Elő adás. 2006. október 18.

Sáry László (zeneszerző). „Közeledések és távolodások”. Irodalmi és zenei est Petőcz Andrással. 1992. április 15.

Schiffer Pál (filmrendező). A Pártfogolt című filmjének bemutatása után beszélgetés az alkotóval. 1982. december 2.

Schuster Lóránt (rocktörténész, zenész). Kivesző ben vagyok A magyar rock története. 2000. április 25.

Schweitzer József (fő rabbi, Országos Rabbiképző Intézet). A Biblia poézise. Elő adás. „A Biblia a művészetekben” sorozat keretében. 1984. november 14.

Scsukin, Vaszilij (irodalomtörténész, Krakkó). Nyugatosok a 19. századi orosz irodalomban. Elő adás. 1988. november 24.

Selyem Zsuzsa (irodalomkritikus). Irodalmi est. Balázs Imre Józseffel és Keszeg Annával. Vezeti: Fried István és Kovács Flóra. 2010. február 26.

Sigmond István (író). A kolozsvári Helikon folyóirat estje. 1992. április 22.

Simon Aladár (elő adóművész). Boldog, szomorú dal - Kosztolányi est. 2010. november 9.

Simon Aladár (elő adóművész). József Attila est. 1994. április 11.

Simon Aladár (elő adóművész). Ködszurkáló. Latinovits emlékest. 1983. szeptember 16.

Simon Aladár (elő adóművész). Latinovits emlékest. 2011. október 18.

Simon Melinda (könyvtár-informatikus, SZTE). Humántudományok és az informatika és a MEK. 2001. október

Sipos Péter (történész, MTA Történettud. Intézet). Horthy Miklós. A „XX. századi politikai arcképcsarnok” sorozat keretében. Elő adás. 1999. április. 28.

Solymosi Bálint (író). Irodalmi est. Performansz. Podmaniczky Szilárdal. Bevezeti Takács József egyetemi hallgató. 1988. április 11.

Solymosi Bálint (író). Vezeti: Balog József. 2000. november 27.

Somlyai Magda (történész, ELTE, JATE). A II. világháború utáni koalíciós idő szak híradós dokumentumfilmjeinek megtekintése után elő adás, beszélgetés. 1982. február 25.

Somlyai Magda (történész, ELTE, JATE). A Kolostor és barrikád című portréfilm megtekintése után beszélgetés Újhelyi Szilárdal. 1986. február 26.

Spiró György (író). Irodalmi est. Vezeti: Szó nyi György Endre. 2006. május 9.

Stumpf István (politológus, ELTE). Pártosodás és választások Magyarországon 1990-94

Sudár Balázs - Zimonyi István: A korai magyar történelem vitás kérdései sorozat keretében A magyarok eredete és korai története 2016. december 02.

Sutyák Tibor (filozófiatörténész), JATE). A Vulgó filozófiai folyóirat estje. 1999. december 9.

Sz. Bíró Zoltán (történész, Corvinus Egyetem). A századfordulós Oroszország politikai kultúrája. 2000. november 14.

Sz. Bíró Zoltán (történész, Corvinus Egyetem). A Szovjetunió felbomlásának okai és következményei. Elő adás. 1995. november 7.

Sz. Bíró Zoltán (történész, Corvinus Egyetem). Az ukrajnai és oroszországi választások. 1998. december 9.

Szabados György: Elfeledett dicső ségünk: a pozsonyi csata 2007. október 15.

Szabó A. Ferenc (történész, ELTE). A néma forradalomtól az emigrációig. Kovács Imre életpályája. A XX. századi politikai arcképcsarnok sorozat keretében. Elő adás. 1998. november 24.

Szabó Katalin (közgazdász, Corvinus Egyetem). A piac újjáéledése. Elő adás. 1998. október 29.

Szabó Miklós (történész, MTA Történettud.. Intézet). A magyar nemzettudat szerkezetváltozásai Magyarországon. 1986. november 18.

Szabó Miklós (történész, MTA Történettud. Intézet). A magyar nemzettudat alakulása a XX. században Magyarországon. Elő adás. 1990. február 21.

Szajbély Mihály (irodalomtörténész, JATE). Csáth Géza életmű ve II. Szeccszíziós jegyek a „Tavaszkok” című novellában. Elő adás. Elő adás. 1987. szeptember 14.

Szajbély Mihály (irodalomtörténész, JATE). Csáth Géza életmű ve. I. A pályakezdő Csáth avagy Cs. G. elfeledett novellái és egyéb írásai. Elő adás. 1987. november 24.

Szajbély Mihály (irodalomtörténész, JATE). Csáth Géza életmű ve. III. Csáth kiadatlan naplója és levelei. Elő adás. 1987. október 27.

Szajbély Mihály (irodalomtörténész, JATE). Életút beszélgetés. Az Esti krétakör sorozat keretében. Vezeti: Bombitz Attila.

Szakáli István Lóránd (helyettes államtitkár) - Lóránt Károly (közgazdász). Egy lehetséges kitérés pont? A keleti nyitás politikája. 2012. november 28.

Szakály Ferenc (történész, MTA Történettud. Intézet). A török deftárok művelő déstörténeti vonatkozásai. Elő adás. 1989. március 22.

Szalai Anikó: Törésvonalak, válságok és konfliktusok a modern világban 2015. április 16.

Szalma Elemér (jogtudós, SZTE). Mi lett veled, Szó ke Tisza? 2000. február 29.

Szántó Gábor (irodalomtörténész, ELTE). A 20-as évek irodalmi csoportosulásai a Szovjetunióban. Gorkij szerepe a 20-as, 30-as évek irodalmi vitáiban. Bagi Ibolyával és Szó ke Katalinnal. Szimpózium. 1986. február 25.

Szántó Gábor (irodalomtörténész, ELTE). A 30-as évek szovjet irodalmának értékelése az új szovjet kulturális szituációban. Elő adás. 1988. április 11.

Szappanos Gábor Balázs (író). Az Ars-Publica alkotó csoport bemutatkozása. Marczinka Csabával, Novák Valentinnel és Paládi Zsolttal. Irodalmi est. 2002. április 29.

Szarka László (történész, MTA Történettud. Intézet). A cseh és szlovák átalakulás. 1995. december 4.

Szarka László (történész, MTA Történettud. Intézet). A szlovákiai magyar kisebbség a cseh és a szlovák társadalomtörténetben. Elő adás. 1986. október 28.

Szécsi Margit (költő). „Versben bujdosó”. Nagy László emlékest. Közreműködik az Egyszólam együttes. Berecz András, Fábíán Éva, Juhász Zoltán, Sáringer Kálmán. 1988. április 25.

Szekeres Zsolt (Lipóti Pékség). Kis-és középvállalkozások I. Gyakorlati közgazdaságtan, vállalati közgazdaságtan kurzus. 2013. november 21.

Szentpétery István (jogtörténész, JATE). Bibó István szegedi előadásai. Előadás. 1989. február 23.

Szerbhorváth György (író, szerkesztő). Az Ex-Symposion folyóirat A gonosz banalitása című tematikus számának bemutatója. 1999. november 23.

Szeri István Tisza Volán igazgatója a Csongrád megyei iparkamara tiszteletbeli elnöke 2014. Március 26.

Szigeti Csaba (irodalomtörténész, JGYTFK). Bódy Gábor: A kutya éji dala. Előadás a filmről és B. G. művészetéről. 1987. március 19.

Szigeti Csaba (irodalomtörténész, Miskolci Egyetem). A szabadkőművesség a beavatott szemével. A „Titkos társaságok nyomában” sorozat keretében. Előadás. 2007. április 23.

Szigeti Lajos Sándor (irodalomtörténész, JATE). Beszélgetés Baka István költővel. 1982. április 28.

Szigeti Lajos Sándor (irodalomtörténész, SZTE). Deformáció és demitologizáció. Parabolák és metaforák a modernitásban című könyvének bemutatója. Vezető: Kovács András. 2000. április 12.

Szijj Ferenc (költő, volt Móra kollégista). Irodalmi est. Vezető: Mikola Gyöngyi. 1995. március 8.

Szijj Ferenc, Szilágyi Eszter Anna, Szörényi László. 1990. május 10.

Szilágyi Ákos (esztéta, ELTE). A Szovjetunió felbomlása. Előadás. 1995. november 7.

Szilágyi Ákos (esztéta, ELTE). Andrej Tarkovszkij filmművészete. Előadás. 1987. október 17. 1988. november 29.

Szilágyi István (író). A kolozsvári Helikon folyóirat estje. 1992. április 22.

Szilágyi Judit: Füst Mihály élete és írói pályája naplói tükrében. Előadás. 2005.

Szilágyi Margit (szociológus). A bűnözés szociológiája. Előadás. 2002. április 17.

Szilasi László (író). Beszélgetés a Szentek hárfája című regényről. A „Móra Könyvklub” keretében. Vezeti: Sörös Borbála. 2011. december 6.

Szilasi László (író). A Lettre folyóirat estje. 2001. január 22.

Szilasi László (irodalomkritikus) Nádas Péter estjének vezetése. 2007. április 24.

Szilasi László (irodalomkritikus). Esterházy Péter estjének vezetése. 2000. április 20.

Szilassy Péter: Ami a bűvárhírekből kimaradt. Etiópia geográfus szemmel könyvbemutató 2014. november 16.

Sziveri János (költő) és Zalán Tibor közös estje Bevezeti: Mák Ferenc. 1987. december 8.

Sziveri János (költő, Vajdaság). Interjú a *Rózsaszín flastrom* c. kötethez. Készítette: Erdélyi Eszter. 1986.

Szokolay Katalin (történész, MTA Történettud. Intézet). Józef Piłsudski történelmi szerepe. 1986. október 30.

Szőcs Géza (költő, Erdély-Svájc). Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. A költő verseit elmondja: balog József és Bencsik Márta. 1988. április 15.

Szőke Annamária (művészettörténész). Erdély Miklós szimpózium. 1987. május 11.

Szőke Katalin (irodalomtörténész, JATE). A 20-as évek irodalmi csoportosulásai a Szovjetunióban. Bagi Ibolyával, Szántó Gáborral. Szimpózium. 1986. február 25.

Szőke Katalin (irodalomtörténész, JATE). A századforduló értékelése az új szovjet kulturális szituációban. Előadás. 1988. március 9.

Szőke Katalin (irodalomtörténész, JATE). Az új kulturális szituáció legújabb jelenségei a Szovjetunióban. Bagi Ibolyával. Előadás. 1988. december 6.

Szőnyi György Endre (irodalomtörténész, SZTE). A képtudomány atyja: Aby Warburg. A „Képek kontra szavak?” sorozat keretében. Előadás. 2006. november 23.

Szőnyi György Endre (irodalomtörténész, SZTE). A rózsakeresztesek története. A „Titkos társaságok nyomában” sorozat keretében. Előadás. 2007. április 10.

Szőrényi László (irodalomtörténész, MTA Irodalomtudományi. Intézet, JATE). Mészöly Miklós írásművészete. Előadás. 1984. február 17.

Szőrényi László (irodalomtörténész, MTA Irodalomtudományi. Intézet, JATE). Mándy Iván írásművészete. Előadás. 1984. március 23.

Szőrényi László (irodalomtörténész, MTA Irodalomtudományi. Intézet, JATE). Bálint Tibor, Erdélyben élő író írásművészete. Előadás. 1984. május 4.

Szőrényi László (irodalomtörténész, MTA Irodalomtudományi. Intézet, JATE). Márai Sándor, USA-ban élő író írásművészete. Előadás. 1984. szeptember 28.

Szőrényi László (irodalomtörténész, MTA Irodalomtudományi. Intézet, JATE). Remyenyik Zsigmond életműve. Előadás. 1984. október 23.

Szőrényi László (irodalomtörténész, MTA Irodalomtudományi. Intézet, JATE). Gion Nándor, Vajdaságban élő író írásművészete. Előadás. 1984. december 7.

Szőrényi László (irodalomtörténész, MTA Irodalomtudományi. Intézet, JATE). Kosztolányi Dezső pályafordulata. Előadás. 1985. március 22.

Szőrényi László (irodalomtörténész, MTA Irodalomtudományi. Intézet, JATE). Krudy Gyula életműve. Előadás. 1985. május 2.

Szőrényi László (irodalomtörténész, MTA Irodalomtudományi. Intézet, JATE). Márton László A nagybudapesti RémHírterjesztő című regényének elemzése. 1985. szeptember 27.

Szőrényi László (irodalomtörténész, MTA Irodalomtudományi. Intézet, JATE). Pusztai János életműve. Előadás. 1985. november 14.

Szőrényi László (irodalomtörténész, MTA Irodalomtudományi. Intézet, JATE). Krasznahorkai László Sátántangó című regényének elemzése. Előadás. 1985. november 28.

Szőrényi László Hosszúlépés c. kötetének bemutatója. Vezető: Hafner Zoltán. 1995.

Szűcs Judit (néprajzkutató, JGYTK). Népi ünnepeink. 1982. február 24.

Szvák Gyula (történész, ELTE). A Magyar Századok (Pannonica Kiadó) sorozat bemutatása. Almási Tiborral, Kristó Gyulával, Makk Ferencsel. 2001. november 19.

Takács Ferenc (irodalomtörténész, ELTE). Ír-magyar kulturális kapcsolatok. 2000. március 20.

Takács Ferenc (sporttörténész). Az olimpiai játékok története II. A londoni olimpiától Szöulig (1948-88). Az „Aranyolimpia” sorozatban. Elő adás. 1996. április 16.

Takáts József (esztétorténész, szerkesztő). A Jelenkor folyóirat estje. 1989. április 25.

Tar Sándor (író). Irodalmi est. Vezeti: Hafner Zoltán. 1995. április 26.

Tarr Béla (filmrendező). A családi tűzfészek és az Őszi almanach című filmjeinek bemutatása után beszélgetés a rendező vel. 1985. február 28.

Tarr Béla (filmrendező): Beszélgetés a *Sátántangó* c. filmről. Krasznahorkai Lászlóval, Hafner Zoltánnal. 1995.

Temesi Ferenc (író): Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1987. március 6.

Temesváry Beáta (pszichológus, SZTE). Öngyilkosság, krízisek, személyiségzavarok. 2000. március 7.

Térey János (költő). Irodalmi est. Vezeti: Tóth Ákos. 2002. november. 21.

Tessényi Judit a Szerencsejáték Zrt régióigazgatója, 2014. május 5.

Thomka Beáta (irodalomtörténész, PTE). Déli témák című könyvének bemutatása. Beszélgető társ: Mikola Gyöngyi. 2010. október 7.

Thomka Beáta (irodalomtörténész, PTE). Mészöly Miklós irodalmi hagyatéka. Elő adás. 2001. április 2.

Thomka Beáta – Végel László (Újvidék): A szerb és horvát avantgárd törekvések hatása a Symposion-mozgalom alakulására. Elő adás. 1986. február 13.

Tišma, Aleksandar (író, Újvidék). Interjú a *Rózsaszín flastrom* c. kötethez. Készítette: Pozsik László. 1986.

Tišma, Aleksandar (író, Újvidék). Irodalmi est. Vezeti: Bányai János. 1996. április 24.

Tilkovszky Lóránd (történész). Kezdet és vég. Egy tragikus sors állomásai: Teleki Pál élete. A „XX. századi politikai arcképcsarnok” sorozat keretében. 1998. február 23.

Tódor Marina (iskolapszichológus, Szeged). Személyiségfejlesztő tréning. 2013. szeptember 28.

Tolnai Ottó (költő, Vajdaság). A Költő dísznóvsírból című kötetének bemutatása. Beszélgető társ: Virág Zoltán. 2005. április 21.

Tolnai Ottó (költő, Vajdaság). Balkáni babér c. kötetének bemutatója. Vezetik: Mikola Gyöngyi, Mészáros Sándor. 2001.

Tolnai Ottó (költő, Vajdaság). Interjú a *Rózsaszín flastrom* c. kötethez. Készítette: Pozsik László. 1986.

Tolnai Ottó (költő, Vajdaság).. A Hétvilág folyóirat estje. 1992. április 8.

Tolnai Ottó (költő, Vajdaság).. Irodalmi est. 1996. április 23.

Tolnai Ottó (költő, Vajdaság).. Irodalmi est. Vezeti: Pozsik László. 1986. november 24.

Tolnai Szabolcs. A Hétvilág folyóirat estje. 1992. április 8.

Tóth Ágnes (történész). „Nemzet-kisebbség-identitás”. Előadás. 2007. május 24.

Tóth Béla (író). Bálint Sándor-émlékest. 1986. április 17.

Tóth Béla (író). Irodalmi est. Vezeti: Erdélyi Ágnes. 1985. szeptember 2.

Tóth Ferenc (professzor tudományos fő munkatárs, MTA Történettudományi Intézet): Huszárok a francia haderő szolgálatában a XVIII. században 2014. április 29.

Tóth Krisztina (író). Irodalmi est. Vezeti: Turi Tímea. 2007. május 9.

Tóth Sándor (történész, Kolozsvár). A román politikai gondolkodás. Előadás. 1991. április 16.

Tóth Sándor László- Dr. Szabados György: A korai magyar történelem vitás kérdései sorozat keretében A honfoglalás 2016. április 13.

Tölgyessy Péter (politológus). A rendszerváltás 10 éve. A kerekasztal tárgyalásoktól az Antall-kormány megalakulásáig 1999. október

Törőcsik István (történész, Móra Ferenc Múzeum). A Szegedi vár kialakulásának új elmélete. A „Szeged története a honfoglalás korától napjainkig” sorozat nyitó előadása. 2010. november 25.

Törőcsik Mari. A színésznő beszélgető társa: Hafner Zoltán. 1995. szeptember 22.

Török Gábor - Löffler Tibor - Gömbicz Nándor: A 2014-es választási év értékelése 2014. november 20.

Török Ádám: A nemzetközi adósságválság játékelméleti megközelítése

Új Symposium folyóirat estje. Vendégek: Balázs Attila, Csorba Béla, Kalapáti Ferenc, Mák Ferenc, Sziveri János. Bevezeti: Szajbély Mihály. 1985. május 3.

Új Symposium folyóirat estje. Vendégek: Balázs Attila, Kalapáti Ferenc, Bozsik Péter, Beszédes István. 1991. november 6.

Újhelyi Szilárd (történész). A Kolostor és barrikád című portréfilm megtekintése után beszélgetés Újhelyi Szilárddal. Vezeti: Somlyai Magda, történész. 1986. február 26.

Urbán László (A MNB volt igazgatója, az OTP Bank volt vezérigazgató helyettese, az EBRD igazgatótanácsának tagja, az Együtt 2014 gazdasági szakértője). Az állam szerepe a gazdaságirányításban. 2013. április 22.

Vajda Mihály (filozófus). "Miért van még mindig zsidókérdés Magyarországon?" Előadás. 1990. május 8.

Vajda Mihály (filozófus). A kelet-európai '68 a filozófus szemével. Előadás. „A kelet- és nyugat-európai 68” sorozat keretében 1988. november 19.

Vajda Mihály (filozófus). A polgárosodás esélyei Magyarországon. 1990. november 20.

Vajda Mihály (filozófus): Politikai átalakulás, rendszerváltás Közép- és Kelet-Európában. Előadás. 1995. november 6.

Vajda Mihály. A Vulgó filozófiai folyóirat estje. 1999. december 9.

Vajda Mihály. Filozófia-kávéház. A JATE Filozófia Tanszék szervezésében. 1996. április 12.

Valastyán Tamás (esztéta, KLTE). A Vulgó filozófiai folyóirat estje. 1999. december 9.

Várady Szabolcs (költő). A Holmi folyóirat estje. 1990. május 7.

Varga György (műfordító). 1968 - Prága. „A kelet- és nyugat-európai 68” sorozat keretében Elő adás. 1988. november 19.

Varga István (Egyházügyi Hivatal vezető je). Kisvallások, szekták. A világ vallásai sorozat keretében. 1986.

Varga László (történész, Fő városi Levéltár). Egy nagytő kés karrier: Weiss Manfréd életpályája. A „XX. századi politikai arcképcsarnok” sorozatban. 1998. 11. 23.

Varga Mátyás (költő). Vezeti: Mikola Gyöngyi. 2003. február 20.

Vári Fábián László (költő, Kárpátalja). Irodalmi est. Vezeti: Iván Zsuzsanna. 2003. március. 20.

Várnay Ernő (pénzügyi jogász, JATE). A „másodlagos” - második - gazdaság”. Elő adás. 1980. március 19.

Várnay Ernő (pénzügyi jogász, JATE). Pénzügyi jog az Unióban. Elő adás. 1998. április 7.

Varró Attila (filmkritikus). A nő és az erő szak a tömegfilmben: a rape-revenge filmek a 70-es években.

Varró Dániel (költő). Irodalmi est. Vezeti: Beney Fédra . Füleki Gábor, Réfi Veronika 2002. december 10.

Vas Zoltán Scriptum Informatikai Zrt. elnöke, alapító tulajdonosa 2014. Március 19

Vasadi Péter (költő). Irodalmi est. Vezeti: Fejér Ádám. 1987.

Vásárhelyi Miklós (sajtótörténész, MTA Irodalomtud. Intézet). 1956 és Nagy Imre történelmi szerepe. Elő adás. 1988. november. 23.

Vásárhelyi Miklós (sajtótörténész, MTA Irodalomtud. Intézet). Az 1953-as júliusi fordulat. Elő adás. 1985. szeptember 26.

Végel László (író, Újvidék). Irodalmi est. Beszélgető társ: Szajbély Mihály. 2009. február 24.

Végel László (író, Újvidék). Irodalmi est. Beszélgető társ: Szajbély Mihály

Végel László (író, Újvidék). A szerb és horvát avantgárd törekvések hatása a Symposion-mozgalom alakulására. Thomka Beátával. Előadás. 1986. február 13.

Végel László (író, Újvidék). Belgrád 1968. Beszélgetés Zelimir Zilnikkel a belgrádi 68-ról készített filmje kapcsán. „A kelet- és nyugat-európai 68” sorozat keretében. 1988. november 19.

Végel László (Író, Újvidék). Interjú a *Rózsaszín flastrom* c. kötethez.

Végli Attila (költő). Irodalmi est. 2010. február 24.

Vékony Gábor (történész, ELTE). László Gyula emlékest. 2000. március 8.

Vékony Gábor (történész, ELTE). A dák-római-román kontinuitás. Előadás. 1995. október 19.

Vékony Gábor (történész, ELTE). Erdély a XVII. Században. 1988. november 24.

Vendégek: Beck András, Hévízi Ottó, Károlyi Csaba, Kocziszky Éva, Pongrácz Tibor,

Veres András (irodalomtörténész, MTA Irodalomtud. Intézet). F. Lang: M. egy város keresi a gyilkost című filmjének elemzése. Előadás. 1987. május 7.

Veszprémy László, az MTA doktora, a Hadtörténeti Intézet igazgatója, **Torma Béla Gyula**, nyugállományú ezredes és **Gálffy László**, egyetemi docens: A korai magyar történelem vitás kérdései sorozat keretében *A honfoglaló magyarság „kalandozó” hadjáratai* 2016. április 28.

Vezér Erzsébet (irodalomtörténész). Beszélgetés. (Élete, munkássága.) Vezeti: Erdélyi Ágnes. 1993. április 20.

Vida István (történész, MTA Történettud. Intézet). Nagy Ferenc politikai pályája. A „Történelmi Arcképcsarnok” sorozat keretében. Előadás. 1999. április 12.

Vigh Károly (történész). "A fajvédő ktől Sopronkőhidáig". A Politikai arcképcsarnok sorozatban. Előadás. 1998. március 3.

Villányi László (költő). Irodalmi est. Vezeti: Jász Attila. 1998. október 15.

Vincze Mátyás (HVG fő szerkesztő). Beszélgetés a HVG-ről és a magyar újságírás lehető ségeiről. 1983. november 9.

Vincze Teréz (ELTE Művészetelméleti és Médiakutatási Intézet). A nő k elleni intézményesített erőszak ábrázolása filmen. Az Erőszak és nemek sorozat keretében. 2006. november 14.

Vinkó József (fizikus, SZTE). Az Univerzum titkai. A 21. század kihívásai. 2003. május 6.

Virt István (néprajzkutató). A Zobor-vidék hiedelemvilágáról. Lovász Irénnel. Előadás. 1982. november 17.

Virt István (néprajzkutató). Halottas szokások, hiedelmek a gyimesi csángóknál és a Székelyföldön. Előadás. 1983. április 14.

Visky András (író, drámaíró) estje. Vezeti: Fried István irodalomtörténész és Kovács Flóra PhD hallgató. 2011. március 8.

Visky András (költő, Kolozsvár). A kolozsvári Korunk folyóirat estje. 1992. március 17.

Vitéz György (költő, Kanada). Irodalmi est. Vezeti: Szörényi László. 1989. április 28.

Vörös László (irodalomtörténész) Szigorúan ellenőrzött mondatok című kötetének bemutatója. Beszélgető társak: Nagy Gáspár költő és Olasz Sándor irodalomtörténész. 2004. november 11.

Waszlavik László (rocktörténész, zenész). A magyar szórt zene története Schneider Fánitól San Remon át napjainkig

Wehner Tibor (költő). Irodalmi est. Vezeti: Kovács Lajos. 2000.

Weissmahr Béla (teológus, Szegedi Hittudományi Főiskola). Az evolúció mint istenbizonyítás. Szegedi Mindentudás Egyeteme sorozat keretében. 2004. március

Wojtilla Gyula (történész, SZTE). A szexualitás története sorozatban. Ókor. 1995. március 28.

Wojtilla Gyula (történész, SZTE). Civilizációtörténeti kalandozások A mesés India régen és ma. 2006. március 28.

Zakar Péter (történész, SZTE). Szeged, a Délvidék kapuja 1848/49-ben. A Szeged története a honfoglalástól napjainkig sorozat keretében. 2011. november 10.

Zalán Magda (író, Washington): Irodalmi est, beszélgetés. Vezeti: Kürtösi Katalin. Közreműködik: Géczy Dorottya színművésznő. 1996. november 26.

Zalán Tibor (költő) és Sziveri János közös estje Bevezeti: Mák Ferenc. 1987. december 8.

Zalán Tibor (költő). Irodalmi est. Baka Istvánnal. 1982. április 28.

Zalán Tibor (költő). Irodalmi est. Vezeti: Bordás Sándor. 2006. május 4.

Závada Pál (író). Irodalmi est. Vezeti: Bombitz Attila. 1998. április 22,

Zeke Gyula (író): Írói est, beszélgetés. Vezeti: Saly Noémi. 1996. február 21.

Zgustová, Monika (Hrabal-fordító, Barcelona). Beszélgetés B. Hrabal spanyol fordítójával. Vezeti: Varga György. 1998. április 26.

Zgustová, Monika. Beszélgetés B. Hrabal spanyol fordítójával. Vezeti: Varga György. 1998. 04. 26.

Zsigmond Andrea (színháztörténész, Kolozsvár). Színházi beszélgetés 1. Beszélgető társa: Kovács Flóra, PhD hallgató. 2011. február 16.

Zilnik, Zelimir (filmrendező, Újvidék). Beszélgetés a belgrádi 68-ról készített filmje kapcsán. Végel Lászlóval. „A kelet- és nyugat-európai 68” sorozat keretében.

Zimonyi István (történész, SZTE). Az arab népek kultúrája

Zimonyi István (történész, SZTE). Kazárokról, magyarokról: új módszerek, új eredmények. Beszélgető társa: Bálint Csanád (akadémikus, MTA Régészeti Intézet): 2007. március 6.

Zombori István (történész Móra Ferenc Múzeum). A török-kori Szeged. A Szeged története a kezdetektől napjainkig sorozat keretében. 2011. október 26.

Zombori István (történész Móra Ferenc Múzeum). Szeged az árvízi újjáépítéstől az egyetemi és egyházi negyed kiépítéséig. „A Szeged története a kezdetektől napjainkig sorozat keretében

Zombori István Klebersberg Kunó politikai pályája. 1998. december 3.

Zsigmond Dezső (filmrendező) Erdélyi János (filmrendező). A Jelölöm magam című filmjük bemutatása után beszélgetés az alkotókkal. Erdélyi Jánossal. Vezeti: Erdélyi Ágnes. 1988. február 24.

Zsolt Péter, a Méltányosság Politikaelemző Központ kutatási igazgatója, és **Gömbicz Nándor**, a Nézőpont Intézet vezető elemzője. **Löffler Tibor** politológus, az SZTE ÁJTK docense: kerekasztal beszélgetés Migráció, terrorveszély, alkotmánymódosítás, a migrációs válság hatása a magyar közéletre és a választói magatartásra. 2016. április 08.

Felelős kiadó: Kovács Attila
Szegedi Tudományegyetem
Móra Ferenc Szakkollégium

Szerkesztették:
Bíró Gyöngyvér, Csengődi Erika, Süle Lili, Szegedi Eszter

Nyomdai munkálatok:
Innovariant Nyomdaipari Kft.